

14/2010

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15, 12

**„Dostat lidi do nebe!
A sebe také...“**

To je to nejdůležitější – první úkol.

P. Roman Musil OMI, misionář na Haiti

Obsah: čtrnácté číslo

- 3 **Skrčenec**
- 4 **Z temnoty ke světlu**
- 12 **Zjevení a Církev**
- 13 **Záleží na jedné věci**
- 14 **Jákobův zápas doktora Carrela. Svědkem zázraku v Lurdech**
- 18 **Církev nepřitelem vědy a pokroku?**
- 22 **Kněžší vědci**
- 24 **Úsilí o čistotu**
- 26 **Boží milosrdenství zachránilo mého syna**
- 27 **Boží milosrdenství**
- 28 **Nosím ten kříž s láskou**
- 30 **Ruleta**
- 32 **Farnost, kde ti naskočí husí kůže**
- 36 **Únos**
- 39 **Hřích je nepřítel člověka**
- 42 **V duchu hluboké úcty a zbožnosti**
- 43 **Při eucharistii dochází k proměně**
- 44 **Duchovní doprovázení**
- 46 **Lectio divina**
- 48 **Miluj jako první**
- 49 **Bůh jedná jinak**
- 50 **Štěstí je prostá věc**
- 51 **Má Bůh koho povolat?**
- 52 **Církev myslí nejen na rozvedené a znovusezdané**
- 55 **Rozvod a potom...**
- 57 **Nemoc se může stát dobou milosti**
- 58 **Praxe na gynekologicko-porodním oddělení**
- 59 **Prenatální diagnostika**
- 60 **Pokoušení přichází na každého, i na členy SČS**
- 62 **Společenství čistých srdcí**
- 62 **Novomanželé v Káně Galilejské**

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
14/2010, IV. ročník, vydáno 21. srpna 2010

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, http://res.claritatis.cz,
číslo účtu pro zaslání darů: 1683820001/5500, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Foto na titulní straně: Anežka Havlíčková

Milovaní čtenáři!

Kristus má na to, aby překvapil!

Izraelský národ po staletí čekal na příchod Mesiáše. Když pak Mesiáš – Ježíš Kristus přišel, byl to šok: sám Bůh se stal člověkem. Mnozí to nedokázali přijmout.

Apoštolové patřili mezi Ježíšovy nejbližší. Ale časem si zřejmě i oni zvykli. Zvykli si na zázraky i na to, co učil. Možná, že od něj už nic nového ani nečekali. A on je překvapil, ba přímo šokoval svou krutou smrtí na kříži. Asi byli zdrceni. Po jeho smrti zakoušeli pocity, které v lidském životě patří k nejsmutnějším: zklamání, pochybnosti, ztráta nadějí...

Zřejmě už nic od Ježíše nemohli čekat a Ježíš je opět překvapil. Vstal z hrobu. Tuto skutečnost si dlouho a opakovaně ověřovali, než ji přijali a než je zcela naplnila radostí. A možná, že si už mysleli, že nic dalšího ze strany Ježíše čekat ani nemohou. Vždyť Zmrtvýchvstání je tak ohromná skutečnost... A Ježíš je opět překvapil. Seslal jim Ducha Svatého. V Jeho síle se z ustrašených obyčejných lidí stali svědkové víry, kteří byli ochotni pro Krista obětovat cokoli.

Možná, že ani my nic moc nečekáme. Dost jsme toho prožili a těžko by nás něco mohlo překvapit, a přece také pro nás platí, že Kristus má pro nás překvapení větší, než jsme schopni čekat a domyslet. Umí překvapit v životě každého člověka. I tam, kde bychom to vůbec nečekali. Asi znáte příběh obrácení svatého Pavla. Přečtete si v tomto čísle také o protikatolickém aktivistovi Bruno Cornacchiolovi nebo o tom, jak se po letech hledání a pochybností doslova probojoval k víře nositel Nobelovy ceny Alexis Carrel. Ale hlavně: sami dejme prostor Kristu. Aby i nás mohl překvapit...

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte **Milujte se!** – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu **Milujte se!**, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu **Milujte se!** můžete posílat na účet 1683820001/5500, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis **Milujte se!** můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis **Milujte se!** šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

*Bůh si dovede
porozumět
s každým, kdo
má upřímné
srdce.*

Někde jsem četl tento příběh:

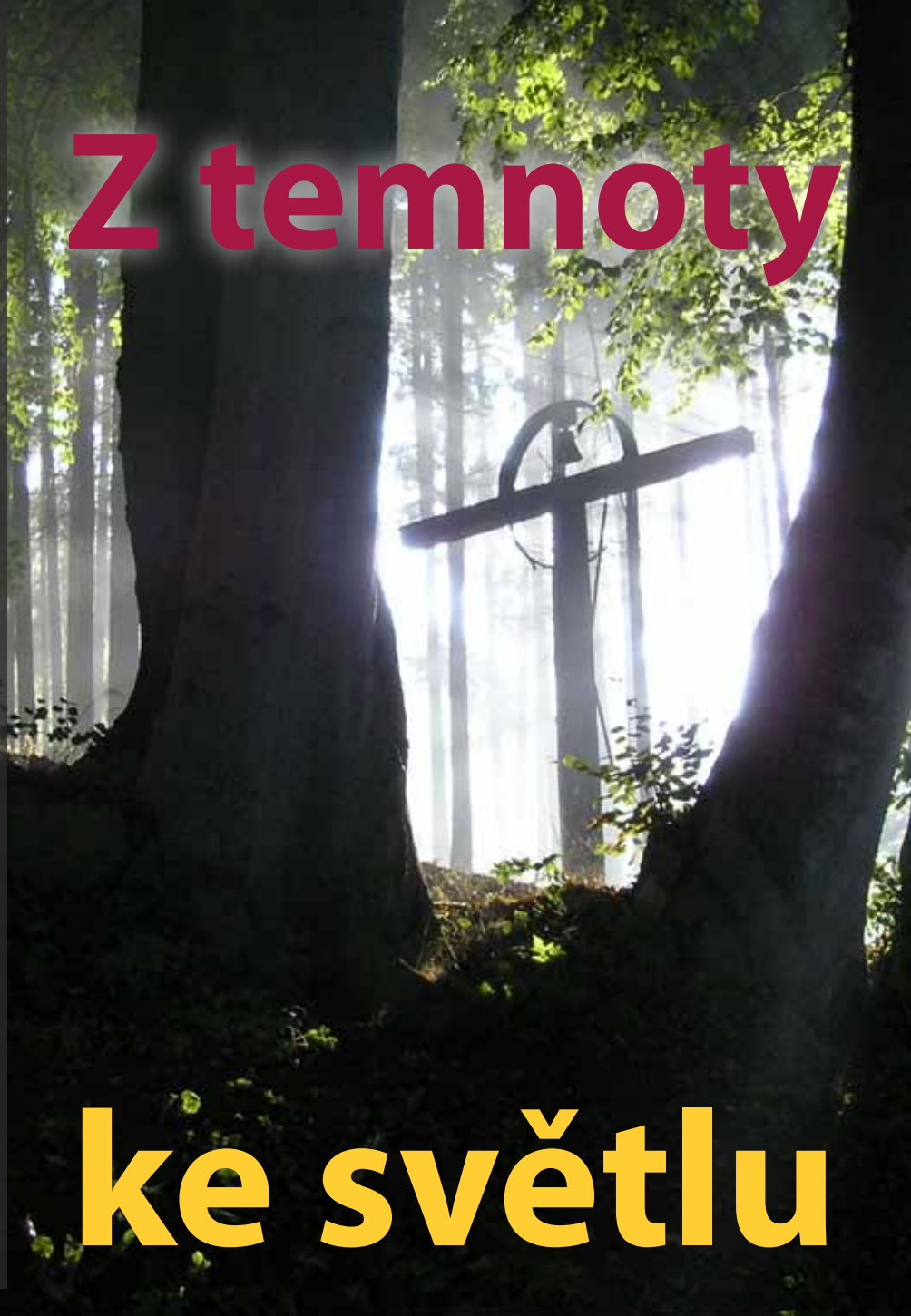
Jirka navštívil s tetou muzeum a nad hrobem skrčence ji zaskočil otázkou: „Teto, myslíš, že tento skrčenec je v nebi?“

Teta, kterou stejně jako mnohé z nás nenapadlo vnímat skrčence jinak než jako ostatní exponáty, odpověděla: „Víš, jestli tenkrát žil správně podle svého svědomí, může být u Boha.“

„Takže je možné, že je ještě v očistci?“ nedalo to Jirkovi. A doma překvapil rodiče, když při večerní modlitbě přidal ještě prosbu za skrčence. Napadlo vás někdy, že když věříme v Kristovu smrt za všechny lidi, že zemřel i za skrčence a neandrtálce? Pro Boha neplatí naše lidská měřítko. On nehodnotí člověka podle technické vyspělosti nebo podle vzdělanosti. Bůh si dovede porozumět s každým, kdo má upřímné srdce.

*Mons. Jiří Mikulášek
(Stříbrné vteřiny. Cesta, 2002) ■*

Skrčenec

Z temnoty

ke světlu

Je to již téměř dvě tisíciletí. Před městem Damaškem zaslechl horlivý nepřítel a pronásledovatel křesťanů Šavel z Tarsu hlas Pána Ježíše: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Toto setkání změnilo jeho život. Z pronásledovatele se stal hlasatel evangelia. Pod jménem Pavel procházel svět a šířil to, co dříve pronásledoval. Pro Pána Ježíše byl ochoten i zemřít. Apoštol Pavel byl popraven – sťat mečem – v Římě, na místě, které se nazývá Tre Fontane. Také Bruno Cornacchiola celým srdcem bojoval proti katolické církvi, neboť ji považoval za Satanovo shromáždění. S mimořádnou nenávistí přistupoval ke kultu Panny Marie, ke kněžím a k papeži, kterého plánoval zabít. K jeho obrácení došlo 12. dubna 1947, potom co se mu ukázala Panna Maria. K zjevení došlo v Římě na místě zvaném Tre Fontane! Po nečekaném obrácení začal i on s nadšením hlásat to, co dříve nenáviděl...

V temnotách nevěry

Bruno Cornacchiola se narodil v roce 1913 v chlévě na předměstí Říma – v tak extrémní chudobě bydleli jeho rodiče. Byl pokřtěn teprve po návratu svého otce z vězení. Vyrůstal a byl vychován v bezbožném prostředí římských slamů, uprostřed kriminálních a prostitutek. Slova Bůh, Kristus a Panna Maria slyšel jen tehdy, když dospělí kleli a rouhali se.

Slova Bůh, Kristus a Panna Maria slyšel jen tehdy, když dospělí kleli.

Doma, kde Bruno vyrůstal, byly neustálé hádky, nadávky a děti byly surově bity. Starší z nich na noc utíkaly z domova, aby se mohly klidně vyspat. Bez bot, v roztrhaném oblečení a zavšivený chodil Bruno spát na schody baziliky sv. Jana v Lateráně.

Jednou ráno se o promrzlého chlapce postaral nějaký řeholník, který ho vzal do kláštera sester. Tam dostal najíst, sestry ho umyly, daly mu lepší šaty a – což bylo nejdůležitější – začaly ho učit katechismus. Po 40 dnech přípravy šel šestnáctiletý Bruno k prvnímu svatému přijímání a přijal svátost biřmování. A tím, bohužel, skončilo jeho náboženské vzdělání. Ve věku 20 let byl povolán do armády, kde měl poprvé ve svém životě dostatek jídla. Po skončení vojenské služby se v roce 1936 Cornacchiola

oženil s dívkou, kterou znal od dětství. Jenom kvůli jejímu naléhání souhlasil s církevním sňatkem.

Fascinován komunistickou ideologií

Právě v té době ho začala fascinovat komunistická ideologie. Jeho straničtí soudruzi ho přesvědčili, aby odjel s italskou armádou bojovat v občanské válce ve Španělsku, aby tam špehoval a sabotoval pro komunisty. V Zaragoze se Cornacchiola setkal s jedním německým vojákem, který mu velmi imponoval, protože ani na chvíli neodložil Bibli. Tento voják patřil k nějaké protestantsky orientované sektě a doslova se dusil nenávistí k papeži a ke katolické církvi. Podařilo se mu přesvědčit Bruna, že papež je odpo-

Začala ho fascinovat komunistická ideologie. Jeho straničtí soudruzi ho přesvědčili, aby odjel bojovat v občanské válce ve Španělsku.

◁ Španělskou levicovou vládu podporovaly Mezinárodní brigády – tzv. Interbrigadisté – organizované především mezinárodním komunistickým hnutím

Foto: barcelonaalley.com

Foto: worldphotos.com

Levicový plakát z doby občanské války ve Španělsku (1936–1939)

Foto: Ondřej P. Vaněček

vědný nejen za válku, které se oba ve Španělsku účastnili, ale že je nepřítelem chudých, a proto se spojil s bohatými, aby financoval po celém světě revoluce a války a svět postupně ovládl. Papež je prý nástrojem Satana, nejhorší nepřítel lidstva, a v Bibli ve zjevení svatého Jana se o něm mluví jako o „šelmě se sedmi hlavami“, která je Satanovou pomocnicí. Rozhovory s ním způsobily, že se Brunova averze ke katolické církvi změnila v tak velkou nenávist, že si

v Toledu koupil dýku a napsal na ni „smrt papeži“. Byl rozhodnut ji jednoho dne použít.

Nenávist ke katolické církvi

Po skončení občanské války ve Španělsku v roce 1939 se Bruno vrátil do Říma a začal pracovat u městských komuni-

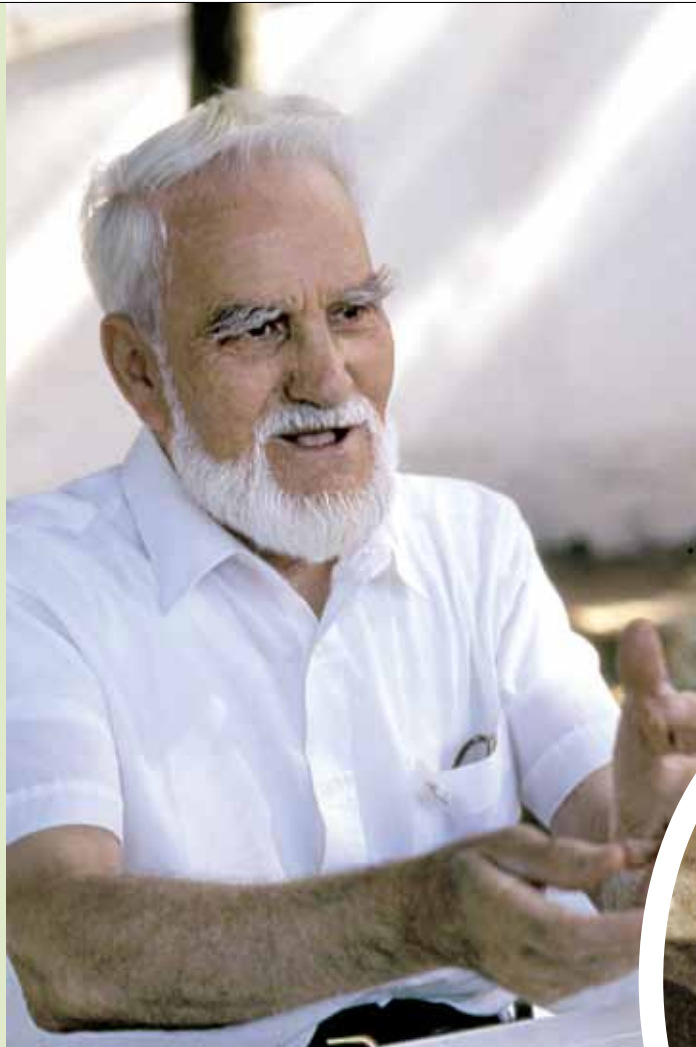

Foto: rayosycentelias.net

Znesvěcení kostela sv. Michaela v Toledu republikánskými jednotkami

kací ATAC nejdříve jako uklízeč, potom se vypracoval na průvodčího. V té době navázal kontakt s adventisty sedmého dne. Po vyškolení byl zakrátko jmenován ředitelem adventistické misijní mládežnické skupiny v Římě a Laziu.

Vynikal angažovaností a horlivostí v boji proti kultu Panny Marie, katolické církvi a papeži. Proto byl v dubnu 1947 pověřen, aby promluvil na náměstí Piazza della Croce Rossa. Měl zesměšnit eucharistický kult a Pannu Marii. ▷

Bruno Cornacchiola v roce 1995 (nahore) a v době zjevení (vpravo)

Foto: Z. trefontanealivista.org

Právě v Tre Fontane byl někdy mezi lety 64 až 67 po Kristu stát mečem apoštol národů svatý Pavel – muž, který byl nejdříve horlivým pronásledovatelem křesťanů, ale po svém setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem Kristem se stal ještě horlivějším šířitelem křesťanství.

Byla to pro něj velká pocta, chtěl se tedy na to vystoupení co nejlépe připravit.

Zvláštní místo

V sobotu 12. dubna 1947 se vydal spolu se svými třemi dětmi – jedenáctiletou Isolou, sedmiletým Carlem a čtyřletým Gianfrankem – ven z města. Původně chtěl jet na pobřeží do Ostie, ale protože zmeškali vlak, rozhodl se zajít s dětmi na římské předměstí, do Tre Fontane, aby tam v klidu a uprostřed přírody připravil svůj projev. Zároveň chtěl dětem poskytnout možnost pořádně se vydovádět.

Vydal se tedy na cestu k eukalyptovému lesíku vedle trapistického kláštera Tre Fontane. Název místa se váže ke starému podání, podle kterého byl právě zde někdy mezi lety 64 až 67 po Kristu

stát mečem a p o š t o l národů svatý Pavel – muž, který byl nejdříve horlivým pronásledovatelem křesťanů, ale po svém setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem Kristem u města Damašku se stal ještě horlivějším šířitelem křesťanství (srov. Sk 9,1–30 – viz samostatný text na protější straně). Legenda vypráví, že uťatá hlava apoštola se při pádu ze svahu třikrát odrazila od země a na každém z těchto míst vytryskl pramen. Proto se místo jmenuje Tre Fontane – tři prameny. Je zvláštní – a asi ne zcela náhodné –, že následující události se odehrály právě na tomto místě. Podobnost mezi životy apoštola Pavla a Bruna Cornacchioly je totiž víc než nápadná...

„Bella Signora!“

Bruno Cornacchiola našel v Tre Fontane krásnou louku. Děti začaly dovádět s míčem a otec se s poznámkovým blokem a Biblií pustil do přípravy svého projevu.

V jednu chvíli se dětem míč ztratil, a tak prosily tatínka, aby jim ho pomohl najít. Dřív než se Bruno vydal se sedmiletým Carlem míč hledat, nařídil čtyřletému Gianfrancovi, aby se nehýbal z místa, dokud se nevrátí, a nejstarší Isolu poprosil, aby dala na bratříčka pozor. Bruno Cornacchiola sešel ze svahu dolů a každou chvíli volal Gianfranca, aby se ujistil, že je chlapec na svém místě. V jednu chvíli však neuslyšel odpověď, a proto se rychle vrátil na místo, kde svého nejmladšího syna nechal. Dítě tam nebylo. Znepokojen začal chlapce volat a hledat ho v porostu a mezi skalami.

Teprve po delším úsilí chlapce našel, jak bez hnutí klečí se sepjatýma rukama, hledí do jeskyně a zaníceně a plný nepopsatelné radosti opakuje: „*Bella Signora, bella Signora, bella Signora!*“ (Bella Signora = Krásná Paní – pozn. red.)

„Co to říkáš, Gianfranco? Co vidíš?“ zeptal se otec. Chlapec však neodpovídal, byl tak fascinován tím, co viděl, že s ním otec nemohl navázat žádný kontakt. Z tohoto zvláštního synova chování Bruno znervózněl, ale zároveň ho to naplnilo podivným strachem. „Vždyť moje děti nikdo neučil modlit se! Co je to za zvláštní hru, kterou si vymyslely?“ tázal se sám sebe. „Ty jsi Gianfranca naučila hrát si *Bella Signora*?“ ptal se dcery.

Brunova averze ke katolické církvi se změnila ve velkou nenávisť.

Pavlovo obrácení kolem roku 37 po Kristu

Šavel ještě soplil hrozbami a hořel touhou zabít učedníky Páně. Přišel k veleknězi a vyžádal si od něho pověřující listy na synagógy v Damašku: najde-li tam některé stoupence toho vyznání, muže i ženy, aby je mohl přivést v poutech do Jeruzaléma. Když byl na cestě a už se blížil k Damašku, tu ho náhle obklopilo světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel, že k němu mluví nějaký hlas: „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“ Ten odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Ale vstaň a jdi do města. Tam ti bude řečeno, co máš dělat.“ Muži, kteří s ním konali tu cestu, stáli nechopní slova. Slyšeli sice hlas, ale neviděli nikoho. Šavel pak vstal se země. Oči měl otevřené, ale nic neviděl. Vzali ho za ruce a dovedli do Damašku.

(...) Ananiáš tedy šel, vstoupil do toho domu a vložil na něho ruce se slovy: „Bratře Šavle, Pán mě poslal, Ježíš, který se ti ukázal na cestě sem. Máš zase nabýt zraku a dostat v plnosti Ducha Svatého.“ V té chvíli jako by mu šupiny spadly z očí, zase viděl a hned se dal pokřtít. Potom pojedl a vrátily se mu síly.

Pak pobyl nějaký čas s učedníky v Damašku. A hned začal v synagógách hlásat Ježíše, že je to Boží syn. Všichni, kdo ho slyšeli, žaslí a říkali: „Copak to není ten, který se snažil zničit v Jeruzalémě ty, kdo

vzývají toto jméno? A copak sem nepřišel právě na to, aby je v poutech přiváděl k velekněžím?“ Šavel však vystupoval s rozhodností stále větší a židy v Damašku přiváděl z míry, když dokazoval, že Ježíš je Mesiáš. (Sk 9,1–8.17–22)

Knihu Skutky apoštolů, z níž tento úryvek pochází, bychom mohli nazvat kronikou prvních desetiletí Církve. Její obsah bychom pak mohli shrnout do věty: Jak Bůh mocí Ducha Svatého šířil radostnou zvěst (řecky evangelium) o Ježíši Kristu z Jeruzaléma až do Říma – centra tehdejšího světa. Napsal ji jeden z Pavlových žáků, původním povoláním lékař, svatý Lukáš. Doprovázel apoštola Pavla na některých z jeho misijních cest. Podle listu Timoteovi (2 Tim 4,11) byl jediný, který Pavla neopustil, když byl apoštol v Římě pro svou víru uvězněn. Krátce na to byl Pavel za pronásledování křesťanů v době císaře Nerona popraven na místě dnes nazývaném Tre Fontane. Pohřben byl u ostijské silnice asi dva kilometry od Tre Fontane. Jeho hrob existuje dodnes. Od čtvrtého století je nad ním postavena jedna ze čtyř hlavních římských bazilik „Svatý Pavel za hradbami“. Pavlův hrob můžete vidět pod hlavním oltářem baziliky.

Michelangelo Buonarroti: Obrácení svatého Pavla (1542–45), freska v kapli sv. Pavla ve Vatikánu

Podobnost mezi životem apoštola Pavla a Bruna Cornacchioly je víc než nápadná.

„Vůbec takovou hru neznám,“ odpověděla Isola a dodala: „Možná, že tam někdo je.“ Potom šla do jeskyně a ujistila se, že uvnitř nikdo není.

Když se dívka vracela, padla náhle na kolena, sepjala ruce a s pohledem upřeným směrem k jeskyni začala také opakovat: „Bella Signora!“ Rozčilený otec si pomyslel, že si z něj děti prostě dělají legraci. Zavolal Carla, který ještě hledal míč, a zeptal se ho: „Co je to za hru? To jste se domluvili?“ Chlapec stihl jen otci odpově-

dět, že takovou hru nezná, když najednou i on poklekl a pln úžasu opakoval: „Bella Signora! Bella Signora!“ To už bylo pro Cornacchiolu moc. Celý rozružený zařval: „Dost legrace, hned vstaňte!“ Ale děti na to vůbec nereagovaly. S velkou zlostí chytil Carola za ramena, aby ho postavil na nohy, ale ukázalo se, že to nejde, chlapec byl jak socha o několikátunové váze. Pokoušel se udělat totéž s nejmladším Gianfrancem i nejstarší Isolou, ale i oni byli nehybní jako sloupy z mramoru.

V klášterním kostele v Tre Fontane uchovávají sloup, u kterého byl podle tradice svatý Pavel popraven

Světlo z nebe

Tajemná událost naplnila Bruna děsem. Případalo mu, jako by někdo jeho děti začaroval. Pomyslel si, že je možná v jeskyni nějaký kouzelník nebo katolický kněz, který je hypnotizuje. Začal volat, aby ten někdo vyšel ven, ale jedinou odpovědí bylo ticho. Cornacchiola se rozhodl vejít do jeskyně a použít sílu svých pěstí proti tomu někomu, neznámému... Ale uvnitř nikdo nebyl. V zoufalství začal volat o pomoc, ale nemělo to žádnou ▶

„Jsem Pannou Zjevení...
Pronásleduješ mě, ale
už je nejvyšší čas, abys
s tím skončil!“

Jeskyň v Tre Fontane v roce 1947

Socha „Panny Marie Zjevení“ v Tre Fontane

Foto: trefontanealtervista.org

Foto: trefontanealtervista.org

Carlo, Isola a Gianfranco Cornacchiolovi

odezvu, prostě ho nikdo neslyšel. Bezradný se vrátil k dětem, které dosud klečely se sepjatýma rukama a opakovaly jako v transu: „*Bella Signora! Bella Signora!*“ Bruno se znovu pokoušel navázat s nimi kontakt, ale ani dcera, ani chlapec na to vůbec nereagovali. To už na něj bylo příliš, cítil se bezmocný jako malé dítě a nakonec začal plakat a opakoval: „Co se tu děje?“ Po chvíli v této své bezradnosti a strachu pozvedl ruce a oči k nebi s prosbou o pomoc: „Bože, jen Ty mi můžeš pomoci!“

Jakmile řekl tato slova, spatřil dvě sněhobílé, průsvitné ruce, které se blí-

žily k jeho očím a jakoby z nich sňaly slupky nebo roušku. Necítil se dobře, ale po nějaké době byl obklopen nějakým tajemným, mimořádným světlem.

Žena s Bibli

Po chvíli si Bruno všiml, že se z toho zvláštního světla jakoby zrodila postava mladé ženy středního věku, s tmavou barvou pleti a semitskými rysy ve tváři. Žena byla nesmírně krásná. Měla černé vlasy, oděná byla do pláště zelené barvy, který sahál až k bosým chodidlům. Na prsou držela knihu – zřejmě Bibli. V prvním hnutí chtěl Bruno vykřiknout úžasem, ale nemohl ze sebe najednou vydat ani hlásku. Padl na kolena vedle svých dětí a v údivu, se sepjatýma rukama i on začal opakovat „*Bella Signora!*“

„Pokud někdo dostal mimořádnou milost spatřit nebeskou krásu, už nemůže toužit po ničem jiném než jedině po tom, aby se po smrti mohl radovat na věčnosti,“ řekl Bruno Cornacchiola po mnoha letech od této události.

Poselství „krásné Paní“

„*Krásná Paní*“ začala mluvit k Brunovi: „Jsem Pannou Zjevení... Pronásleduješ mě, ale už je nejvyšší čas, abys s tím skončil! Vstup do svatého společenství Církve (doslova: do svatého ovčince), do nebes-

kého dvora na zemi...“ Maria hovořila s Cornacchiolou hodinu a dvacet minut. Mluvila s ním o věcech, které se týkaly jeho osobně, o skutečnostech, které dosud popíral, i o věcech týkajících se Církve.

V jednu chvíli Panna Maria ukázala rukou na černou kleriku a zlámaný kříž ležící blízko jejích nohou a řekla: „To je znamení, že Církev bude trpět, zažije velké pronásledování a někteří se zřeknou kněžství (...). Ty setrvej pevně ve víře.“

Maria chtěla Bruna vysvobodit od večerých pochybností týkajících se reálnosti setkání s Ní, a tak řekla: „Chci ti dát nezvratný důkaz, že to, co nyní prožíváš, je zkušenost Boží skutečnosti, nikoli zákeřné působení zlého ducha, jak ti bude někdo chtít namluvit. Ke každému knězi, kterého potkáš, se obracej následujícími slovy: ‚Mohl bych s vámi, otče, mluvit?‘ Pokud ti odpoví: ‚Ave, Maria, co chceš, synu?‘ bude to znamení, že je to právě ten kněz, kterého jsem vyvolila. Otevři před ním své srdce a on ti ukáže dalšího kněze a řekne: ‚On ti pomůže.‘“

Nakonec se s ním rozloučila slovy: „Jsem Panna Zjevení. Dříve než odejdu,

První Brunova přednáška u zvelebené jeskyně

Foto: associazionesacri.it

Články o zjevení v Tre Fontane se objevily v takových denících jako Il Messaggero, Il Popolo, Il Giornale d'Italia...

říkám ti: Zjevení je Boží slovo. A toto zjevení mluví o mě. Proto jsem použila tento titul: Panna Zjevení.“ Panna Maria se potom lehce uklonila, otočila se a prošla stěnou jeskyně.

Změna

Carlo začal první křičet: „Táto, podívej, ještě je vidět její zelený plášť!“ Běžel jeskyní za vzdalující se Pannou Marií, ale

vrazil do skály a začal bolestí plakat. Děti se začaly jedno přes druhé ptát: „Kdo byla ta krásná paní? Co ti řekla?“ „Byla to Panna Maria! Později vám budu všechno vyprávět,“ odpověděl Bruno. Potom, jako by se chtěl ještě ujistit, že to nebyl sen, začal se postupně ptát svých dětí, co viděly. Svými odpověďmi ho přesvědčily, že stejně jako on viděly „krásnou Paní“; ale nic z toho, co říkala, neslyšely.

Sestry misionářky Božího zjevení při procesí

Foto: Missionarie della Divina Rivelazione

Dobové novinové zprávy o zjevení v Tre Fontane

Všichni společně sešli z kopce a vydali se do blízkého kostela v klášteře trapistů v Tre Fontane, na místo mučednické smrti svatého apoštola Pavla. Když vešli do chrámu, setrvali chvíli v mlčení, které přerušil Bruno. Ukázal dětem svatostánek a řekl jim: „Krásná Paní mi v jeskyni řekla, že zde je přítomný Ježíš. Dřív jsem vám říkal, abyste v to nevěřily. Teď už víme, že tam Ježíš je. Modleme se a mlčky ho adorujme!“

Když se po modlitbě Cornacchiola s dětmi vrátil domů, jeho žena Jolanda si všimla, že její muž má pohnutím oči plné slz a je velmi bledý. Začala se ho vyptávat: „Co se ti stalo?“ „Viděli jsme Pannu Marii,“ odpověděl Bruno. V té chvíli si uvědomil, jak velmi své ženě ubližoval. Často ji bil a podváděl; i noc před zjevením Panny Marie strávil mimo domov s jinou ženou... Poklekl před svou manželkou a s pláčem prosil o její odpuštění.

Splnění předpovědi

Minulo už 17 dní od zjevení a Bruno stále nemohl najít kněze, kterého Panna Maria označila. Oslovoval kněze v tramvajích, na ulici, v kostelích... Teprve po rozhovoru s manželkou si uvědomil, že se ještě nesetkal s kněžími ze své farnosti. Okamžitě se tam vydal. Když uviděl mladého kněze, který vyšel ze sakristie, chytil ho za komži a zeptal se ho: „Mohl bych si s vámi, otče, popovídat?“ Tehdy uslyšel dlouho očekávanou odpověď, přesně ▷

takovou, jakou uvedla Panna Maria: „Ave, Maria, co chceš synu?“ „Jsem protestant a chtěl bych se stát katolíkem,“ řekl tehdy Bruno. Ten mladý kněz mu tedy ukázal jiného, staršího kněze, který byl v tu chvíli v sakristii, a řekl: „On ti pomůže.“ Pro Bruna se stalo zřejmým, že je to právě to znamení slíbené Pannou Marií. Tím knězem v sakristii byl Gilberto Carniel, který už dříve připravoval mnoho protestantů, kteří se chtěli vrátit do katolické církve. Právě tohoto kněze Cornacchiola hrubě vyhodil ze svého domu, když s koledou přišel na pastorační návštěvu jeho rodiny. Tentokrát však Bruno před ním poklekl a krátce mu vyprávěl příběh svého obrácení. Pohnutý kněz Gilberto ho objal a slíbil mu cyklus katechezí pro něj, jeho ženu i děti, aby je všechny připravil k návratu do katolické církve.

Návrat do katolické církve

Návrat rodiny Cornacchiolových do katolické církve byl naplánován na 8. května. Cornacchiola a jeho žena přistoupili ke svátosti pokání a složili vyznání

Současná podoba svatyně a jeskyně.

víry. Tak se oficiálně vrátili spolu se svými dětmi do společenství katolické církve. Po upřímné zpovědi Bruno zažil obrovskou úlevu. Ježíš ho úplně osvobodil od tíhy hříchů, která na něj doléhala mnoho let; zakusil vnitřní svobodu a nepopsatelnou radost a pokoj. Od té doby se Bruno Cornacchiola pravidelně zpovídal a denně účastnil eucharistie. Věděl už z vlastní zkušenosti, že stav těžkého hříchu a chybějící posvěcující milost je nejtragičtější situace, v jaké se člověk může ocitnout... O toto poznání se rád dělil i s dalšími.

Bruno Cornacchiola na audienci u papeže Pia XII.

Foto: Missionarie della Divina Rivelazione

Nápis u jeskyně

V průběhu května 1947 se Bruno znovu třikrát vydává do Tre Fontane. Při modlitbě růžence se mu tam znovu zjevuje Panna Maria. Když vidí, jakým účelům odlehlá jeskyně často slouží, píše u vchodu do jeskyně výzvu: „Neprofanujte toto místo nečistými hříchy (tj. hříchy proti šestému přikázání: Nesesmilníš!“ a devátému: „Nepožádáš manželky bližního svého!“ – pozn. redakce). Kdo setrvává v těchto hříších, ať je složí k nohám Panny Zjevení, ať jde ke zpovědi a pije z pramene nekonečného milosrdenství. Maria je Matka všech hříšníků... Byl jsem služebníkem Satana, nepřítel Církve a Panny Marie; zde 12. dubna roku 1947 se mně a mým dětem zjevila Panna Zjevení a prosila, abych se vrátil do katolické, apoštolské, římské církve...“

Událost proměnila celou rodinu

Foto: trefontane.altervista.org

„Zjevení je Boží slovo. A toto zjevení mluví o mně.“

V 1956 byla péče o jeskyni svěřena otcům minoritům

Foto: Missionarie della Divina Rivelazione

Po několika dnech se tato výzva ocitla na policejním komisařství a policie v krátké době našla jejího autora. Bruno a jeho děti byli podrobně vyslýcháni. Nepodařilo se prokázat jakékoliv nesrovnalosti v jejich výpovědích... Články o zjevení v Tre Fontane se objevily v takových denících jako *Il Messaggero*, *Il Popolo*, *Il Giornale d'Italia*. Do jeskyně v Tre Fontane začaly proudit davy lidí. Přicházeli i nevléčitelně nemocní, z nichž byli mnozí zázračně uzdraveni. Zprávy o uzdraveních se rychle rozšířily, podobně jako o opakujících se zázračných jevech „vibrujícího slunce“, a příliv poutníků se ještě zvětšil.

Panna Zjevení a papež Pius XII.

O dva roky později 9. října 1949 měl Bruno Cornacchiola možnost setkat se na audienci s papežem Piem XII. Se slzami v očích vyprávěl Svatému otci o svém obrácení a dal mu svoji dýku s nápisem „smrt papeži“. S pláčem mu řekl: „Prosím za odpuštění, protože s použitím této dýky jsem plánoval atentát na Vaši Svátost.“ Svatý otec tehdy Brunovi pozhel a s úsměvem odpověděl: „Tím bys dal Církvi nového mučedníka a pro Krista bys získal další vítězství lásky.“

K pravosti zjevení se Církve dosud oficiálně nevyjádřila. Zajímavá je však odpověď papeže Pia XII., když byl dotázán na schválení tohoto zjevení. Řekl: „Jestliže se tam lidé obracejí a vracejí se k přijímání svátostí, jestliže se tam dávají znovu dohromady rozbité rodiny, k čemu by

bylo nutné schválení? Nechme Madonu konat to, co nedokážeme konat my.“ (dle P. Angelo Maria Tentori v *Citta nuova* 9/2009 str. 37)

Obrácení – každodenní úkol

Bruno Cornacchiola do konce svého života odvážně hlásal evangelium – slovem i příkladem svého vlastního křesťanského života. Cornacchiola dál pracoval jako průvodčí tramvaje, ale od doby svého obrácení se denně modlil růženec, četl Písmo svaté a účastnil se mše svaté, pravidelně se zpovídal a angažoval se v životě své farnosti. Kromě toho chodil často

do jeskyně v Tre Fontane, aby se tam modlil a vyprávěl poutníkům příběh svého obrácení. Bruno brzy zjistil, že obrácení není jednorázový úkon, ale proces změny srdce, který má trvat celý život. Tím, kdo tuto změnu koná, je sám Kristus, ale se stálým souhlasem a spoluprací člověka. Bruno se denně snažil žít vírou a chápal, jak aktuální jsou Ježíšova slova: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě!“ (Mk 8,34) a „Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!“ (Mt 7,14). Co kdysi s nenávistí pronásledoval, nyní s velkým nasazením šířil. Zemřel v pověsti svatosti v roce 2001.

Svatá Maria třetího tisíciletí

V 1956 byla péče o jeskyni svěřena otcům minoritům. V roce 1982 byla ukončena stavba nové kaple a 12. dubna roku 1987 u příležitosti 40. výročí zjevení Panny Marie kardinál Ugo Poletti tam sloužil slavnostní mši svatou. O deset let později v roce 1997 papež Jan Pavel II. potvrdil název tohoto poutního místa: Svátá Maria třetího tisíciletí u Třech fontán (*Santa Maria del Terzo Millennio alle Tre Fontane*).

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■
(upraveno)

Prameny:

Tentori, Angelo Maria. *La Bella Signora delle Tre Fontane*. Milano; Edizione Paoline, 2000.
Pacífico, Dario. *La Vergine della Rivelazione alle Tre Fontane: storia, pietà, messaggio*. Roma, 1993.

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Církve byla založena Bohočlověkem²⁾ Ježíšem Kristem.^[De fide]

Církve je mystické tělo Ježíše Krista.^[Sent. cert.]

Kristus určil Církvi, aby pokračovala v jeho vykupitelském díle po všechny časy.^[De fide]

K církvi patří nejen svatí, ale i hříšníci.^[De fide]

Církve je neporušitelná, tj. bude existovat až do konce světa jako znamení spásy.^[Sent. cert.]

Srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 1994.*

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

²⁾ Vyznáváme, že Ježíš Kristus je pravý Bůh, který se stal pravým člověkem. Ve vyznání víry je to vyjádřeno slovy: „Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozrozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky; Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený nestvořený, jedné podstaty s Otcem. Skrze něho všechno je stvořeno. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů.; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církve definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Salvador Dalí: *Křesťanství svatého Jana od Kříže*, 1951. Dalí se inspiroval mystickou vlastnoruční skicou

Byl očekáván a potvrdil své poslání zázraky.

lidé s Boží pomocí dopracovat různých „zrnek pravdy“ v poznávání Boha. Toto přesvědčení vyjadřuje například svatý Pavel, když říká: „Co je totiž u něho (Boha) neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil.“ (Řím 1,20) V následujícím verši však musí konstatovat, že jejich snaha na tomto poli zas tak úspěšná nebyla...

Na druhé straně jsou si vědomi, že pokud je Ježíš Kristus Bůh, který se stal člověkem, pak to, co nám dal poznat – (zjevil) on sám, nemůže být již nikým jiným a ničím jiným překonáno. V listě Židům čteme: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna.“ (Žid 1,1n) Na tom, že je Ježíš Kristus Boží Syn, Bůh, který se stal člověkem, stojí a padá celé křesťanství!

Výjimečnost Ježíše Krista

Byla řada velkých osobností, zakladatelů různých náboženství, kteří o sobě tvrdili, že pocházejí od Boha. Bůh, který se stal člověkem, Ježíš Kristus, je mezi nimi výjimečný hned dvěma způsoby:

- ♦ Je jediný, který byl lidmi dlouhá staletí očekáván – židovské náboženství bylo přípravou na jeho příchod. Sám Bůh na jeho příchod lidstvo po mnoho staletí připravoval. Starý Zákon je svědectvím tohoto očekávání. Řada proroctví se po dlouhých staletích naplnila právě na Ježíši Kristu.

- ♦ To, že pochází od Boha – dokonce že sám je Bůh –, potvrdil řadou zázraků. Konal je během svého pozemského života. Jejich vrcholem bylo jeho vlastní zmrtvýchvstání. A zázraky „v jeho jménu“ konali i jeho žáci, apoštolové, které po svém zmrtvýchvstání rozeslal do světa.

Výjimečnost křesťanství

Víra křesťanů se zakládá především na tom, co lidem dal poznat sám Bůh, když se v Ježíši Kristu stal člověkem. Proto je křesťanství označováno jako „Bohem zjevené náboženství“.

Křesťanství má mezi ostatními náboženstvími výjimečné postavení. Spolu se židovským náboženstvím se odlišuje ode všech stovek a tisíců ostatních. Nepředstavuje totiž jen výsledek lidského, více či méně úspěšného hledání.

Křesťané jsou na jedné straně přesvědčeni, že i v jiných náboženstvích se mohli

A co například islám?

Také islám o sobě tvrdí, že je náboženstvím zjeveným Bohem. Odvolává se na Boží zjevení dané Mohamedovi. Ale právě zde můžeme vidět zásadní rozdíly oproti křesťanství. Když Mohamed vystoupil, nemohl nijak dokázat, že je pravým prorokem, který mluví jménem Božím. Bůh jeho příchod nijak nepři-

pravoval, tak jako tomu bylo po dlouhá staletí (proroci a celý Starý zákon) i bezprostředně (Jan Křtitel) před příchodem Ježíše Krista. Nemohl potvrdit své poslání od Boha žádnými přesvědčivými znameními. Nekonal zázraky, nevstal z mrtvých... Ani jeho žáci se nemohli prokázat zázraky konanými v jeho jménu, tak jako to dělali apoštolové. Je tu jen to, co Mohamed sám o sobě a o Bohu tvrdil.

Soukromá zjevení

V Ježíši Kristu dosáhlo Boží zjevení vrcholu a naplnění. Svatý Jan od Kříže to vyjádřil slovy: „Když nám Bůh dal svého Syna, který je jeho Slovo, a On nemá jiné, řekl nám všechno jednou provždy v tomto jediném Slově a nemá už, co by říkal.“ Jinými slovy: Nemůže přijít nikdo větší než Bůh sám, aby nám o sobě i o Božím záměru s námi řekl. A on již přišel.

Existují i takzvaná soukromá zjevení, daná různým lidem. S velkou opatrností a po důkladném prozkoumání některá z nich Církev uznala za pravá. Žádná soukromá zjevení si však nemohou dělat nárok na překonání nebo opravu zjevení, jehož naplněním je Kristus. Mohli bychom říci, že „jsou tu pro naši zapomnětlivost“. Znovu nám připomínají to, co nám řekl již Ježíš Kristus, ale na co jsme někteří pozapomněli nebo to nevzali dosud dost vážně.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

V Kristu dosáhlo Boží zjevení vrcholu a naplnění.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Čím potvrzoval Pán Ježíš pravdu svého učení?

Pán Ježíš potvrzoval pravdu svého učení: 1. svatostí života, 2. svědectvími Písma sv. (Jan 5.39), 3. zázraky a prorocstvími.

Co je zázrak?

Zázrak je mimořádný skutek, který nemůže být vykonán žádnou přirozenou silou, ale jen všemohoucností Boží.

Srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha, 1920.

Foto: Flickr, heartarcade

Záleží na jedné věci

Někteří lidé, když si domlouvají na faře přípravy před přijetím svátosti manželství nebo před křtem dětí, se ptají: „A jak dlouho to bude trvat?“ Říkávám jim s úsměvem: „Když se budete viditelně nudit, tak ne děle než 45 minut. Ale když budete dávat nepokrytě najevo, že vás to zajímá, a ještě k tomu prodlužovat přípravy desítkami otázek...“

Před časem jsem připravoval na církevní sňatek jeden mladý pár. On byl nepokřtěný, programátor, a některé přípravy natahoval dost přes dvě hodiny. A byl by je natahoval možná i víc, kdyby jeho budoucí drahá polovička už nezačínávala mít tah k domovu.

Mluvili jsme i o Církvi a o tom, jak byla založena bohočlověkem Ježíšem Kristem, tedy Bohem, který se stal člověkem, aby dál předávala lidem všech dob to, co od Něj přijala. Řekl mi: „Nemůžu tvrdit, že bych tomu všemu věřil, ale má to každopádně zajímavou logiku. Tak

jestli jsem to dobře pochopil, vše záleží na jedné věci: Jestli ten Ježíš byl, nebo nebyl Bůh.“ A měl pravdu.

Od toho se opravdu všechno v křesťanství odvíjí. Protože jestli byl Bůh, pak měl pravdu – jako Bůh se nemohl mýlit. A měl ji celou – nikdo nemůže vědět o „božích věcech“, ale i o člověku víc než on. A pokud svěřil předávání této pravdy Církvi, kterou sám založil a slíbil jí svou pomoc a svou přítomnost do konce časů... Pak si my lidé nemůžeme založit nějakou jinou a doufat, že bude lepší.

Být křesťanem znamená uvěřit, že to byl a je Bůh.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

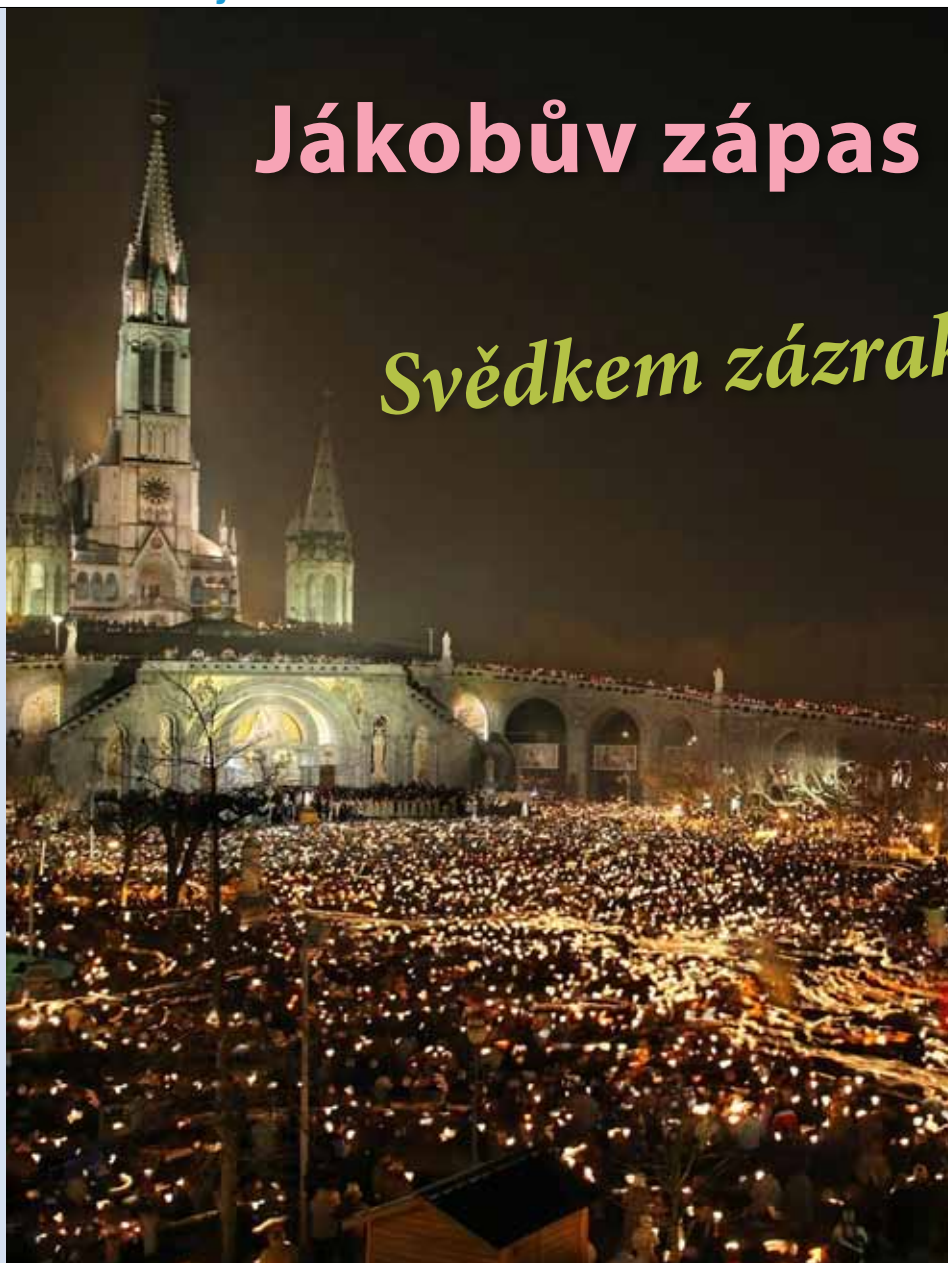
...jestli ten Ježíš byl, nebo nebyl Bůh.

Foto: Flickr, massdistraction

Jákobův zápas dr. Carrela

Svědkiem zázraku v Lourdech

Večerní procesí v Lourdech

Dr. Alexis Carrel

Alexis Carrel patří k těm, kteří zásadně posunuli hranice možností ve světě medicíny. Je nositelem Nobelovy ceny a mnoha vědeckých uznání světových institucí i národních vlád. Jeho objevům vděčíme mimo jiné za možnost transplantace celých orgánů. Událost, které byl svědkem v Lourdech, se pro něho stala výzvou k vnitřnímu zápasu, který hluboce ovlivnil celý jeho život. To, jak se vypořádává s mimořádnou událostí, popsal ve své knize *The Voyage to Lourdes (Cesta do Lurd)*.

Jeho vírou byl pokrok

Doba Alexise Carrela, tak jako i on, byla fascinována možnostmi, které přinášela závratnou rychlostí se rozvíjející věda. Pomyslný vlak uhánějícího vědeckého pokroku, do kterého nasedl už jako mladý student, byl poháněn vším možným, jen ne vírou v Boha. Volnomyšlenkářství tehdejší Francie bylo určující silou rozvíjející se civilizace, která se sebevědomě řítila k „nadějným zítřkům“, které bude mít lidstvo zcela pod svou kontrolou...

Pozvání do lurdského vlaku

Doktoru Alexisovi Carrelovi však přišlo zajímavé pozvání. Pozvání do Lurd. Na naléhavou prosbu svého nečekaně zaneprázdněného kolegy se stal jedním z lékařů, kteří doprovázeli vlak s nemocnými, putujícími do lurdské svatyně. Mladý lékař a badatel tam jel plný skepse

Pravda pro něho byla vždy víc než vydobyté pozice.

a zároveň naplněný odhodláním konečně odhalit „vědeckou pravdu o sugescích v Lourdech“.

Píše se rok 1903. Carrelovi je třicet let. Je doktorem medicíny a profesorem anatomie na lékařské fakultě v Lyonu. „Katolíci mluví o zázracích,“ říkal kolegům, „jsem si jistý, že se mýlí.“ A dodával: „Zázrak nebyl dodnes ještě nikdy vědecky dokázán. Ostatně je to nesmysl, protože přírodní zákony jsou přece nezměnitelné.

Žádný důkaz nemůže zpochybnit tento fakt...“ V rozhovorech s kolegy na téma nevysvětlitelných uzdravení stál pevně na svých pozicích. Odvolával se na fakíry, sugesci, hysterii a zatím neobjevené přírodní zákonitosti. Byl však ochotný jít kvůli odhalení pravdy i do přímého boje. Pravda pro něho byla vždy víc, než vydobyté pozice. A to byl také jeden z důvodů, proč přijal pozvání do lurdského vlaku.

Ta jestli se uzdraví, stanu se mnichem

Doktora Carella zaujala mezi nemocnými mladá Marie Baillyová (ve své knize *Cesta do Lurd* pozměnil její jméno na Ferrandová). Trpěla tuberkulózou pobříšnice nejvyššího stupně. Její rodiče zemřeli na souchotiny. Lékaři ji už odmítli operovat. Její stav byl beznadějný. Ve svém deníku si Carrel rozčileně poznamenává, že je to nerozum a fanatismus vláčet nemocnou v takovém stavu přes půl Francie. Život Marie Baillyové visel na vlásku. Carrel ji vyšetřil velmi pozorně, potvrdil předcházející diagnózu svých kolegů a řekl: „Obávám se, že to děvče zemře pod mýma rukama. Kdyby se tato nemocná uzdravila, to by byl opravdový zázrak.“ A s úsměvem dodal: „To bych i uvěřil a stal se mnichem.“ Bůh odpověděl na jeho výzvu.

Při příjezdu do Lurd Marie Baillyová umírala. Alexis Carrel ji ošetřoval a s úzkostlivou svědomitostí sledoval průběh jejího stavu. Přesvědčil ji, aby nepodstupovala koupel v lurdsském prameni, protože by jí to nejspíš zapříčinilo okamžitou smrt. Proto ji alespoň trochu omyli lurdskou vodou. Potom zanesli umírající dívku na nosítkách před lurdskou jeskyni, kde se mělo konat eucharistické procesí. Doktor Carrel nemocnou doprovázel a dojatý šeptal: „Jak bych i já chtěl věřit jako všichni tito ubožáci! Panno Maria, uzdrav toto děvče... Už si tolik vytrpěla!“

Stalo se něco nemožného, nečekaného...

Když kolem procházel biskup s Nejsvětější svátostí a žehnal, Alexis Carrel zahlédl, že se s pohledem Marie Baillyové něco děje, ale přičítal to prostupujícím paprskům

„Atmosféra knihoven, poslucháren a laboratoří je nebezpečná pro ty, kteří se v nich zavírají příliš dlouho. Odděluje nás to od skutečnosti jako mlha.“

Alexis Carrel

Foto: Flickr, Queen's University Library

kům žhavého slunce. Když jí ale viditelně splasklo opuchlé břicho, viděl, že se opravdu něco stalo. Najednou umírající dívka začala ožívat před očima. Její bledost zřetelně ustupovala, tep nabíral pravidelný rytmus. Doktor Carrel si poznamenal přesný čas, kdy se to stalo: 2 hodiny 40 minut. Ve tři hodiny bylo uzdravení skutečností. „Jsem uzdravená!“ vykřikla dívka. Carrel si poznamenává do svého notesu: „Stalo se něco nemožného, nečekaného, stal se zázrak!“ Dívce podali hrnek mléka. Bolesti a opuchliny

úplně zmizely. Před doktorem Carrellem stála úplně zdravá osoba, která před několika minutami umírala následkem velmi pokročilého stadia tuberkulózy pobříšnice.

„Jákovův zápas“ pod lurdským nebem

Alexis Carrel je zároveň šťastný i znepokojený. Jeho boj o víru zdaleka nekončí. Jako biblický Jákob zápasí uprostřed noci o přízeň samotného Boha a důkaz jeho blízkosti. Dlouho do noci porovnává různá vysvětlení. Popochází, posedává, pokouší se křičet k Neznámému...

Sedá si v lurdské bazilice vedle starého prostého sedláka. Poprvé od školních let. Jeho srdce naplňuje zvláštní ticho. Do kostela vchází procesí poutníků. Zpívají. On ví, že potřebuje zvláštní ▷

Poznamenává do svého notesu: „Stalo se něco nemožného, nečekaného, stal se zázrak!“

Večerní procesí v Lourdech

Foto: Flickr, bouncysteve2

Mladí dobrovolníci v Lourdech

Boží milost. Najednou se přistihne při modlitbě: „Vznešená Panno, ...ujmi se tohoto obtížného hříšníka s problémovým srdcem... a intelektuální pýchou, který sní o tom v tebe věřit a milovat tě a být mužem, který vyzaruje Božího ducha...“ Pohybnosti ustávají a dostávají se do jiného světla. Je naplněn pokojem. Jsou tři hodiny ráno. Odchází do svého hotelového pokoje. Usíná pokojně jako dítě.

I vnější potíže přináší pozhánání

Po návratu do Lyonu ve svých vědeckých člancích prozrazuje, že se v jeho myšlení něco zásadního změnilo, ale stále si ponechává bezpečný odstup od všeho toho, co zažil v Lourdech. Jako „moderní člověk“ nechce vstupovat do světa víry, ale jako poctivý vědec musí brát vážně fakta, kterých byl svědkem.

V této době přišel doktor Carrel s jedním ze svých zásadních objevů – týkal se sešívání krevních cév. Vyšlo však najevo, že jeho myšlenkový posun má za následek nepřijetí tohoto objevu francouzskou vědeckou obcí i nepřijetí jeho samotného mezi elitu „osvícených“ vědců. Proto

v roce 1904 odchází do Spojených států, kde jsou mu svěřeny velké kompetence v oblasti výzkumu. Po dalších důležitých objevech, zvlášť v oblasti umělého prodloužení života buněk pomocí živných roztoků a transplantace tělesných orgánů, je mu udělena v roce 1912 Nobelova cena v oblasti medicíny a fyziologie.

Hledá a pomáhá nacházet

Jeho vášnivé hledání odpovědí týkajících se vztahu mezi vědou a vírou je zasaženo důležitou událostí. Carrel se seznamuje na malém ostrově nedaleko bretaňských břehů, kde se usadil, s Charlesem Lindberghem. Tento slavný letec, který uskutečnil první sólový přelet Atlantického oceánu,

Lurdskou svatyni můžete navštívit také na oficiálních internetových stránkách www.lourdes-france.org, které vám umožní virtuální prohlídku areálů i interiérů v panoramatu 360°, která ovšem skutečnou pouť nenahradí.

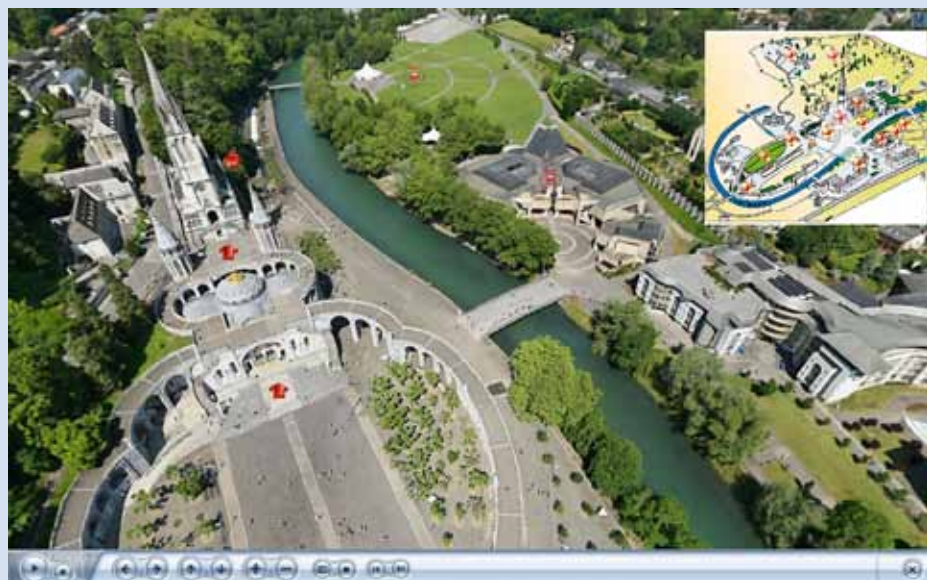

Foto: www.lourdes-france.org

Poutníci-nemocní před lurdskou jeskyní doufají ve své uzdravení

Foto: Flickr, Nicepictures.fr

„Tvrdé podmínky života jsou nezbytné pro to, aby se urodilo to nejlepší v lidské osobnosti.“
Alexis Carrel

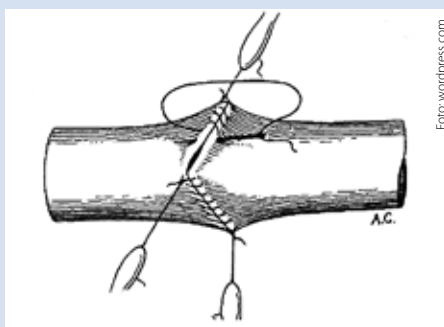

Foto: wordpress.com

Carrel získal Nobelovu cenu také za techniku sešívání cév pomocí tzv. triangulace, kdy se její oválný průřez roztáhne do trojúhelníkového.

pomáhá Carrelovi s některými technickými řešeními jeho objevů. Po jeho smělém leteckém výkonu mu gangsteři unesli chlapečka. Dítě bylo nalezeno mrtvé. „Zachraň mě před zoufalstvím,“ žádal Lindberg svého přítele Carrela. Lindberg je díky Carrelovi tajemstvím víry zachráněn ze své beznaděje. I Carrel znovu zakouší, že víra má mnohem větší přesah, než jsou vědecké kategorie.

S jednoduchostí dítěte

Carrela, který stále zápasí se svým „problémovým srdcem a intelektuální pýchou“ s užitkem doprovází otec Alex Presse, opat cisterciáckého kláštera v Boqueme, a pomáhá mu najít ty pravé otázky a odpovědi a nakonec ho přivádí k vítěznému cíli. „V říjnu 1943,“ píše otec Alex, „mě dr. Carrel zavolał na svůj ostrov Saint-Gildas. Dlouho jsme hovořili. Zdálo se, že tušil svoji brzkou smrt, ale přesto řekl:

„Přeji si, aby mi Bůh dal tak deset let života, abych mohl pracovat. Myslím si, že tím, k čemu jsem došel ve svých výzkumech a hledání, by se mi podařilo vědecky stanovit objektivní vztahy mezi duchovním a hmotným světem...“

Bůh mu nedal těch žádaných deset let pozemského života, ale dal mu milost skutečného obrácení. Když ho upozornili, že je čas přijmout svátosti umírajících, vyzpovídal se a přijal svaté přijímání. „Učinil to s jednoduchostí dítěte,“ řekl monsignor Hamayon, který mu tyto svátosti udělil. Zemřel ve věku 71 let v roce 1944 v Paříži.

Připravil P. Martin Sedloň OMI ■

Prameny: Senčík, Štefan, SJ. *Hledali uprimne*. Řím; Slovenský ústav svätých Cyrila a Metoda, 1988; a další zdroje.

Na jeho počest nese jméno Carrel jeden z měsíčních kráterů a od roku 2002 je udělována Lindbergh-Carrelova cena.

Carrelův kráter a severozápad Mare Tranquillitatis

Foto: NASA/JPL/USGS

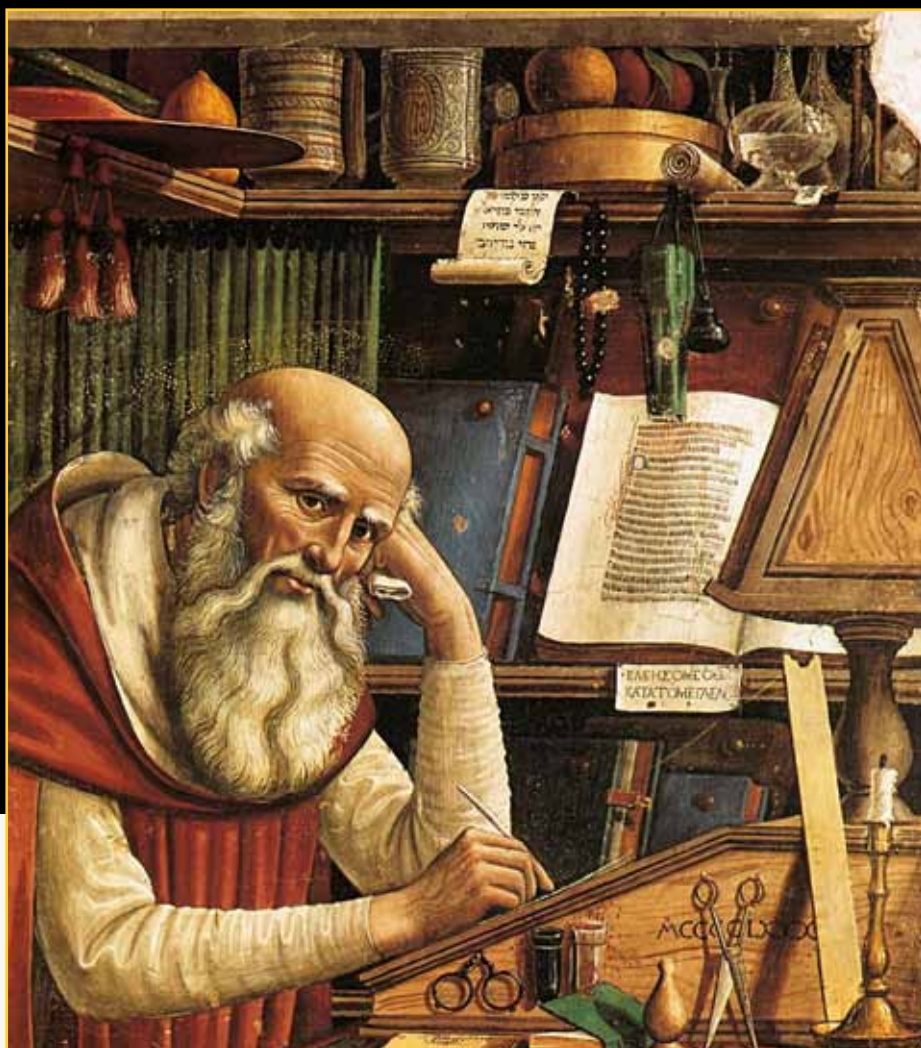
CÍRKEV NEPŘÍTELEM VĚDY A POKROKU?

Americký historik Thomas E. Woods, autor knihy *Jak katolická církev budovala západní civilizaci* se ptá: „Bylo pouhou náhodou, že se moderní věda rozvíjela převážně v katolickém prostředí? Nebo bylo v katolicismu samém cosi, co umožnilo úspěch vědy?“ Tuto otázku začíná klást stále více historiků a jejich odpovědi mohou být velmi překvapivé – jsou zcela v rozporu s obvyklými klišé, na které jsme byli zvyklí.

Údajné nepřátelství

Přesvědčení o údajném nepřátelství katolické církve vůči vědě je mezi lidmi velmi rozšířené. A to dokonce i mezi těmi, kteří jinak mají určité základní historické znalosti. Často je znovu a znovu poukazováno na značně jednostranně podanou verzi takzvaného případu Galileo. Se zajímavým postřehem v této souvislosti přišel již před řadou let kardinál John Henry Newman, známý svou konverzí od anglikánství ke katolické církvi. Říká, že i kdyby

*Papež Řehoř IX.
položil roku
1233 základ
mezinárodní
vědecké komunity.*

Domenico Ghirlandaio: Svatý Jeroným při svých studiích, freska, 1480.

Foto: wga.hu

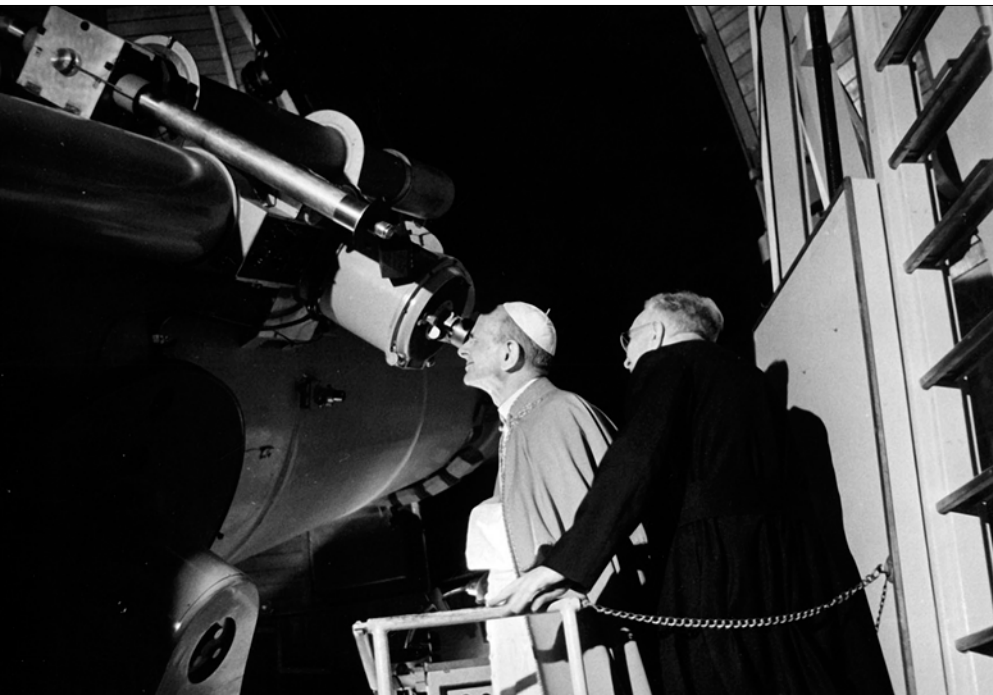
galileovský incident byl skutečně tak zlý, jak si lidé myslí, je nápadné, že je to prakticky jediný konkrétní případ údajného nepřátelství Církve vůči vědě, na který si lidé vzpomenu.

Naopak jiné skutečnosti jakoby upadly v téměř úplné zapomenutí. Jak často se připomíná, že církev byla po dobu jednoho tisíciletí (prakticky po celý středověk) téměř jediným sponzorem vědeckého bádání?

A řekli vám ve škole, že církev vynalezla systém univerzit, že ještě po řadu století byly veškeré univerzity pevně spjaty s katolickou církví a že do vzniku prvních univerzit byly kláštery a klášterní nebo

katedrální školy jediným místem vzdělání? Například vůbec nejstarší univerzita v Boloni nebo univerzita v Paříži vznikly právě z katedrální školy. „Zřizovateli“ univerzit byli většinou papežové. Z 81 univerzit založených do začátku reformace mělo 33 z nich papežskou zakládací listinu, 15 císařskou nebo královskou, 22 obojí (tj. papežskou i od světského panovníka) a 13 nemělo žádnou.

Víte, že většina vyučujících na univerzitách byli po několik staletí převážně řeholníci, kněží, nebo jiní duchovní? To platilo i na pražské univerzitě – vzpomněte jen na mistra Jana Husa – i on byl katolickým knězem!

Papež Pavel VI. s ředitelem Vatikánské observatoře

Foto: Flickr, speakingoffaith

Foto: Rick Scott

Teleskop VATT (Vatican Advanced Technology Telescope) na vatikánské observatoři na Mount Graham v Arizoně

Věda a víra se vzájemně doplňují – jsou komplementární...

Papežové a vznik mezinárodní vědecké komunity

Základním předpokladem pro rozvoj vědecké práce je možnost výměny informací a myšlenek. Bez ní je pokrok vědeckého bádání nemyslitelný. Co prospějí nové myšlenky a poznatky, když se nedostanou k širokému okruhu dalších vědců, kteří na nich budou moci dále stavět, kteří je budou rozvíjet, prohlubovat a eventuálně korigovat? Právě intenzivní výměně informací vděčí novověk za stále se zrychlující lavinu nových a nových objevů, která nemá v dějinách lidstva obdoby. A kde můžeme hledat první impuls, který dal tuto lavinu před staletími do pohybu? Začátek je možno vidět již v rozsáhlé síti benediktinských klášterů. Tyto kláštery byly centry vzdělanosti, které mezi sebou velmi intenzivně komunikovaly a vzájemně si předávaly to, co bychom dnes nazvali „know how“ (anglicky „vědět jak“, tedy technologie a další poznatky). Velkým přínosem byl i jednotný jazyk Církve – latina.

Ale kamínkem, který spustil skutečnou lavinu bylo především takzvané *ius ubique docendi* (právo kdekoli učit), které

se začalo rozvíjet krátce po vzniku prvních univerzit. Poprvé se s ním setkáváme v dokumentu papeže Řehoře IX. z roku 1233, platném pro univerzitu v Toulouse, který se stal modelem pro budoucnost. Do konce 13. století se *ius ubique docendi* stalo něčím, co neodmyslitelně patřilo k univerzitám. Tituly udělené na univerzitách se schválením papeže (případně později i císaře) musely být respektovány v celém křesťanském světě. Teoreticky mohli tito učenci začít učit na kterékoliv fakultě v Evropě, i když se v praxi dávala přednost předchozí zkoušce kandidáta – něco jako dnešní nostrifikace titulů, získaných v zahraničí. Toto privilegium udělené papežem sehrálo významnou roli.

Diagram mozku na knižní iluminaci (po roce 1300)

Foto: wikipedia

Z 81 univerzit mělo 55 papežskou zakládací listinu.

...to byl klíčový poznatek, jak ukazuje i srovnání dalšího vývoje vědy v křesťanské Evropě a v arabském světě.

Položilo totiž základ myšlenky mezinárodní vědecké komunity.

Církev u kolébky vědy

Jeden z největších kritiků křesťanství v 19. století Friedrich Nietzsche si všiml zajímavé skutečnosti: věda vyžaduje ke svému vzniku předchozí předpoklady. „Striktně vzato,“ tvrdí Nietzsche, „neexistuje něco takového jako věda bez předpokladů.“ A dodává: „musí být napřed filozofie, víra, díky níž věda získá směr, význam, meze, metodu a právo na existenci...“ Nietzsche však nepostřehl, že právě toto dostala moderní věda do vínku od křesťanství. Není se co divit, neboť tato skutečnost není ani dnes mimo okruh odborníků příliš známá.

První důležitý předpoklad pro vznik vědy zprostředkovala Církev ze židov- ▶

Foto: Flickr, Lawrence OP

Studenti oxfordské dominikánské koleje

ství. Židovské náboženství bylo nejen přípravou na příchod Ježíše Krista a založení Církve (nový Izrael), ale připravilo půdu i pro vědu v tom smyslu, jak ji známe dnes. Na začátku Starého zákona, sbírky posvátných židovských knih, které mladá Církev od svého počátku převzala, nacházíme takzvaný „hymnus na stvoření“ (Gn 1). Tento text má klíčový význam. Nejde samozřejmě o „vědecký“ popis vzniku světa – Bible není učebnicí kosmologie (tj. nauky o vzniku a vývoji vesmíru). Nacházíme zde však něco daleko důležitějšího než vědecký text: je to text, který otevírá brány vědě! Pokud tento hymnus čte odborník na starověkou Babylonii, může říci: obraz světa, jak je v první knize Mojžíšově popisován, odpovídá tehdejšímu babylonským „kosmologickým“ představám o světě: plochá země, vody pod ní a nad ní a na klenbě vod nad ní se nacházejí slunce, měsíc a hvězdy. Něco je zde však radikálně nové. Pro Babylónany byly slunce, měsíc a hvězdy božstvy – a božstva samozřejmě

Žena vyučující geometrii, ilustrace ze 14. století, připisovaná Adelardovi z Bathu

Foto: Wikimedia Commons

Víte, že do vzniku prvních univerzit byly kláštery a klášterní nebo katedrální školy jediným místem vzdělání?

není možno vědeckými metodami zkoumat. V biblickém hymnu na stvoření je jim přisouzeno zcela jiné místo. Jsou Božím dílem, podobně jako vše zde na zemi: „I řekl Bůh: ‚Buďte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci. Budou na znamení časů, dnů a let. Ta světla at' jsou na nebeské klenbě, aby svítala nad zemí.‘ A stalo se tak.“ (Gn 1,14n) Možná jste si při četbě těchto slov nikdy ani neuvědomili, o jak revoluční text se ve skutečnosti jedná. Říká se zde zcela jasně, že to, co vidíme na nebi, nejsou žádná božstva – všechno to je Božím dílem úplně stejně jako to, co vidíme zde na zemi. Může to být tedy stejně dobře postupně studováno, popisováno, a časem dokonce pochopeno – jako cokoliv kolem nás!

Znáte Chartres?

Možná jste o ní ještě vůbec neslyšeli... A přitom právě na katedrální škole v Chartres byly v polovině 12. století skutečnosti, o kterých jsme hovořili v předcházejícím oddíle, domyšleny do důsledků. A odtud se během krátké doby rozšířily po Evropě. Kancléř této školy Thierry ze Chartres tvrdil, že hvězdy a obloha nejsou slo-

ženy z nějakých polobožských substancí, jejichž chování by se vysvětlovalo podle zcela jiných principů, než jsou zákonitosti, jimiž se řídí věci na zemi. Jiný z učenců katedrální školy v Chartres Adelard z Bathu (asi 1080–1142) říká: „Jsme lidmi díky rozumu. Obrátíme-li se zády k úžasné racionální kráse vesmíru, pak žijeme tam, odkud bychom si zasloužili být vyhnáni, jako nevděční hosté domu, který nás přijal.“ A dodává: „Musíme naslouchat samotným hranicím lidského poznání, a teprve tehdy, když se zjevně zhroutlí, můžeme odkázat věci Bohu.“ Učenci na této škole udělali další významný krok: zdůraznili, že člověk nejen může poznávat celý vesmír, který se jako celek řídí stejnými zákony, protože má stejného Stvořitele, ale že člověk má dokonce povinnost svět a veškeré jeho zákonitosti poznávat! K tomu dostal od svého Stvořitele rozum...

Klíčový poznatek: věda a víra se doplňují

Thomas Goldstein, moderní historik specializující se na dějiny vědy, popisuje rozhodující význam chartreské školy. Říká, že „formulace filozofických premis (základních předpokladů); definice základního konceptu kosmu (...); systematická rekonstrukce vědeckého poznání minulosti a vytvoření tradičního základu pozdějšího vývoje západní vědy – každý z těchto kroků je natolik zásadní, že – vzaty dohromady – mohou znamenat jediné: během 15 až 20 let v polovině 12. století se hrstka mužů vědomě snažila odstartovat vývoj západní vědy a podnikla všechny hlavní kroky, které k tomu byly potřebné.“

Půdorys katedrály v Chartres

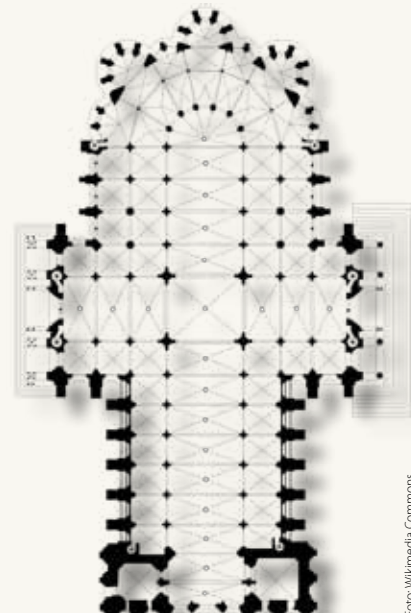
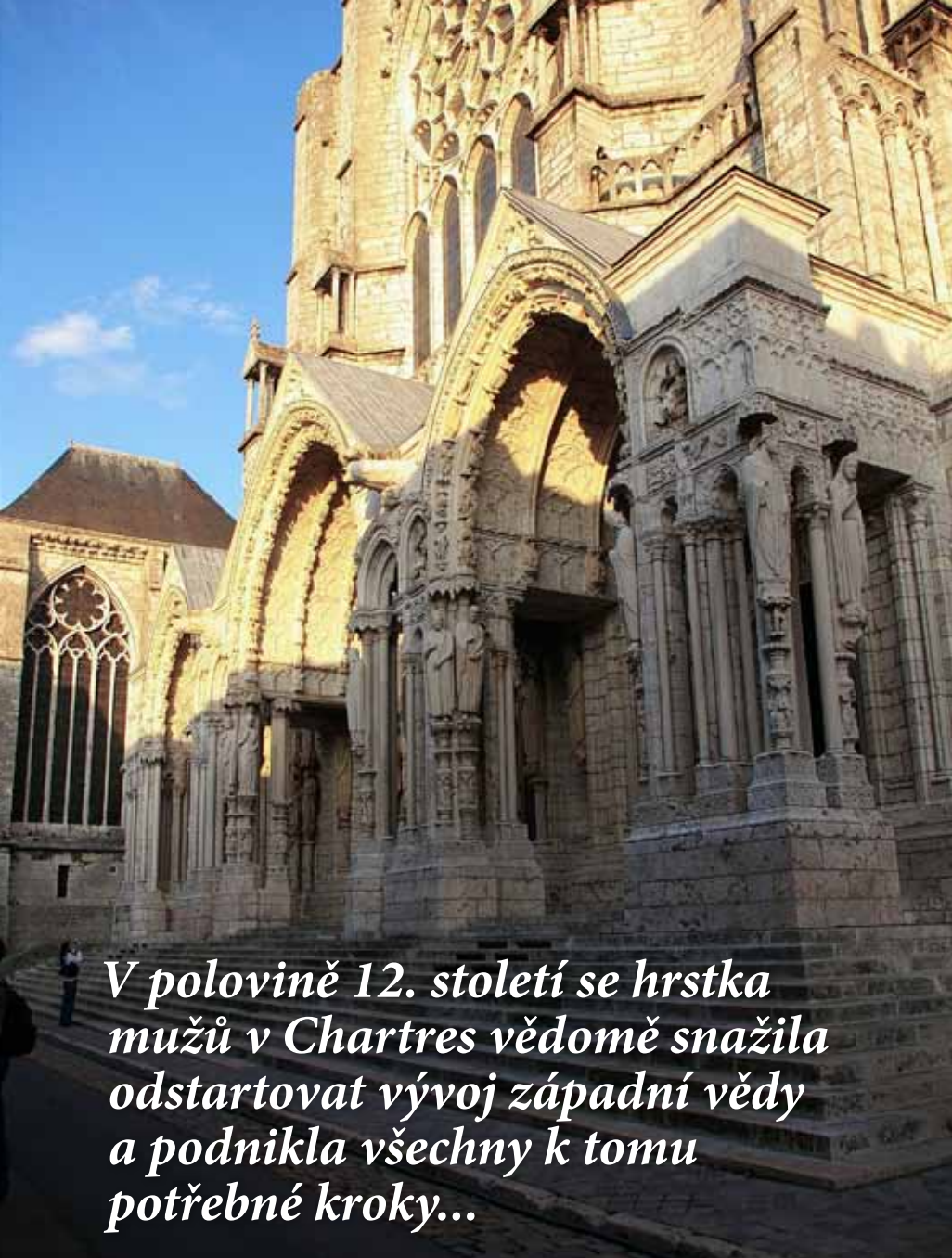

Foto: Wikimedia Commons

V polovině 12. století se hrstka mužů v Chartres vědomě snažila odstartovat vývoj západní vědy a podnikla všechny k tomu potřebné kroky...

Portály severního průčelí příčné lodi katedrály v Chartres

Foto: Flickr, Andrea Kirkby

Prakticky každý, kdo v této době podstatně přispěl k rozvoji vědy, byl po určité dobu spojen s katedrální školou v Chartres nebo jí byl ovlivněn. Její činnost bezprostředně předcházela velkou syntézu, kterou provedl nejvýznamnější učenec středověku svatý Tomáš Akvinský, když ukázal, že věda a víra se vzájemně doplňují – jsou komplementární – a nemohou si proto odporovat. Tento základní poznatek chyběl u velkých arabských učenců té doby – a byl zcela klíčový, jak ukazuje i srovnání dalšího vývoje vědy v křesťanské Evropě a v arabském světě.

Fakta mluví jasně

Fakta mluví zcela jasně: faktor, který způsobil, že se v Evropě mohla postupně vyvinout věda, a to až do té podoby, v jaké ji známe dnes, je katolická církev. V jiných kulturách tento faktor chyběl. Katolická církev ve svých kláštorech na začátku

středověku po velkém stěhování národů zachránila kulturní bohatství řecko-římské civilizace. Poskytla základ – premisy – pro vývoj, který vše dosavadní v dějinách lidského poznání dalekosáhle přesahuje. A dlouhá století byla hlavním a prakticky jediným motorem tohoto vývoje.

Jak je možné, že u mnoha lidí stále ještě přežívá přesvědčení, že Církev je nepřítelem vědy a pokroku? Odpověď je jednoduchá: důvodem je často jen neznalost základních faktů.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Prameny:

Woods, Thomas E., Jr. *Jak katolická Církev vybudovala západní civilizaci*. Praha; Res Claritatis, 2008.

Goldstein, Thomas. *Down of Modern Science: From the Ancient Greeks to the Renaissance*. New York; Da Capo Press, 1995.

Zeptáte-li se dnes vysokoškolských studentů, co vědí o katolické církvi, lze jejich odpovědi shrnout do jednoho slova: „zkaženost“. Neměla by však jejich odpověď znít spíše „civilizace“?

Publikace *Jak katolická církev vybudovala západní civilizaci* Thomase E. Woodse, Jr., přináší alternativní pohled na úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu.

Populární formou přibližuje proč se moderní věda zrodila v katolické církvi, jak katoličtí kněží rozvinuli ekonomické teorie svobodného trhu o 500 let dříve než Adam Smith, jak katolická církev vynalezla systém univerzit, vyvážená historická fakta o Galileově případu, jak západní právní systém vyrostl z církevního práva, jak církev humanizovala pohanský Západ trváním na posvátnosti každého lidského života.

Publikaci objednávejte na adrese:
Maticce cyrilometodějská
Dolní náměstí 24, 771 11 Olomouc
e-mail: knihy@maticcecm.cz
Cena je 239 Kč

Kněží vědci

„Je poměrně snadné ukázat, že řada velkých vědců byli katolíci. Mnohem důležitější je však překvapující počet mužů Církve, zvláště kněží...“ říká historik Thomas E. Woods, autor knihy *Jak katolická Církev budovala západní civilizaci*.

Diagram z Baconova spisu *Opus maius* ke Grossetestově teorii ukazuje, jak se lámou sluneční paprsky procházející kulovou skleněnou baňkou naplněnou vodou

Řeholníci a základy vědecké metody

Sledujeme-li počty vědců mezi duchovními katolické církve, můžeme vidět, že šlo z velké části o řeholníky. Historik Thomas E. Woods poukazuje na to, že „jejich nenasytná zvědavost týkající se vesmíru

Tommaso da Modena: Sv. Albert Veliký, freska, 1352

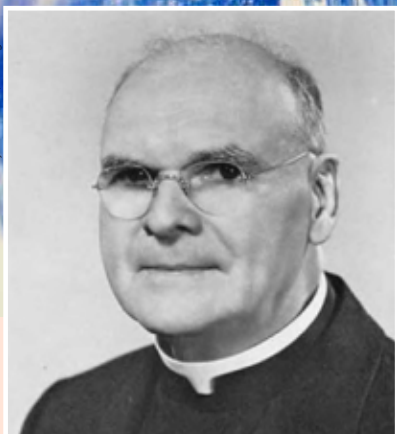
stvořeného Bohem a jejich zaujatost vědeckým výzkumem ukazuje daleko zřetelněji než jakákoliv teoretická diskuze, že vztah mezi Církví a vědou odpovídá spíše přirozenému přátelství než antagonismu a podezírání“.

Roger Bacon, řeholník – františkán, který učil ve 13. století na Oxfordu, zdůrazňoval význam vědeckého experimentu – vědeckého pokusu. Ve svém díle *Opus maius* píše: „Bez experimentu nemůžeme nic adekvátně poznat. Argument věc dokazuje teoreticky, ale nedává dostatečnou jistotu v odstranění pochybností; naše mysl nedospěje k pravdě, pokud ji nenalezneme experimentální cestou.“ V díle *Opus tertium* varoval, že „ani nejsilnější argumenty nic nedokazují, pokud závěry nejsou ověřeny zkušeností“. Nám se mohou zdát tyto věci samozřejmé. Ale právě v tom spočívá jejich nedozrálý význam. Úžasný, stále se zrychlující pokrok vědy mohl být odstartován teprve ve chvíli, kdy se tyto věci staly při vědeckém bádání samozřejmými... Moderní věda je bez vědeckého experimentu nemyslitelná – za pochopení jeho významu vděčíme řeholníkovi ze 13. století.

Moderní věda je bez vědeckého experimentu nemyslitelná – za pochopení jeho významu vděčíme řeholníkovi ze 13. století.

Svatí a věda

Svatý Albert Veliký (1200–1280), učitel pařížské univerzity, provinciál řádu dominikánů v Německu a biskup v Řezně, je patronem přírodovědců. Věnoval se celé řadě disciplín: fyzice, logice, metafyzice, biologii, psychologii. Podobně jako Roger Bacon zdůrazňoval význam přímého pozorování pro vědecké poznání. V díle *De mineralibus* (O minerálech) vysvětlil, že cílem přírodní vědy „není prostě přijímat tvrzení druhých, tedy to, co se mezi

P. James B. Macelwane SJ

lidmi říká, ale zkoumat samotné příčiny, které působí v přírodě“. Opět věc, která se nám zdá být samozřejmou, ale bez které by dnešní věda byla nemyslitelná... Jeho důraz na přímé pozorování a – při všem obdivu k Aristotelovi – jeho odmítnutí přijímat vědeckou autoritu vírou byly podstatné příspěvky vědeckému myšlení. Svátý Albert ovlivnil mnoho dalších – mimo jiné i nejvýznačnějšího myslitele středověku svatého Tomáše Akvinského.

Kněží a řeholníci – zakladatelé vědeckých disciplín

Robert Grosseteste, kancléř oxfordské univerzity a biskup v anglickém Lincolnu, je považován za zakladatele vědecké metodologie. Bývá uváděn jako vůbec první, kdo sepsal úplný seznam kroků nutných pro provádění vědeckého experimentu.

Kněžím a řeholníkům však vděčíme nejen za vznik současných vědeckých metod, založených na pozorování a experimentu. Setkáváme se s nimi také u vzniku řady vědních oborů – jsou zakladateli různých vědních disciplín.

Jedním z příkladů je opat brněnského augustiniánského kláštera P. Gregor Mendel (1822–1884), zakladatel genetiky, který formuloval první zákonitosti dědičnosti (Mendelovy zákony).

P. Nicolaus Steno (1639–1686), konvertita z luteránství, který se stal katolickým knězem, položil větší část základů moderní geologie a bývá nazýván otcem stratigrafie (studia zemských vrstev; vrstva – stratum). Staří autoři včetně Aristotela se domnívali, že minulost světa je nepoznatečná. Steno přišel s myšlenkou, která byla v jeho době zcela revoluční: historii země je možno znovu získat ze skal. Ze současného světa můžeme vydedukovat minulé

Seismologie bývá nazývána „jezuitskou vědou“.

Foto: Flickr, domesticat

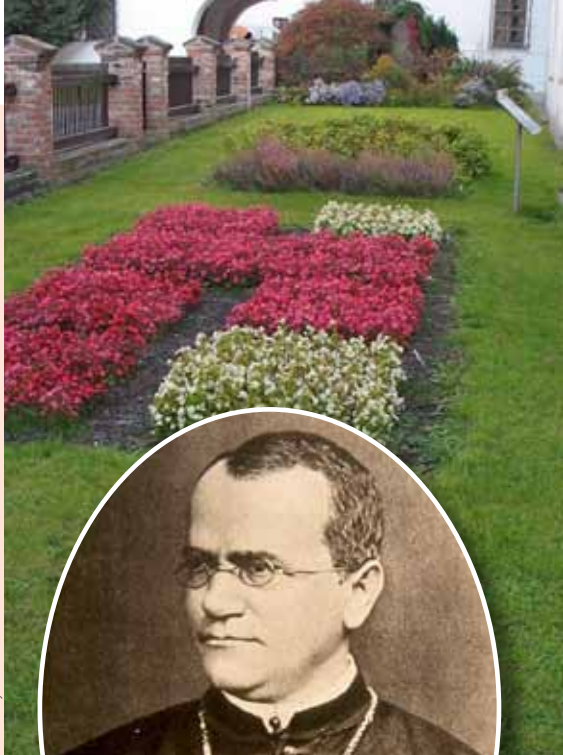
světy. Steno si dal za úkol jejich dějiny z nálezů postupně dešifrovat a formuloval základní zákonitosti, známe je dnes jako tři „Stenovy principy“. Vynikl však nejen svou vědeckou prací, ale i svým životem. Papež Jan Pavel II. prohlásil tohoto kněze, zakladatele stratigrafie, za blahoslaveného. Ve své řeči vyzvedl jak jeho kněžský život, tak i jeho vědecké dílo.

Jezuité

Mezi badateli v mnoha oborech mimořádným způsobem vynikají především kněží řádu jezuitů. Jejich výčet by přesáhl rozsah tohoto článku – uvedu tedy jen několik příkladů. Jestlipak například víte, že historik Bohuslav Balbín a jazykovědec Josef Dobrovský, kteří se zasloužili o zachování českého jazyka, byli jezuité?

Jedním z nejvýznamnějších jezuitských vědců byl P. Rudjer Bosković SJ (1711–1789). Byl skutečným polyhistorem, který se zabýval atomovou energií, optikou, matematikou i astronomií a byl zvolen členem vědeckých akademií v řadě Evropských zemí. Zájem o práci P. Boskoviče oživil v druhé polovině 20. století. Byl nazván tvůrcem atomové fyziky a na sympoziu, které se v roce 1958 konalo v Bělehradě k dvoustému výročí od publikace jeho díla *Teorie přírodní filosofie*, zazněly přednášky nositelů Nobelovy ceny za fyziku Nielse Bohra a Wernera Heisenberga. Originálním rysem Boskovićovy teorie bylo, že atomy mají jak vzájemnou přitažlivost, tak naopak velkou odpudivost při silném sblížení. První vlastnost je základem soudržnosti těles, druhá jejich nepatrné stlačitelnosti.

Dalším příkladem je seismologie (věda studující otřesy země). Bývala někdy nazývána „jezuitskou vědou“. Jezuité využili sítě svých domů na různých kontinentech a vybudovali tzv. Jezuitskou seismologickou službu. Nejznámějším jezuitským seismologem je P. James

Opat Johann Gregor Mendel OSA, objevitel zákonů dědičnosti a zakladatel genetiky. Nahoře snímek Mendelovy pokusné zahrady s hrachem

B. Macelwane SJ. V roce 1925 reorganizoval Jezuitskou seismologickou službu a umístil její centrální stanici na univerzitu v St. Louis. Byl předsedou Americké seismologické společnosti a Americké geofyzikální unie.

Zajímavá čísla

A na závěr ještě dva z mnoha možných příkladů. Když Charles Bossut, jeden z prvních historiků matematiky, sestavil seznam předních matematiků od roku 900 před Kristem do roku 1800 po Kristu, je mezi 303 osobnostmi 16 jezuitů. Možná se vám to nebude zdát až tak vysoké procento, ale je třeba si uvědomit, že ze sledovaného časového období 2700 let existoval jezuitský řád jen něco málo přes dvě století!

A možná bude pro vás zajímavá také informace, že celkem 35 kráterů na Měsíci má jména po jezuitských přírodovědcích a matematicích...

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Pramen: Woods, Thomas E., Jr. *Jak katolická Církev budovala západní civilizaci*. Praha; Res Claritatis, 2008.

Úsilí o čistotu

O mladých lidech, čistotě, časopisu *Milujte se!*, zasvěceném životě... mluvíme s biskupem a současně básníkem Josefem Hrdličkou.

(Dokončení.)

Kde vidíte hlavní důvody pro to, aby mladý člověk vytrval na cestě v boji o čistotu?

Když dnešní mladí lidé všude čtou, že např. sebeukájení není škodlivé, Církev je upozorní, že tento návyk jim krade vnitřní svobodu. Omezuje a osamocuje a činí člověka spíše závislým než duchovně svobodným partnerem Boha. Vše to, co předtím mladí lidé v boji o čistotu sami v sobě probojovali a posunuli vpřed v oblasti vůle a sebekázně, jim později v manželství pomůže o to víc rozvíjet lásku, která je vždy o nesobeckosti, ohleduplnosti a odpovědnosti. Sexualita nesmí člověku diktovat a volně jím zmlítat, ale má být ovládána a svobodně zapojena do důstojného soužití ve službách daru lásky. K tomu vede boj o čistotu. Někdy říkám mladým lidem, že stačí nepatrný pohyb ukazováčku na televizním ovladači, abychom ihned odmítli program, který uráží Tvůrce a ohrožuje duši. Žasneme nad výkony sportovců, které je stojí odříkání a obrovskou sebekázeň. Mladý křesťan by měl také „zvýšovat laťku“ svých výkonů na tomto mravním bojišti, kde jde o „věnec nepomíjející“, nejen o medaili či světskou slávu.

Na vašem časopisu oceňuji, že klade důraz na pravý smysl slov, jako je láska, milování, milovat se.

Foto: Flickr, pedrosimoes7

Na otázku, jak řešit, když je člověku těžko, jste bohoslovcům radíval jít před svatostánek s rozhodnutím, že dříve neodejdete, dokud nedostanete alespoň trochu síly. Mohl byste se podělit o tuto skutečnost?

Když se ptali svatého Ignáce z Loyoly, jak by se vyrovnal s tím, kdyby se dozvěděl, že se celé jeho životní dílo zhroutilo a bylo zmařeno, odpověděl: „Stačila by mi čtvrt hodinka před svatostánkem.“ Ježíš má moc nás podržet za všech okolností. Tato jistota vyrůstá z víry a činí z nás nezničitelné lidi. Když chodím před svatostánek se svými břemeny, pokaždé cítím, jak pohled na Krista nadlehčuje, „odbřeměňuje“. Čeho se Ježíš dotkne, to se přehodnocuje a mění v zisk. Do unaveného či vysíleného člověka vstupuje infuze Božího života. Zkuste to také.

Sexualita nesmí člověku diktovat a volně jím zmlítat...

Často se mluví o tom, že je v současné době málo kněžských a duchovních povolání. Co můžeme udělat proto, aby se další rozhodli pro zasvěcený život?

Musím říci, že díky Bohu v naší olomoucké arcidiecézi jsme loni vysvětili sedm novokněží a 15 jáhnů. To je jistě požehnaný počet a důvod k vděčnosti a radosti. Ale víme, že po „úrodných letech“ mohou přijít „léta hubená“. Bůh nám vším vždy chce něco říci. Cítíme jasně, že děkanátní pouti za rodiny a kněžská či

řeholní povolání, kdy nejméně tři hodiny stráví stovky lidí na kolenou v modlitbách za tyto úmysly, nejsou voláním do prázdna. Pán vždy drží slovo a plní, co slíbil. Když řekne: „Proste Pána žně, ať pošle dělníky...“, pak se nemusíme obávat budoucnosti. Těmito dělníky se nerozumí pouze kněží a řeholníci, ale i příští matky, otcové a mladí lidé, pro které snaha o čistotu je výrazem lásky k Bohu a k bližnímu i k sobě samému. Nabízejí tím Pánu k záchraně světa nesmírně cenný vklad. V nich chce Bůh vstoupit do budoucích dějin naší země.

Jaký je váš názor na časopis *Milujte se!*?

Na vašem časopisu oceňuji, že klade důraz na pravý smysl slov, jako je láska, milování, milovat se. V dnešním světě se pod těmito slovy skrývají pokřivené významy, slovem láska se omluví kdejaký povrchní vztah – i nevěra. Milování je chápáno jako nezávazný tělesný požitek a nic víc. Je na čase rehabilitovat tyto hodnoty, odhalit pravý význam těchto slov. Písmo přece říká, že „Bůh je láska“ a „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“. Také Panna Maria je nazývána „Matkou krásného milování“. A také v Písmu čteme o nás samých: „My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám...“

Otče biskupe, je o vás známo, že máte vztah k poezii. Co na poezii nejvíce milujete a který básník je vám nejbližší?

Poezie zušlechťuje představivost, hovoří náznakem. I tam, kde běžná slova nestačí, umí člověka ponořit do tajemství

Foto: Flickr, Carl Blake

a odkrývá v něm hlubší dimenze krásy i moudrosti a lásky. Překládal jsem z angličtiny mnoho autorů duchovní poezie, zřejmě nejsilnější vztah mám k jezuitovi, který se jmenuje Gerard Manley Hopkins. Je to geniální a pokorný básník, plně uchvácený Bohem. I on měl silný vztah k mladým lidem, je fascinován, jak právě mládí může odrážet Boží krásu a čistotu. V poslední době obdivuji také verše mladého kněze a mučedníka (16. století) Roberta Southwella, ve kterých je nepředstavitelná láska ke Kristu (kniha vyšla pod názvem *Hořící dítě a jiné básně*). Myslím, že časopis *Milujte se!* by získal, kdyby více využíval nabídky umění a kultury. Proto přikládám jednu Hopkinsovu báseň.

Připravila Petra Vaňková ■

Gerard Manley Hopkins SJ (1844–1889)

Ranní, polední a večerní oběť

*Svou dočasně půvabnou
tvář, vykrojený ret,
zlato vlasů, než povadnou,
očí vzdušně modrou šed',
všechnu svou krásu rozkvetlou,
všechnu kypící svěžest svou
dej Bohu v oběť důstojnou.*

*Mysl, šlachy, pružný sval,
vše, čím příroda tě nese,
hlavu, patu, hrudník, dlaň
a co v nich tepe, dýchá, pne se,
hrdost, rozkoš odevzdej,
sebe za nástroj, ne hračku her
Kristu k použití dej.*

*Klenbu, kde rozum spřádá soud,
schopnost, již mysl oplývá,
popel, jenž nemá vychladnout,
svě zrající a skryté já,
kde život odhaluje tvar,
po čem se sápe pekla spár,
proměňuj v obětní svůj dar.*

Přeložil Josef Hrdlička

Foto: Flickr, Carl Blake

Foto: Flickr, tordisvej

Boží milosrdenství zachránilo mého syna

Když naše dcery trochu povyroستly (Aničce bylo 9 let, Monice 8 a Magdě 5), začali jsme prosit Pána Boha, aby nám dal ještě jedno děťátko. Po pěti měsících čekání, kdy nic neukazovalo na to, že by byla naše prosba splněna, jsem šla k lékaři. Ukázalo se, že příčinou mých obtíží může být dost velká cysta, asi pět krát šest centimetrů. Začalo léčení. Jenomže ani farmakologická ani hormonální léčba neměly výsledek, a tak zbylo jediné řešení – operace. Když už byl dán termín zákroku a vše bylo připraveno, ukázalo se, že jsem v jiném stavu. Přestože nás lékař seznámil s velkým rizikem tohoto těhotenství, naše radost neměla hranic. Zcela jsme důvěřovali Pánu Bohu a svěřili jsme péči o naše děťátko Nejsvětější Matce.

Jezdili jsme s manželem na časté kontroly a ze začátku bylo všechno v pořádku. Ale při další kontrole – pamatuji si, že to byl pátek – mě lékař dlouho vyšetřoval, a pak mi oznámil, že mám takzvané mrtvé těhotenství. To byl pro nás opravdový šok. Pro jistotu jsme měli přijet ještě jednou po víkendů na druhé vyšetření. Bohužel, i tentokrát byla diagnóza stejná.

Lékař řekl, že bude nejlepší, když hned zůstanu v nemocnici, aby se „odstranil mrtvý plod“, protože je to nebezpečné pro celý můj organismus. Nevím proč, zřejmě to způsobil Bůh, jsem se lékaře zeptala, jak nejdéle s tím mohu čekat.

...lékař na to koukal a znovu a znovu opakoval: „To není možné, to je zázrak!“

Odpověděl, že nejvýš do pátku. Tehdy jsem řekla, že v takovém případě přijdu v pátek, a jako ve snu jsem vyšla z ordinace. Těch několik dní jsme s mužem prožili opravdové rekolekce. Hluboce jsme se modlili, „povídali jsme si“ s naším dítětem a celou tu dobu jsme je ujišťovali o své lásce k němu. Upokojeni vírou a modlitbou jsme znovu plně začali důvě-

řovat Pánu Bohu a řekli jsme, že ať je Jeho vůle jakákoli, zcela se jí podřídíme.

Konečně nadešel pátek. Ráno mě na oddělení položili na postel, oblékli mi „andělíčka“ a nařídili čekat na lékařskou vizitu. Když lékař přišel, poprosila jsem ho, aby mi udělal ještě jeden ultrazvuk. A pak jsem na monitoru uviděla, jak mi moje dítě kynulo ručkama a usmívalo se na mě! Jak velká byla moje radost, když jsem se na ně tak dívala a hlasitě jsem plakala radostí a strnulý lékař na to koukal a znovu a znovu opakoval: „To není možné, to je zázrak!“

Přes komplikovaný průběh mého těhotenství (gestóza a v jednu chvíli nízký tep plodu) přišel můj synáček Matouš na svět zdravý – měsíc před termínem – císařským řezem (při té příležitosti mi odstranili tu cystu).

Dnes je Matoušovi šest let a správně se vyvíjí stejně jako jeho vrstevníci. Je to naše radost, láska, ale především zázrak, jímž se Pán Bůh tak hmatatelně dotkl naší rodiny. Chvála Pánu!

Markéta ■

Boží milosrdenství

Není to popis vaší situace?

Toto svědectví jsem psala ve dnech, kdy jsme si připomínali výročí úmrtí papeže Jana Pavla II. a jeho slova „Nebojte se!“

Také já chci dnes všem říct: Nebojte se! Nebojte se našeho Pána. Možná, že jste nežili ukázkově, že jste často svým chováním zraňovali Pána Ježíše, snad jste se Mu dokonce vysmívali nebo byli roky hluchí k Jeho hlasu. Možná, že jste chtěli řídit svůj život sami, vzít ho do vlastních rukou, protože věříte přece jen sami sobě.

Ale možná, že jste už unaveni, že nevíte jak dál. Možná se vám všechno nepovedlo, jak jste si představovali. Byl k vám život nespravedlivý? Nebo jste dosáhli slušného postavení, lidé vás uznávají, v manželství jste šťastní... ale přece máte pocit, jakoby vám něco důležitého chybělo?

Proč bych se měla zpovídat?

Snad vám pomůže moje zkušenost. Má cesta k víře byla dlouhá, celé desetiletí. Ve svých čtyřiceti letech jsem se konečně odhodlala přistoupit ke svátosti smíření.

Foto: Flickr, diomedene

Smířte se s Bohem i s lidmi a pocítíte radost a pokoj v srdci.

Nejdřív jsem musela překonat toto stadium: Proč se mám vyznávat nějakému člověku, proč nemohu své hříchy vyznat rovnou Bohu? Pak přišel problém: Jak si mám vzpomenout na všechny hříchy za celý život? A nakonec – když hříchů byla celá stránka – zděšení: Pane Ježíši,

můžeš mi vůbec někdy odpustit, že jsem Tě celý život urážela, přehlížela, odmítala?

Jak jsem se styděla vkročit do zpovědnice. Doma před obrazem Milosrdného Ježíše jsem se modlila: „Pane Ježíši, odpusť mi. Pomoz mi, ať Ti dokážu otevřít své srdce. Celý svůj život vkládám do Tvých rukou.“

Jsem rád, že jsi přišla

Pak jsem poklekla před knězem a začala s výčtem svých hříchů. A náhle to přišlo. Najednou uprostřed věty jsem pocítila Ježíšovu blízkost, jako by mě vzal do náruče a těšil: „Jsem rád, že jsi přišla, čekal jsem tu na Tebe.“ Ani stopy po výčitce, jak dlouho, kolik let na mě musel čekat. Žádné výčitky, jen Láska – a to taková, jakou jsem nikdy za celý život nepocítila. Věděla jsem, že už nemusím nic říkat, cítila jsem, že On vidí až na dno mé duše. A přesto mě miluje.

Proto říkám: „Nebojte se.“ Nebojte se svátosti smíření. Smířte se s Bohem i s lidmi a pocítíte radost a pokoj v srdci. Bůh – to je Láska a Milosrdenství.

Iva, jižní Čechy ■

Foto: Flickr, Julie Berlin

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném
růženci)

Na začátku:

Otče náš...; Zdravas Maria...;
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:

Věčný Otče, obětují Ti Tělo
a Krev, Duši i Božství Tvého
nejmilejšího Syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdravasů:

Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):

Svatý Bože, Svátý Silný,
Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi
a nad celým světem.

Imprimatur

Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký,
v Hradci Králové dne 7. července 1995

Nosím ten kříž s láskou

J sme manželé 28 let. Když jsme se brali, manžel chodil bez holí; měl v pořádku ruce a normálně mluvil. Po třech letech se u něj projevily problémy s rovnováhou a začal chodit s holemi. Po dalších dvou letech už se nemohl pohybovat vlastními silami a začal život na invalidním vozíku. Zhoršilo se také mluvení. Dnes už skoro nemluví, ale všemu rozumí. Zpočátku ho léčili farmakologicky. Dvakrát do roka měl manžel sérii injekcí, které působily hrozně bolesti. Nemohl ležet, v noci spát, klečel u postele a já vedle něj. Byla jsem bezmocná.

Když jsme se brali, byli jsme oba lehce postižení a nepřipouštěli jsme si, že se manželův stav tak rychle a intenzivně zhorší. Upřímně řečeno, kdybych byla věděla, že se to začne takhle vyvíjet, nerozhodla bych se k tomu manželství. Bůh měl s námi jiné plány. Dnes chápu, co znamená: „Slibuji ti lásku, úctu a věrnost a že tě nikdy neopustím až do smrti.“ Ve svatební den jsem si nepřipouštěla, že může být hůř. Mnoho našich známých tuto nemoc má, ale pohybují se docela

volně, mluví a pracují. Mnozí lidé mi radili, abych manžela nechala a dala ho do domova důchodců.

Vím, že věrnost slibu a víra způsobily, že jsme velmi brzo dostali velký byt s posuvnou plošinou, uvnitř upravený pro invalidní vozík – tehdy to nebyla žádná samozřejmost. Bůh dává všechno, jen abych měla sílu nést tento kříž. Rovněž se dá říci, že Bůh odměňuje věrnost a námahu s křížem. Jsme manželé, kteří žijí jen proto, aby nesli tento kříž, aby si pomáhali, a také aby sloužili druhým. Sloužit svědectvím, ale také službou nemocným a postiženým. Velmi mnoho se modlím, abych měla tolik sil, abych manžela nemusela dát do domova

*Ve svatební
den jsem si
nepřipouštěla, že
může být hůř.*

Foto: Flickr, shannylyne

Foto: Flickr, Ferminius

důchodců. Jednou jsem ho tam kvůli své nemoci musela dát na půl roku, ale když jsem si ho brala zpátky, byl v politováníhodném stavu a hodně zhubl. Když pak ležel ve své posteli, byl velmi šťastný. Pochopila jsem, že podstatou evangelia je postoj služby a já jako manželka musím pečovat o svého muže. To já mu mám mýt nohy jako Ježíš učedníkům, nést kříž služby jemu. Doufám, že v nebi vedle Ježíše budeme spolu zdraví a v pořádku na sto procent, samozřejmě v jiném smyslu než v tom pozemském.

Všichni mi říkají, že je to moje tvrdohlavost, když ho nechci dát do péče nějaké instituce, ale je to moje volba. Spolu s námi bydlí ještě moje maminka, které je přes 80 let. Na mě leží povinnost vařit, nakupovat, uklízet a zařizovat všechny záležitosti, ale dělám to s radostí a s vědomím, že žiji a obětuji se jim. Velmi často mi chybí síly, cítím, že jsem na hranici fyzických i psychických možností, ale

Vidím v manželovi Ježíše, tak jako blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty ve svých chudých.

modlitba a nedělní eucharistie jsou pro mě pramenem nových sil, abych vydržela další den. Často si chodím lehnout úplně zničená, ale ráno se modlím část bolestného růžence, protože můj život je právě takový jako Ježíšův na Jeho poslední cestě, a znovu se mi chce žít, znovu mám síly k práci. Velmi důležitou modlitbou je pro mě korunka k Božímu milosrdenství.

Dnes se mnoho manželství rozpadá, když přijde první překážka, první nepřítel osudu; bojí se postoje služby, kříže. Jejich myšlení je zcela ne-evangelijní. Nej-

častější je postoj očekávání, nikoli dávání sebe. Pro mě znamená láska k manželovi zcela se spalovat, umírat pro druhého člověka. Dnes chápu, že nežiji pro sebe. Když už úplně ztrácím síly, poklekám, chvíli se modlím a dostávám od Boha takovou sílu, že bez problémů mohu dělat v daném dni všechno. Pak velmi jasně vidím v manželovi Ježíše, tak jako blahoslavená Matka Tereza z Kalkaty ve svých chudých.

Irena ■

Dnes chápu, co znamená: „Slibuji ti lásku, úctu a věrnost a že tě nikdy neopustím až do smrti.“

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jaké účinky má svátost manželství?

Svátost manželství vytváří mezi manželi trvalé a výlučné pouto. Sám Bůh zpečetuje souhlas manželů. Proto uzavřené a dokonané manželství mezi pokřtěnými nemůže

být nikdy rozloučeno.¹⁾ Kromě toho svátost manželství uděluje manželům milost nezbytnou k dosažení svatosti manželským životem a odpovědným přijímáním dětí a jejich výchovou.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

¹⁾ V některých případech však může být prokázáno, že manželství nebylo od počátku platně uzavřeno. Proto je vhodné se při přípravě na manželství kněze vyptat na případné překážky platnosti, případně se podívat sami do *Kodexu církevního práva* (kánon: 1073–1094), abyste měli jistotu, že uzavírané manželství je opravdu platné a svátostné. Pokud máte jakékoli pochybnosti o platnosti uzavřeného sňatku, informujte se u kteréhokoli kněze, aby bylo možné překážky co nejdříve odstranit a žít v platném a svátostném manželství (pozn. redakce).

Foto: Flickr, luc legay

Ruleta

Nepatřím mezi gamblery, kteří protočili na ruletě statisíce, miliony... Spíš patřím k těm, které ruleta svojí rukou sice chytila, ale naštěstí jsem ji už v počátcích své závislosti unikl. Přesto by i v mém případě částky stoupaly, pokud by se můj život dál bezmocně zmítal jako kulička v rotujícím osudí.

Když jsem slýchal od kamarádů a spolužáků, že tamten vyhrál v TipSportu 500 korun a druhý nechal na ruletě 2000, ňukal jsem si na čelo. Říkal jsem jim, ať toho nechají, než do toho vlítnou úplně a prohrají víc. Byly to takové dobře myšlené rady člověka, který o tom neměl moc potuchy.

Jednou jsme byli s kamarádem pod stanem a večer nebylo co dělat. Navrhl, abychom šli na ruletu. On tam šel hrát, já jenom podívat se. Ale nakonec jsem si

***Všechno to byly lži.
Ale v té chvíli to
člověk vidí jinak.***

taky vsadil, stovku, a vyhrál jsem tisícovku. Byl to pěkný pocit, když jsme potom šli na pizzu a já ho mohl pozvat. Potom jsme se tam ještě vrátili a on se dostal z předšlého minusu na pět tisíc a já zase něco prohrál.

Po návratu domů se mi do hlavy pořád vkrádala myšlenka, že stačí zajít na ruletu, vsadit si a vyhrát. Snil jsem, co bych s těmi penězi mohl udělat, a pak jaké bych měl možnosti, kdybych vyhrát dvakrát tolik třikrát tolik, čtyřikrát... Pamatoval jsem také na ušlechtilé účely – komu bych

třeba mohl vyhranými penězi pomoci. Teď můžu s odstupem potvrdit, že důvody si člověk najde vždycky a všude, a když se mi objevovala myšlenka na Boha a svědomí, říkal jsem si, že jednou za čas si zahrát čistě kvůli hře, a ne kvůli penězům, neuškodí. Všechno to ovšem bylo sebeobelhávání. Ale v té chvíli to člověk vidí jinak.

Někdy jsem šel hrát i dvakrát denně, jindy jsem tam třeba nějakou dobu nezašel. Nebylo to na první pohled tak drastické, ale to není na začátku u nikoho. Z prvních vkladů, které dělaly asi dvě stě korun, jsem pokročil někdy i na pět set. Celková suma, kterou člověk nakonec prohraje, se shromažďuje postupně, stovka ke stovce. Nesázel jsem úplně bezhlavě, přečetl jsem si i různé taktiky, dokonce jsem získal taktiku profesionálního hráče (kterou jsem

nakonec stejně nepoužil). Ale to je právě to – každý píše, že když člověk dodržuje určitá pravidla (stanoví si částku, kdy přestat, drží se strategie do určitého okamžiku, nehraje ve finanční tísní atd.), není gamblerem, ale hraje tzv. pro radost. A že profesionální hráči jsou profesionální, protože mají disciplínu. Ano, zní to pěkně, ale...

Tak jsem chvíli hrál dál s tím, že aspoň vyhraji to, co jsem prohrál. A to byla další chyba, protože jsem ztratil ještě víc. Nebyly to závratné částky, ale hlavně mě nejvíc štválo, že do té skříňky od rulety jsem strkal peníze, které jsem dostal nebo které jsem si vydělal. A tím se ta touha dostat je zpět ještě zvětšila.

Co se týče Boha, choval jsem se jako pokrytec – na jednu stranu aktivně věřící, který se modlí k Bohu, a na druhou stranu člověk, kterého začínala ovládat touha po penězích. Jednou mě napadlo – bylo to zrovna v době, kdy jsem chvíli na ruletu nechodil –, že pokud Kristu skutečně důvěřuji, tak také věřím, že pokud budu opravdu potřebovat peníze nebo něco jiného, tak mi to může dát On. Byla to jednoduchá úvaha. Ale přestat s ruletou úplně, i když jsem si nevybudoval velkou závislost, zas tak jednoduché nebylo. Stále mne lákala představa trochu si „přilepšit“.

Musím zdůraznit, že v zápase s takovým chronickým pokušením je důležitá modlitba a že hodně věcí se odvíjí od duchovního života, protože Satan nás chce jakýmkoliv způsobem odtáhnout od Krista. Když jsem pak začal opomíjet

Foto: Flickr, framboise

modlitbu, hned se chuť zaskočít na ruletu ozývala s větší silou, a to jsem přestal hrát před dvěma lety. Nejčastěji k tomu dochází ve chvíli, kdy člověk ztratí ze zřetele cíl, ke kterému má směřovat (Boha) – tehdy ho přepadnou staré choutky na krátkodobá potěšení. Věřícímu člověku bych rád vzkázal, že ačkoliv dodržuje určitá pravidla při hře, chová se při ní disciplinovaně a hraje kvůli potěše ze hry a ne pro peníze:

„I v takovém případě hřešíš, protože odmítáš důvěru v Boha, nevěříš, že on sám je ti schopen pomoci, odmítáš práci jako hlavní prostředek k tomu, aby sis peníze vydělal... A pokud si neuvědomíš, že ten, kdo v tobě probouzí hráčské vášně, je Satan, a ne hra samotná, tak v tom zajetí zůstaneš.“

Luděk ■

Jednou mě napadlo, že pokud Kristu skutečně důvěřuji, tak také věřím, že když budu opravdu potřebovat peníze nebo něco jiného, tak mi to může dát On.

Foto: Flickr, Tiago Ribeiro

Farnost, kde ti naskočí husí kůže

Působíště otce Romana v dešti

Když mu bylo 32 let, splnilo se mu na Haiti to, o co řadu let usiloval: mohl začít pracovat jako misionář v daleké, chudé zemi. To ještě netušil, co všechno ho tam čeká: únos, zemětřesení... Otec Roman Musil OMI pochází z Jihlavy. Když mu bylo 22, rozhodl se stát misionářem oblátem Panny Marie Neposkvrněné. Po letech přípravy byl v této misijní kongregaci v roce 2001 vysvěcen na kněze.

Přistál jsi uprostřed Karibiku. A dál?

Když jsem přiletěl na Haiti, tak haitští obláti o mě měli samozřejmě trochu strach a nejdřív mě nechali měsíc v hlavním městě, dvoumilionovém Port-au-Prince (čti portopréns – pozn. red.). Musím přiznat, že jsem tam docela trpěl – velká města moc nemusím.

Pak jsem byl v sirotčinci v třetím největším městě Les Cayes, abych se naučil kreolsky. Kreolština je taková zjednodušená francouzština, kterou na Haiti mluví obyčejní lidé, potomci sem přivezených otroků – Haiti je první černošská republika na světě. Francouzštinu jsem se učil již předtím v Kroměříži a potom v Bruselu, kam mě má kongregace poslala na kurz. Mezi těmi sirotky jsem se naučil kreolsky velmi snadno, protože děti ti okamžitě vytknou každou chybu nebo se rozesmějí. To je nejlepší škola – být mezi dětmi, ale pořád to bylo ve městě...

Jednou – to už bylo asi po dvouletém působení v Baie de Henne, Zátocě slepic, v té farnosti, kde působím teď – se pater provinciál skoro rozčlil, když jsem se mu vehementně snažil vysvětlit, že chci pracovat mezi vesničany někde na okraji, a řekl: „Prosím tě, řekni mi, jak se ti může líbit na vesnici. Vždyť tam nic není, jaký důvod k tomu máš?“ A já jsem se poušmál a řekl: „Otče provinciále, já vám to vysvětlím na jednom úplně praktickém příkladu: Když jsem byl ve městě, tak

Otec Roman Musil OMI

Foto: Eva Donátlová

Vždycky mě oslovoval příklad Matky Terezy.

ještě po půl roce na mě Haitané pokřikovali: ‚Bílej! Bílej! Běloch! Běloch!‘ – pořád jsem se mezi nimi cítil jako cizinec. Když jsem přišel do farnosti Baie de Henne, tak už po týdnu na mě pokřikovali: ‚Otče

Romane! To byla pro mě známka, že jsem tam doma, že ti lidé mě znají osobně a že mě přijímají do svojí rodiny. Vesnice má výhodu, že během krátké doby poznáte skoro všechny lidi.“

Zátoka slepic je i na haitské poměry dost „podprůměr“

Jednou jsem potkal „náhodou“ (ale náhoda, jak často říkám, u Boha ve skutečnosti neexistuje) biskupa Mons. Polo, a on se mě zeptal, co dělám na Haiti. Řekl jsem mu: „Víte, otče biskupe, já jsem přijel na Haiti, abych pracoval někde mezi vesničany, někde na okraji, kam nikdo nechce jít, a otec provinciál mě pořád posílá do měst.“ Vzpomínám si, jak ho to potěšilo, a řekl: „Výborně! Přijed ke mně do diecéze! Já ti dám tak chudou farnost, až ti z ní naskočí husí kůže.“ Přijel jsem tam tenkrát kolem Vánoc na návštěvu a on mě zavezl ukázat mi farnost, kde teď působím – Baie de Henne.

A naskočila ti husí kůže?

Vždycky mě oslovoval příklad Matky Terezy. Přes tu tvrdost – když jsem tam přijel, viděl jsem jen bodláky, písek, sucho, chatrče z hlíny, opravdu velkou chudobu – se mi tam líbilo. Když mi ukázali polorozpadlou faru s prorezlou střechou a kostel, z kterého oprýskává omítka, tak jsem se možná ze začátku trošičku lekl, ale přesto si myslím, že od prvního dojmu jsem si tu farnost zamiloval, a jsem vděčný Pánu Bohu za to, že tam už šest let mohu působit.

Brod přes řeku

Kněz-misionář musí zastat spoustu rolí: starosty, roli sanitáka a napůl také doktora, rozvojového pracovníka...

Otec Roman Musil OMI (uprostřed) na stavbě

Oficiální režim na Haiti je demokracie, ale ve skutečnosti je to anarchie. Je to země, ve které si dělá každý, co chce. Dalo by se říct, že je to taková diktatura peněz, kde si člověk, který má peníze, může dělat, co chce, může si dovolit všechno. A člověk, který nemá peníze, si nemůže dovolit nic. Všechno je tam centralizované do hlavního města Port-au-Prince, což bychom mohli přeložit jako Přístav princů, ale ve skutečnosti, jak já říkávám, je to spíš přístav odpadků... Centralizuje se do něj bohatství, centralizuje se do něj i bída. A je tam cen-

Klade to veliké nároky i na to, aby si kněz udržel to nejpodstatnější, proč vlastně v té farnosti je.

tralizovaná i veškerá politika, která má zájem jenom sama o sebe. Politici, kteří sídlí v hlavním městě, se nezajímají – a možná vůbec ani neví –, že je nějaký život za humny té metropole. Vesničané, kteří jsou vzdálení od hlavního města, často ani vůbec nepocítují, že nějaká vláda nebo nějaký prezident existují. Takže i kdyby tam byl každého půl roku státní převrat, tak na té vesnici nejenom, že se to asi ani nedozví, ale prakticky to vůbec nepocítí. A tak se lidé na vesnicích cítí velice osamělí, odstrčení, že pro ně nikdo nic nedělá, že tam nikdo nepřijede. Proto jsou velice vděční za to, že někdo s nimi sdílí jejich osud, a už to, že se někdo rozhodne tam s nimi být, je pro ně velkým darem.

Lidi tě přijali úplně úžasně...

Do farnosti mě uváděl sousední farář. Bylo to v neděli 8. února 2004, to si pamatuji do teď. Farnost jsem přebíral po jednom francouzském oblatovi, který tam před časem zemřel. Otec ▷

Školáci v Baie de Henne ve svých uniformách

Trh v Mare Rouge

Zastávám názor, že misie jsou potřeba všude...

biskup jim nedával žádnou naději, že by k nim mohl ještě nějakého kněze poslat, protože žádného kněze nemá, a kdyby ho měl, tak jsou daleko důležitější nebo větší farnosti, které potřebují kněze. Ti lidé už tedy byli smíření s tím, že žádný kněz tam k nim nepři-

Osel je na venkově běžným dopravním prostředkem

jede, takže si při té první mši mysleli, že je to jenom taková návštěva sousedního faráře. Že jim tam jede odsloužit jednou za měsíc mši a já že jsem nějaký jeho přítel ze zahraničí. Pamatuju si, jak jsem s ním koncebroval a on na konci mše svatě řekl: „Vidíte tady toho bílého kněze, který stojí vedle mě?“ Ti lidé nevěděli, co bude: „Jo, vidíme.“ A on řekl: „Tak ten je tady pro vás!“ A v okamžiku, kdy to řekl – „Ten je tady pro vás!“ –, mi naskočila ta husí kůže, protože celý kostel začal dupat, křičet a tleskat – asi desetiminutový potlesk, řev a brekot. Tam jsem

...většina českých misionářů oblátů nepůsobí v dalekých zemích, ale v ČR.

opravdu cítil jejich ohromnou radost, že někdo mezi ně přijíždí.

A na druhou stranu jsem cítil i velikou zodpovědnost. To veliké očekávání v očích vesničanů... Pomyslel jsem si, že oni teď vidí, jak přijel zase bílý kněz ze zahraničí, a asi si říkají: „Tak ten sem přijel, má spoustu peněz a teď nám to tady všechno přestaví...“ Protože jsem to chtěl uvést hned na pravou míru, vzal jsem si slovo a říkám: „Vy asi vidíte bílého kněze a myslíte si, že mám hodně peněz. Ale já nic nemám, já vám tady nemůžu nějak pomoci...“ A pamatuju si, že tam byli asi dva nebo tři lidé, kteří hned vykřikli: „To nevádí, otče, hlavně že jste tady!“ Cítil jsem opravdu takovou tu vděčnost jenom za to, že člověk tam s nimi je a chce sdílet jejich život. To je pro mě i nyní tím největším darem.

Co obnáší „farářování“ v takové vesnici?

Kněz-misionář v takové chudé zemi, jakou je Haiti, – a zvláště ještě na vesnici – musí zastat spoustu rolí. Ve farnosti odtr-

žené od civilizace musí zastat roli starosty, roli sanitáka (jsem jediný, kdo tam má auto) a napůl také roli doktora – ti lidé přicházejí se všemi problémy na faru. Je zodpovědný i za školství – mám na starosti školu s třemi sty padesáti dětmi. Zároveň je takový kněz stavitelem a rozvojovým pracovníkem – školu jsem musel nejdřív dostavět. Jestliže misionář chce těm lidem pomoci, musí se snažit shánět prostředky také na to, aby se farnost pozvedala i po stránce životní úrovně. To všechno samozřejmě velice vyčerpává a klade to velké nároky i na to, aby si kněz udržel na nejpodstatnější, proč vlastně v té farnosti je. A je tam proto, aby dostal ty lidi do nebe. Farníky do nebe, ale i sám sebe... To je vlastně to nejdůležitější, proč je kněz na misiích... Kdysi mi jeden z farníků položil otázku, čeho tam vlastně v té misi chci dosáhnout. Bez váhání jsem odpověděl: „Dostat lidi do nebe!“ To je to nejdůležitější – první úkol.

Je pravda, že na Haiti jsou úplně všichni věřící?

Haiti je z osmdesáti procent katolická země, z dvaceti procent protestantská – což jsou ale všechno křesťanské denominace, většinou baptisté, adventisté, a v takové malé farnosti musí všichni křesťané spolupracovat. Takže se snažíme v oblastech, ve kterých to lze, si nějak pomáhat.

Ti lidé jsou, dalo by se říct, stoprocentně věřící – ale současně i velmi pověřiví. Za celých osm let, co působím

Kromě domácího zemědělství je nejčastějším zdrojem obživy primitivní dobývání mořské soli

na Haiti jako misionář oblát Panny Marie, jsem nepotkal jednoho jediného nevěřícího člověka. Potkal jsem tam lidi, kteří nechtějí mít nic s Církví, mají předsudky vůči Církvi, ale nepotkal jsem člověka, který nevěřil v Boha. Za celých osm let ne! Taková ta otázka, která se u nás v Čechách, a možná i v Evropě běžně pokládá: „Věříš v Boha?“ se na Haiti nedá položit. To je pro Haitana něco tak samozřejmého, že kdybych tuhle otázku někomu položil, tak by kroutil hlavou a říkal by si: „Co se na to ptá? To je, jako kdyby se ptal, jestli věřím, že ta sklenice je ze skla.“

Takže to tam má kněz docela snadné?

Kněz tam nemusí bojovat s nevěrou. Bojuje spíš s chudobou a s hříšností těch lidí. To, že Haitané jsou věřící, ještě neznamená, že nejsou hříšní. Haitané jsou velcí věřící nebo velcí katolíci, ale jsou zároveň i velcí hříšníci. Bandité, kteří mě před čtyřmi lety unesli (viz svědectví za tímto rozhovorem), o sobě tvrdili, že jsou katolíci a chodí jednou za rok do kostela. A přesto unesli katolického kněze! Takže možná i tohle nastiňuje trošku situaci a mentalitu v té zemi.

„Dostat lidi do nebe!“ To je to nejdůležitější – první úkol.

Má to na svědomí i bída, ve které žijí. Tím, že se propadli do materiální bída, propadli se i do takové té bída duchovní a duševní. To je zde asi to nejtěžší pro kněze, když vidíte, že lidé chodí do kostela, ale žijí pořád ve starých hříších, ve starých poklescích. Na Haiti je velká promiskuita, Haitané velice často střídají partnery – AIDS je tu hodně rozšířen. Takže potom kněz bojuje vlastně s věřícími o to, aby se on sám i oni osvobodili od hříchu, což je ale stejný úkol v České republice jako na Haiti.

Co bys poradil mladému člověku, který váhá, zda se věnovat misiím v zahraničí, nebo u nás?

Já osobně zastávám názor, že misie jsou potřeba všude, ve všech zemích, a dokonce jsem přesvědčený, že u nás jsou ty misie daleko těžší než v takové zemi, jakou je třeba Haiti. Tady i tam je potřeba obrovská, i když situace je rozdílná. Tam lidé doslova touží po přítomnosti kněze-misionáře, a jak jsem již řekl, misionář tam nemusí bojovat s nevěrou, ale s hříšností. Kdežto u nás se misionář někdy musí potýkat s vysloveným ateismem – a samozřejmě také s hříšností. Ta potřeba je ale všude a za zmínku určitě stojí, že většina českých misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné nepůsobí v dalekých zemích, ale v České republice.

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Únos

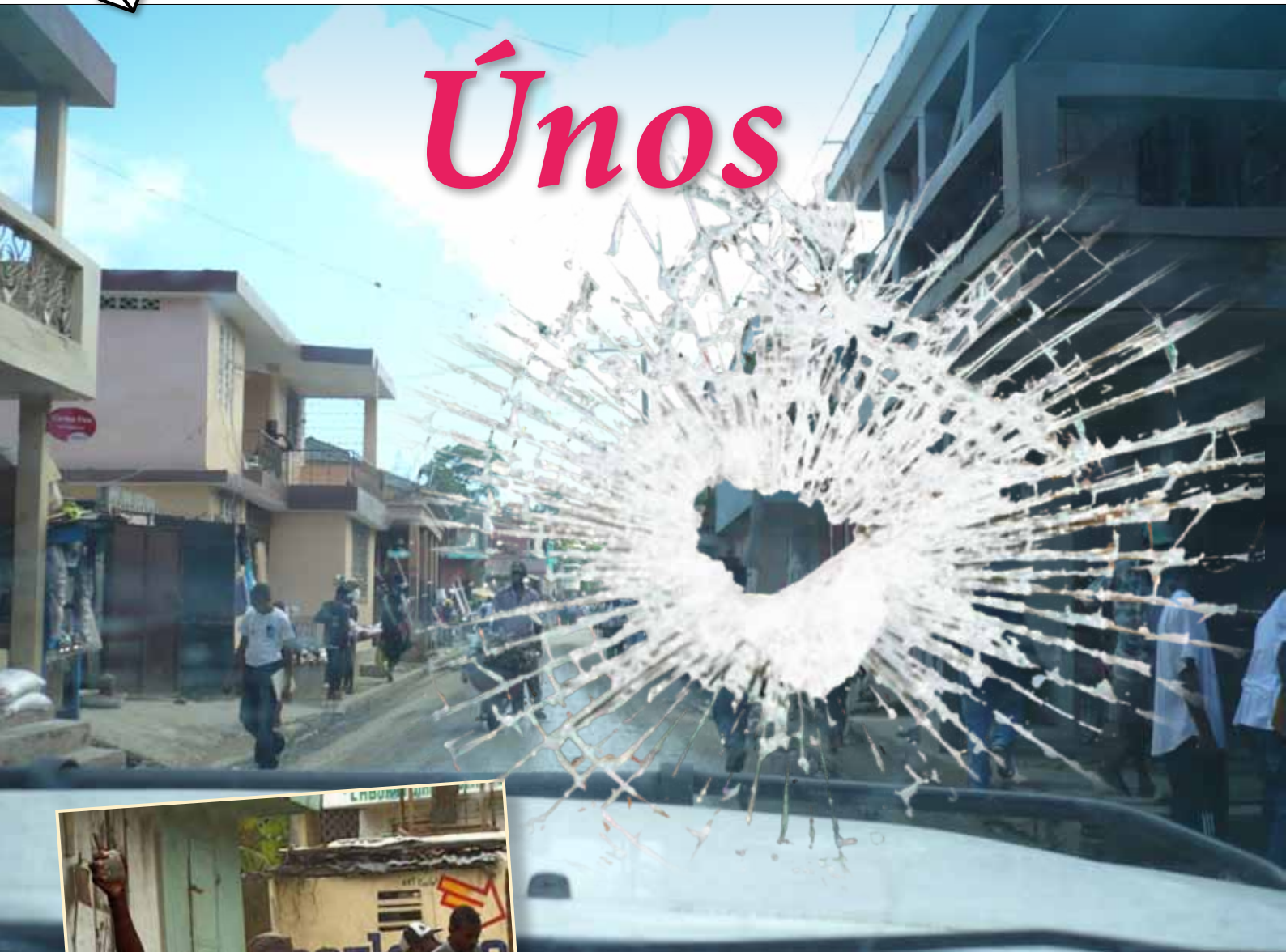

Foto: Eva Dostálová; Flickr, leekelleher. Koláž: Ondřej Kříčka

Slumy v Port-au-Prince nejsou bezpečné

Foto: pseyipmanla.com

„Děti“ se samopaly

Jsou to už čtyři roky, kdy se tato událost stala. Byl jsem právě na cestě do jedné americké charitativní organizace s názvem *Food for the poor*, což znamená „Jídlo pro chudé“. Jel jsem si tam vyzvednout potraviny pro svoji farní školu – pro jídelnu, aby děti měly co jíst. Patřím totiž ke kongregaci Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné a působím na Haiti jako farář ve velmi chudé farnosti Baie de Henne – Zátocě slepic. Farnost je tak odlehlá, že když si potřebuji zavolat, musím jít dvě hodiny pěšky

ve vedru na vrchol kopce, abych měl signál, a tak jediným spojením se světem je satelitní internetová přípojka...

Když jsem projížděl jedním bulvárem v hlavním městě, bandité zatarasili cestu a rozbili mi cihlou přední okno. Byly to vlastně, dá se říct, děti od tří-

...zažil jsem největší strach ve svém životě – ale i nejsilnější prožitek Boží přítomnosti.

nácti do sedmnácti let, asi čtrnáct nebo patnáct takových výrostků. Pět nebo šest jich mělo v rukou samopaly. Vytáhli mě z mého auta, přesadili do svého a dovezli mě před své šéfy, kteří je vyslali „na lov“, když to řeknu myslivkou mluvou...

Hrůza a Boží přítomnost

Já jsem v tom okamžiku zažil asi opravdu největší strach ve svém životě – a na druhou stranu, později i nejsilnější prožitek

Únos, který jsem na Haiti prožil, byla velice nemilá zkušenost. Ale teď, když se na to zpětně dívám, vidím, že to bylo i požehnání – taková zkouška mé víry.

Boží přítomnosti. A musím se přiznat, že vůbec nejhorším okamžikem pro mě bylo, když na mě jejich šéf, který měl přes hlavu černou kuklu s dírou jen pro jedno oko, namířil pistoli. Ukázal plný zásobník, nabil ho do toho revolveru, a ještě ho natáhnul a namířil ho na mě... Nevěděl jsem, jestli další vteřina ještě bude. Zažil jsem takový ten opravdu přirozený hrozný lidský strach, který sestupuje až do morku kostí. Vypáčili ze mně telefonní číslo do našeho provinčního domu, aby se za mě pokusili dostat výkupně.

Tu první noc, co jsem tam strávil, jsem vůbec nevěděl, jestli vůbec bude ještě nějaký zítřek. Bandité si přejížděli prsty pod krkem, aby mi dali najevo, že mi možná uříznou hlavu. Jak už jsem řekl, tam jsem zažil ten vůbec největší strach ve svém životě. Pamatuji si, že tu první noc jsem se prakticky celou promodlil. Když jsem se trochu uvolnil z toho největšího strachu a srdce, které v těch nejtěžších okamžicích bilo pod hrudní kostí jako zvon nebo buben, jsem přestal slyšet, tak jsem si v duchu řekl sám pro sebe: „Jestli mám umřít a jestli tohle je můj poslední den, tak ať se modlím, ať umřu s modlitbou v srdci.“ A celou noc jsem se modlil růženec ve všech jazycích, které znám – česky, francouzsky, latinsky, německy..., a zpíval jsem *Salve Regina* v latině a nahlas. Opakoval jsem si: „Když teda mám umřít, tak ať umřu s modlitbou.“

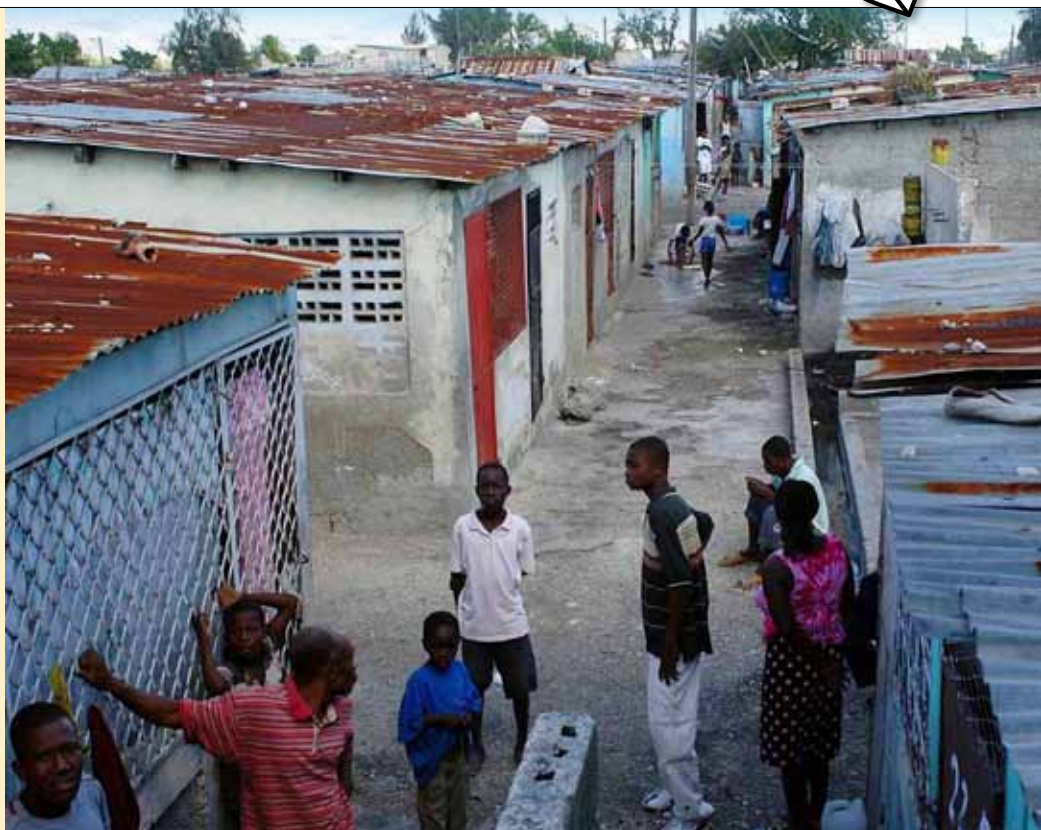
Uvězněn ve slumu

Nacházel jsem se ve slumu s baráky natlačenými na sebe mezi kanály s odpadky – je to naprosto nepřehledná část hlavního města Port-au-Prince. Kolem drncela rádia na plné pecky, a když mě tak ti

Slum v Port-au-Prince

Foto: Flickr, le Korrigan

„Lepší“ ulice ve slumu Port-au-Prince

Foto: pypemanla.com

únosci a jejich příbuzní a sousedé slyšeli, jak tam zpívám *Zdravas Maria* a *Salve Regina*, tak ta rádia ztlumili a ráno potom děti těch banditů se mnou začaly automaticky mluvit španělsky, protože vedle je Dominikánská republika, a ony si myslely, že jsem asi nějaký Dominikánec. Když lidé slyšeli moje modlitby a zpěv v latině, pro ně to znělo jako španělština. Řekl jsem jim, že nejsem žádný Dominikánec, že jsem Haitan, a začal jsem s nimi mluvit kreolsky.

Otče, modlete se za nás!

Šlo jim jen o peníze – unášeli lidi, aby se dostali uprostřed té hrozné bída, ve které živořili, k penězům. Pamatuji si, že když už potom poznali, že se k nějakým penězům dostanou, že obláti za mě něco zaplatí, tak jsem vnímal takové uvolnění. Už jsem cítil, že se mi asi nic nestane, a oni za mnou dokonce chodili – věděli nyní, že jsem kněz – a prosili: „Otče, modlete se za nás!“ Já jsem jim na to říkal: „Tak

Jsem vděčný za to, že mě napadlo, že se musím modlit, že se musím upnout na Pána Boha.

Jestli mám umřít a jestli tohle je můj poslední den, tak ať se modlím, ať umřu s modlitbou v srdci.

já se za vás mám modlit? Vy mi chcete uříznout hlavu a já se za vás mám modlit?“

Když mě pak ti bandité propouštěli – bylo jich tam asi šest nebo sedm – tak mi podali ruku, vrátili mi dokonce i auto (trochu poničené) a povídali, abych jim to neměl za zlé, a že teď už tedy jsem tam prošel tím únosem, a tak že můžu nyní do té oblasti kdykoliv jít... Ale byla samozřejmě i spousta únosů, které skončily daleko tragičtěji, kdy oběť zabili, přestože výkupně bylo zapláceno.

Já jsem měl to štěstí, že se za mě přimlouval jeden americký kněz. Je to na Haiti taková opravdu zajímavá osobnost – patří ke kongregaci paulánů, je také lékař a misijně působí přímo mezi bandity! Chápe to jako své povolání. V minulosti docházelo na Haiti k bojům mezi jednotkami OSN a skupinami banditů. A tento kněz ošetřoval těžce raněné a nehlásil to potom na policii. Také ▷

I kdybych tady měl umřít jenom pro ty vesničany v Baie de Henne, tak tady zůstanu!

proto má v těchto slumech mezi bandami velké slovo. Když se dozvěděl, že tam někde unesli kněze, začal po mně okamžitě pátrat – těch band je spousta a často se mezi sebou vůbec neznají. Nejen že vyslal lidi, aby mě hledali, ale nechal je potom také zprostředkovaně vyjednávat. Ti bandité za mě na začátku žádali padesát tisíc amerických dolarů. Když se do toho ten kněz s pomocí prostředníků vložil, dělalo nakonec to výkupné tři tisíce dolarů. Jeden z banditů mi řekl: „Otče, to vás pouštíme gratis!“

Bohu díky!

S odstupem času jsem za celou tu zkušenost Bohu, Kristu a Panně Marii velice vděčný. Jsem vděčný za to, že v té nejtěžší chvíli mě neopustila myšlenka na Pána Boha. Jsem vděčný za to, že mě napadlo, že se musím modlit, že se musím upnout na Pána Boha. A tuhle pravdu si v sobě nesu jako poklad. Pocítil jsem také, jakou hodnotu má prostá modlitba Otče náš a Zdravas.

Nejdřív jsem to chtěl zabalit

Musím říct, že bezprostředně po únosu jsem zažil největší krizi, jakou jsem

Otec Roman (vlevo) řeší nejrůznější problémy vesnice i jednotlivých farníků

Foto: Eva Dostálová

na Haiti měl. Byl jsem rozhodnutý vrátit se zpátky do České republiky. Už jsem si i více méně zabukoval letadlo. Svému představenému jsem řekl: „Otče provinciále, to je na mě moc, já odjíždím domů.“ Dostavilo se i takové to lidské, kdy si člověk řekne: „Tak, do paroma, já se tady snažím těm lidem pomoci, nasazuju pro ně zdraví a život, a oni mi ještě chtěou uříznout hlavu! Tak to je už moc, na tohle já povolání nemám...“

Ale když se potom se mnou spojili lidé z mé farnosti a sestřička z kongregace montfortýnek mi se slzami v očích líčila, jak se za mě celá vesnice modlí a že děti zrušily vyučování ve škole a adorují každý

den ve škole na kolenu..., tak to mě tak dojalo, že jsem řekl: „Vrátím se a prožiji s nimi ještě alespoň poslední Vánoce...“ Vzpomínám si, jak jsem 23. prosince přijel zpět do své farnosti. A když jsem viděl, jak se celá vesnice shromáždila na farní prostranství a lidi tancovali, zvonili na kostelní zvony a měli opravdu radost, tak to mě úplně udolalo. V tu chvíli jsem si řekl: „I kdybych tady měl umřít jenom pro ty vesničany v Baie de Henne, tak tady zůstanu!“ A zavolal jsem domů mamince, která si už myslela, že se určitě vrátím, že ještě zůstávám.

P. Roman Musil OMI ■

VÍKEND V OBLÁTSKÉ KOMUNITĚ

pro muže od 17 do 30 let

- Kdo je dnes misionář?
- Kdy vstává, modlí se vůbec, odpočívá, pracuje, a co jí?
- Baví ho život?
- Proč to vlastně všechno dělá?

KAŽDÝ 3. VÍKEND V MĚSÍCI V TÁBOŘE-KLOKOTECH

Bližší informace na www.oblati.cz

Kontakty: o. Vlastimil OMI 733 755 901, o. Marek OMI 736 680 784

Hřích je nepřítel člověka

V jednom vtipu se ptá manželka svého muže po jeho návratu z kostela, o čem pan farář kázal. On odpoví: „O hříchu.“ „A co říkal?“ „Byl proti.“

Z kázání svatého Jana Marie Vianneye o hříchu si může čtenář odnést různé dojmy a ani bych se moc nedivil, kdyby je někdo nepochopil a vše si vyložil nesprávně... To nejpodstatnější, proč tento úryvek z jeho promluvy uvádíme, je záměr ukázat, s jakým zaujetím byl tento světec proti hříchu a jak velké zlo v něm spatřoval. V době, kdy se vše relativizuje, je dobré znovu ukázat jednoznačný postoj tohoto duchovního velikána: hřích je obrovské zlo! Tak to bylo, tak to je a tak to bude, i když bychom to dnes zřejmě vyjádřili jinými slovy než svatý farář Arský.
P. Marek Dunda

Skutečnost hříchu

Sám od sebe bych neměl odvahu vyprávět vám ať už o zlu hříchu, nebo o neštěstích, které hřích svolává na člověka. Hřích se

Foto: Flickr, Cayusa

nepodařilo vyhubit ani zbožným králům tvrdými zákony a napomínáním; nezničili ho ani silou Božího slova proroci Starého zákona, nepodařilo se ho zdolat apoštolům, i když byli posilováni Boží milostí a plni síly, kterou jim udělil Duch Svatý; neudusili ho vyznavači prolitím své krve, ani mučedníci. Dokonce sám Ježíš Kristus – i když je pravým Bohem – skrze své bolestné utrpení a krutou smrt nezničil hřích úplně. Ó, prokletý smrtelný hříchu, jak málo tě lidé znají a jak často ti podlehnou! Působíš strašné následky naší svaté víře, jsi katem duší, pramenem potupy, ohyzdností v očích nebe a zpusťšením pro zemi. Prokletý hříchu, jsi příčinou

Hřích je katem duší.

našich dočasných i věčných neštěstí, nelí-
tostným trýznitelem samotného Ježíše Krista! Můj Bože, kdybychom tak věděli, co je to hřích, dopouštěli bychom se ho s takovou lehkostí? Mohli bychom si spokojeně žít po spáchání hříchu?! Jak jsme slabí! Zastavme se tedy nad zlem, které obsahuje hřích, nad neštěstími, které z něho vycházejí, a nad zaslepeností těch, kteří hříchy páchají.

Co způsobuje hřích

Nikdo z lidí není schopen pochopit, jak velké zlo tkví ve smrtelném hříchu. Kdybych tak mohl otevřít pekelné brány a ukázat vám všechny oběti tohoto hříchu; kdyby vám každý odsouzený ukázal šírající utrpení, které musí snášet celou věčnost, pak byste možná měli jakési ponětí o tom, co je to hřích. Kdybyste se mě zeptali, co je smrtelný hřích, pak odpovím se svatým Augustinem: „Je to odvrácení se od Boha a nemoudré přiklonění se ke stvořenému.“ V přirozenosti hříchu je obsaženo, že nás vzdaluje od Boha, že je Jeho pohrdáním. Můžeme si představit větší ohyzdnost a černější zlo? Co je odtrhnutí se od Boha? Je to opovržení Jeho vůlí. V tom případě hříšník jako když říká Bohu: „Odejdi ode mě, nechci ti sloužit, nechci, abys byl nadále mým ▶

Foto: Flickr, margelove

Foto: Flickr, stacibog

*První hřích táhne
za sebou druhý,
pak následuje
zatvrzelost
a po smrti
nešťastná věčnost.*

Strašná opovázlivost hříšníka

Písmo svaté říká, že nebesa i země nemohou pojmout Boží vznešenost. Nikde se však nenachází text, ve kterém bychom četli, že Bůh třikrát svatý, že Pán nesčetných zástupů má být zahrnován potupami a špiněn dýmem lidských vášní. Jak strašná to je opovázlivost, když se hříšník osměluje shodit Boha z jeho trůnu a povolit ho pod nohy svých vášní!

Hřích zaslepuje a stává se zdrojem dalších hříchů

Smrtelný hřích nás zaslepuje do té míry, že nerozeznáváme zlo, kterého se dopouštíme. Když přichází pokušení, podléháme mu a ukazujeme pohrdání Boží milostí. Naše srdce podlehne, zatvrdí se, a kolik kroků uděláme, tolikrát zároveň

Bohem. Pohrdám Tebou i Tvými dobroty. Ty chceš to a já to nechci. Mně se líbí to, čím Ty opovrhuješ.“

Hřích je odvrácením od Boha

Chcete ještě lépe porozumět ohavnosti hříchu? Tak poslouchejte, co říká bezbožník svému Tvůrci: „Přikazuješ mi zachovávat čistotu těla i duše, ale mně se líbí něco jiného; budu se tedy zabývat myšlenkami, touhami a hanebnými činy. Přikazuješ mi odpouštět nepříteli, ale já se chci mstít. Chceš abych Tě miloval, ale já Tebou pohrdám a lpím na světských věcech. Chceš, abych žil z Božího slova, které mi hlásají Tvoji služebníci; zveš mě, abych se utíkal ke zdrojům milosti, abych mohl překonat zlé náklonnosti, a já se odvracím od Tvého slova, vysmívám se těm, kteří mě Tvým jménem napomínají. Nezajímám se o Tvou milost!“ A takto se vlastně odvracíme od Boha vždy, když hřešíme! Není divu, že prorok Izajáš nazývá hříšníky vzbouřenci, kteří se protiví vůli Páně (srov. Iz 41,12).

Hřích je vzpoura

Odvracení se od Boha je projev vzpoury a odporu srdce. A také tu bývá pohrdání pokáním, pohrdání sebezáporem, pohrdání přikázáním lásky k nepřátelům. Toho všeho se hříšník bojí víc než nemoci. Stále se mu zdá, že Tvůrce toho po nás moc chce, že věrně sloužit Bohu je nemožné, že je lepší jít do záhuby než bojovat proti svým vášním a prchat před zlem. Co je to za strašnou slepotu, když ubohé stvoření se bouří proti svému Tvůrci – proti tomu, který by je mohl v jediném okamžiku zničit úkonem své vůle.

Odvržený Bůh

Hříšník si víc váží stvoření než nekonečné velikosti Boží. Svatý Augustin říká: „Když se smíříme se svými vášněmi, vzdáme poctu cizím bohům.“ Jak nespravedlivě postupuje hříšník, když Boha staví pod své vášně! Nešťastný hříšníku, ty Boha odhazuješ pryč svým vztekem, svou nečistou žádostivostí, svou šílenou vzteklostí, svou nadutou pýchou. Ach Bože, je možné dobře znát hřích, a přesto ho dále konat?!

*Smrtelný hřích nás zaslepuje do té
míry, že nerozeznáváme zlo, kterého se
dopouštíme.*

Foto: Flickr, Erik-Jan Vens

Foto: Flickr, mooks262

upadneme a následkem toho je, že Bůh se od nás stále víc vzdaluje a stáváme se kořistí vášní. Život hříšníka je sběh zločinů a řetěz zla. Srdce takového člověka připomíná rozbouřené moře, na kterém jedna vlna naráží do druhé. První hřích táhne za sebou druhý, pak následuje zatvrzelost a po smrti nešťastná věčnost.

Kam se strom naklání, tam také padne...

Pán Bůh opouští zatvrzelého hříšníka a nechává ho napospas vášním. Nic už ho nedojímá, vším pohrdá. Ví, že když umře v tomto stavu, čeká ho věčné zavržení. Nedbá na to, aby myslel na záchranu. O kázáních a kněžích se vyjadřuje zlomyslně. Říká, že kněží jsou od toho, aby kárali, že je to jejich zaměstnání, že hlásají lži. Vystupuje proti Bohu a víře, proti duchovenstvu, opovážlivě překračuje

Boží přikázání, přehlazuje svoje svědomí. Až do samého konce se topí v hříších a procítá teprve v hodině smrti, když už to nemívá pro něho význam, kdy záchrana ze spárů pekla je už nepravděpodobná.

(Pozn. redakce: Tím rozhodně není míněno, že hříšník se nemůže v posledních okamžicích svého života obrátit, ale že je málo pravděpodobné, že ten, kdo celý život Božím milosrdenstvím a láskou pohrdal, bude schopen o ně upřímně stát v okamžiku smrti. Platí však, že dokud člověk žije – i kdyby to byly poslední sekundy jeho života, má stále šanci otevřít se s opravdovou lítostí Boží lásce a přijmout Boží odpuštění – viz příběh jednoho se zločinců, kteří byli ukřižováni společně s Pánem Ježíšem.)

Svatý Jan Maria Vianney ■
(redakčně zkráceno, dokončení příště)

Foto: Flickr, bigfiamadog

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Kdo je odpovědný za Ježíšovu smrt?

Ježíšovo utrpení a jeho smrt nelze klást za vinu ani všem tehdejšími Židům, ani ostatním Židům, kteří žili v jiných dobách a na jiných místech. Vždyť každý hříšník, tedy každý člověk, je skutečnou příčinou a nástrojem utrpení Vykupitele, a mnohem větší vinu mají ti, kteří často upadají do hříchu nebo si libují v neřestech, zvláště jsou-li křesťany.

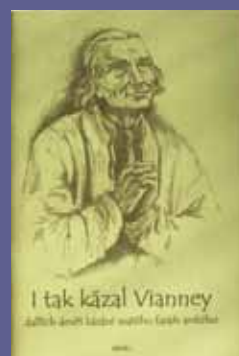
Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

Tištěné publikace si můžete objednat pro sebe a své známé na adrese: apostolat@fatym.com nebo A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí.

Publikace jsou zasílány jen za příspěvek na tisk a poštovné (doporučený příspěvek na tisk jedné publikace s 60–72 stranami je 15 Kč).

Svatý Jan Maria Vianney

Foto: Vojtěch Novák

V duchu hluboké úcty a zbožnosti

V některých zemích se stalo zvykem podávání Těla Páně do ruky. Několik biskupských konferencí o to požádalo a Apoštolský stolec to schválil. Ozývají se však hlasy o případech politováníhodného nedostatku úcty před eucharistickými způsoby; tento nedostatek úcty zatěžuje nejen osoby, jež se takovým chováním provinují, ale i církevní pastýře, kteří to snad zavinili nedostatkem bdělosti nad chováním věřících vzhledem k Eucharistii. Stává se také občas, že se nerespektuje svobodná volba a vůle těch, kteří dávají přednost přijímání přímo do úst i tam, kde je přijímání z ruky úředně dovoleno. Nemohu opomenout, abych v souvis-

losti s tímto dopisem nepoukázal aspoň stručně na zmíněné bolestné problémy. Nemám tu ovšem na mysli ty osoby, které v zemích, kde je tato praxe povolena, přijímají Pána Ježíše při přijímání z rukou v duchu hluboké úcty a zbožnosti.

Nesmíme přece zapomínat na přednostní pověření kněží, kteří byli při své ordinaci posvěceni k tomu, aby představovali Krista Kněze: proto se jejich ruce jakož i jejich slova a vůle staly přímým nástrojem Kristovým. Mají tedy jako služebníci Eucharistie prvořadou odpovědnost, prvořadou proto, poněvadž totální: obětují chléb a víno, konsekrují je a rozdělují pak svaté způsoby obci, která se Oběti účastní.

Jáhní směji přinést dary věřících jen k oltáři a po kněžské konsekraci je rozdílet. Jak velice působivý a výstižný, i když ne původní, je proto při našem latinském kněžském svěcení obřad pomazání rukou, jako by právě pro tyto ruce byla nutná zvláštní milost a síla Ducha Svatého!

Dotýkat se svatých způsobů a rozdílet je vlastníma rukama je přednostní právo těch, kdo byli posvěceni; toto právo souvisí s jejich aktivní účastí na eucharistické službě. Církev může ovšem dát takové dovolení i osobám, které nejsou ani kněžími ani jáhny, např. akolytům pro vykonávání jejich služby, především když se připravují na pozdější svěcení, ale též jiným laikům, kteří obdrží takové dovolení pro případ opravdové nutnosti, ale vždy po přiměřené přípravě.

Z dopisu Jana Pavla II.
kněžím k Zelenému čtvrtku 1979
(vybráno z 3/11) ■

Nesmíme zapomínat na přednostní pověření kněží, kteří byli při své ordinaci posvěceni k tomu, aby představovali Krista Kněze: proto se jejich ruce jakož i jejich slova a vůle staly přímým nástrojem Kristovým.

Při eucharistii dochází k proměně

Po mši svaté, kterou slavil otec biskup Pavel Posád, jsme se ho zeptali: „Co byste doporučil k hlubšímu prožívání mše svaté?“
Odpověděl nám:

Každá mše svatá, kterou můžeme prožít, je nesmírným darem. Mše svatá je středem a vrcholem života křesťanů a každá mše svatá je úžasnou událostí. Víte, nezdá se mi snadné říct něco univerzálně platného pro prožívání mše svaté, to záleží na mnoha okolnostech, na jakési zkušenosti toho, kdo na mši svatou přichází.

První taková důležitá věc ale je uvědomit si, že mše svatá je pro mě jako pro pokřtěného taková záležitost, že mám právo být zapojen do Krista. Skrze křest a ještě více skrze svátost biřmování je má duše uzpůsobena, je připodobněna Kristu. Skrze iniciační svátosti – křest a biřmování – jsme připraveni pro to, abychom mohli slavit eucharistii, já s Kristem na oltáři se stávám obětí, obětním darem.

Hlubší prožívání mše svaté nespočívá v nějakých vnějších úkonech, ale ve vnitřní podobnosti, v připodobnění se Kristu, skrze svátost křtu a biřmování. Ve mši svaté se proměňuje chléb a víno v Kristovo tělo a krev a také my máme přijetím těchto darů být proměněni. Kristus přišel, aby všechno přitáhl k Bohu, aby skrze slavení eucharistie bylo všechno proměněno.

Je důležité, abychom věděli o této proměně, o této sounáležitosti s Kristem, který vydává své tělo, vylévá svou krev jako projev té největší lásky a k lásce nás taky zve.

Připravila Petra Vaňková ■

Je důležité, abychom věděli o této proměně.

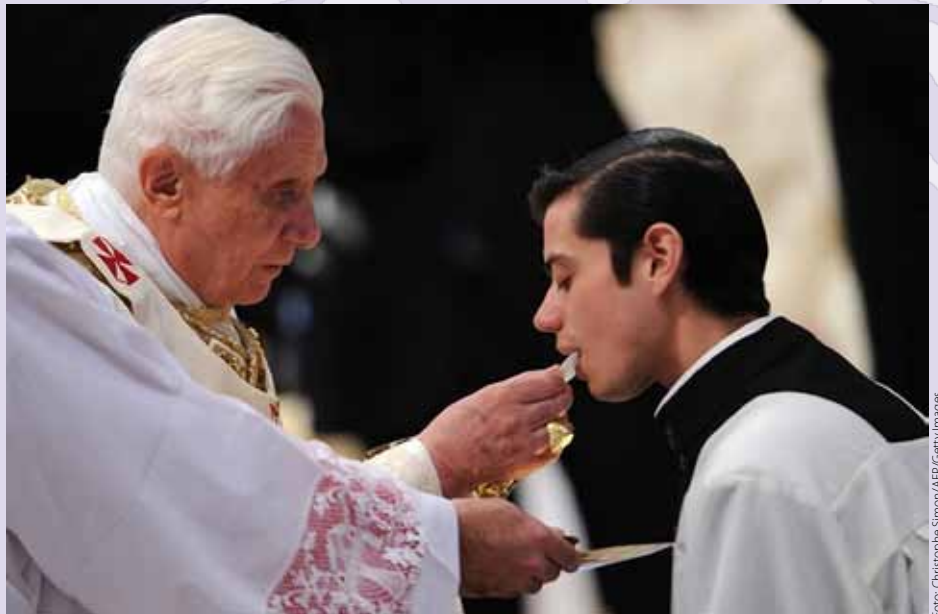

Foto: Christophe Simon/AFP/Getty Images

Hlubší prožívání mše svaté nespočívá v nějakých vnějších úkonech, ale ve vnitřní podobnosti, v připodobnění se Kristu.

Po svatém přijímání při mši svaté se Svatým otcem Benediktem XVI. ve Staré Boleslavi

Foto: Anon-Fr/Č

Foto: Flickr, Lawrence OP

Duchovní doprovázení

Co je to duchovní doprovázení – duchovní vedení a proč je důležité?

Slovíčko „doprovázení“ patří k jednomu z nejčastěji používaných v životě člověka, od jeho narození až po jeho konec. Pravdou je, že má mnoho podob, ať je řečeno formou povzbuzení, rady, ujištění o přátelství, příkladem života... Člověk se skrze blízkost druhého učí vyslovovat slova,

*„Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne.... Uslyší můj hlas...“
Jan 10,14.16*

zacházet s věcmi, zaujímat správný postoj k různým nabídkám – prostřednictvím těchto doprovázení se prostě člověk stává člověkem.

Élí učí Samuela poznávat Boží hlas

V Bibli, v první knize Samuelově, čteme text:

Mládenec Samuel vykonával službu Hospodinovu pod dohledem Élího. V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté. Jednoho dne ležel Élí na svém místě. Oči mu začaly pohašínat, takže neviděl. Boží kahan ještě nezhasl a Samuel ležel v Božím chrámě, kde byla Boží archa. Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě?“ On však řekl: „Nevolal jsem, jdi si lehnout.“ Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase.“ Samuel ještě

Hospodina neznal a Hospodinovo slovo mu ještě nebylo zjeveno. A znovu, potřetí zavolal Hospodin Samuela. On vstal a šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin. Řekl Élí Samuelovi: „Jdi si lehnout. Jestliže tě zavolá, řekneš: „Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ Samuel si šel lehnout na své místo. A Hospodin přišel, zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!“ Samuel odpověděl: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ (1 Sam 3,1–10)

Tento úryvek nám dává odpověď na otázku: Kdo je duchovní vůdce a jak je důležitý? Dobrý duchovní vůdce je ten, který učí naslouchat Božímu hlasu, rozpoznávat hlas Boží od hlasů jiných a vede k samostatnosti v životě s Bohem.

Proč je duchovní vůdce důležitý

Mladý člověk, ale i ten, kdo stojí na počátku života s Bohem, většinou nemá zkušenost s nasloucháním Božímu hlasu

Dobry duchovni vudce neřika jen to, co chceme slyšet, ale to, co pomáhá na cestě k Bohu.

a s jeho rozeznáním. Přitom se v tomto období dělají důležitá rozhodnutí, která jsou často pro celý život. Proto je velmi důležité odhalovat své myšlenky – vše, co se v nitru člověka odehrává – duchovnímu vůdci. Ten pomáhá rozlišovat, zda se jedná o inspiraci Ducha Svatého – zda promlouvá Bůh–, či nikoliv.

Rovněž i prohlubování života s Bohem přináší s sebou mnohé otázky a nejasnosti, zkušenosti a zkoušky. I zde pomáhá duchovní vůdce nalézt souvislosti a směr.

Doprovázení lidí v duchovním vedení je především osobní sdílení duchovních zkušeností. Proto nemůže být člověk dobrým duchovním vůdcem, jestliže sám nezakusil vedení.

Vést může pouze ten, kdo předtím dal souhlas Bohu nebo i lidem dát se

Foto: Flickr, baking_in_pearls

vést. Vůdce by měl zakusit sám obavy, tápání, těžkosti, naděje... projít vlastními zraněními.

Neznamená to ovšem, že se bude opírat jen o své vlastní zkušenosti a interpretovat je. Duchovní vůdce je člověkem modlitby a znalosti Božího slova.

Jak najít duchovního vůdce

Duchovní vedení je jedna ze skutečností, která nemůže být vnucována, přesto je velmi důležitá. Samotné slovo „vedení“ poukazuje na to, že musí být úplně svobodné.

Možná vás napadla otázka, jak najdu dobrého duchovního vůdce. Je to především záležitost modlitby, proto je třeba o něho prosit. Může jím být kněz – zpovědník, ale není to jediná možnost. Dobry duchovni vudce neřika jen to, co chceme slyšet, ale to, co pomáhá na cestě k Bohu.

Ze života: objev svatého Ignáce

Svatý Ignác z Loyoly vychází z osobní zkušenosti a dává pravidla rozlišování myšlenek, které k člověku přicházejí. Když se zabýval světskými myšlenkami, působilo mu to sice veliké potěšení, ale když na to přestal myslet, pociťoval vyprahlost a smutek. Když však myslel na následování svatých mužů a slova evangelia, tak i když s myšlením přestal, zůstala v něm radost. Ignác tak poznal, že jeden druh myšlenek v něm zanechá smutek, druhý radost. To byl první výsledek jeho přemýšlení o Božích věcech, k němuž dospěl. Byl to důležitý objev.

Dobry duchovni vudce nám může také pomoci, abychom dlouho, a možná i marně neobjevovali věci, které jsou již dávno objevené.

P. Josef Havelka ■

Dobry duchovni vudce je ten, který učí naslouchat Božímu hlasu, rozeznávat hlas Boží od hlasů jiných a vede k samostatnosti v životě s Bohem.

Foto: Flickr, Gaspa

Lectio divina

Foto: Flickr, M.Mazur/www.thepapalvisit.org.uk

Objevili jste již takzvané *lectio divina*? Doslovný překlad tohoto latinského výrazu je boží četba, volně můžeme přeložit i svatá četba. Jde o starobylý způsob meditativní a kontemplativní četby Písma svatého, který velmi často doporučuje Svatý otec Benedikt XVI.

Rád bych především připomněl a doporučil starobylou tradici *lectio divina*, vytrvalou četbu Písma svatého za doprovodu modlitby, která se uskutečňuje v důvěrném rozhovoru. Člověk tu při četbě

naslouchá hovořícímu Bohu a modlí se. Odpovídá mu s důvěřivou otevřeností srdce.

Máme poznávat Ježíše stále osobněji, slyšet ho, žít spolu s ním. Zdržovat se u něho. Naslouchat mu v *lectio divina*, to je číst Písmo svaté duchovně. Takto se naučíme setkávat se s přítomným Ježíšem, který k nám mluví.

Četba Písma svatého je modlitba, musí vyvěrat z modlitby a vést k modlitbě... (Benedikt XVI., 16. 9. 2005)

Mezi mnoha plody tohoto biblického jara se s radostí zmiňují o rozšíření starobylé praxe *lectio divina*, nebo-li duchovní četby Písma svatého. Záleží v tom, že dlouho setrváme nad jedním biblickým textem, čteme ho znovu a znovu, takřka ho přežvykujeme, jak říkávají Otcové, a vymačkáváme z něho všechnu „šťávu“, aby živila meditaci a kontemplaci a nakonec zavlažovala jako míza konkrétní život.

Podmínkou této *lectio divina* je, aby mysl a srdce byly osvětleny Duchem Svatým,

Četba, studium a meditování slova mají pak vyústit v důsledné přilnutí ke Kristu a k jeho přikázáním...

to je tím, který Písmo inspiroval, a proto aby zaujaly postoj zbožného naslouchání... (Benedikt XVI., 6. 11. 2005)

Od *lectio*, které záleží v opakovaném čtení jednoho místa Písma svatého a v uchopení jeho hlavních prvků, se přejde k *meditatio*. To je jakoby vnitřní zastavení. Duše se při něm obrátí k Bohu a snaží se pochopit, co jí říká jeho slovo dnes pro konkrétní život. Následuje *oratio*, při němž hovoříme přímo s Bohem, a nakonec dospějeme ke *contemplatio*. Kontemplace nám pomáhá udržet srdce v pozornosti pro Kristovu přítomnost. Jeho slovo je „světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozžesne den a jitřenka vám nevzejde v srdci“ (2 Petr 1,19).

Četba, studium a meditování slova mají pak vyústit v důsledné přilnutí ke Kristu a k jeho přikázáním... (Benedikt XVI., 22. 2. 2006)

Z textů Benedikta XVI. připravil
P. Pavel Zahradníček OMI ■

Člověk tu při
četbě naslouchá
hovořícímu
Bohu a modlí
se. Odpovídá
mu s důvěřivou
otevřeností srdce.

Šest kroků *lectio divina*

1. Vyzývej Ducha Svatého
2. Čti Boží slovo
(*lectio*)
3. Rozjímej Boží slovo
(*meditatio*)
4. Modli se Božím slovem
(*oratio*)
5. Nazírej Boží slovo
(*contemplatio*)
6. Jednej podle Božího
slova a nes je do života
(*actio*)

Lectio divina je dobré ukončit modlitbou, podobně jako jsme jí modlitbou (vzýváním Ducha Svatého začali). Můžeš použít třeba tato slova:

Dobrý Otče, ty jsi zdroj lásky, děkuji ti za to, žes mi daroval Ježíše, živé Slovo a pokrm pro můj duchovní život.

Pomoz mi, abych Slovo tvého Syna, které jsem četl a přijal do svého nitra, uměl uvádět ve skutek a konfrontoval je se svým životem.

Dej, ať je umím převést do svého každodenního života a nacházet své štěstí v jeho naplňování. Pomáhej mi, abych se uprostřed svých bližních stal živým znamením a autentickým svědkem tvého evangelia spásy. Prosím tě o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Podrobné vysvětlení těchto šesti kroků najdete na webu vira.cz:
www.vira.cz/knihovna/index3.php?sel_kap=310

Podle úvodu ke knize Giorgio Zeviny, Pier G. Cabra: *Lectio Divina na každý den v roce*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Miluj jako první

Bůh je láska. On nečekal, až jej budeme milovat my. Miloval jako první. Miloval nás už tehdy, když jsme ještě nebyli. Předběhl nás! My mu to samozřejmě nemůžeme vrátit, nemůžeme Ho už milovat jako první. Ale můžeme jako první milovat ty, kteří nás nemilují, nebo zrovna v té chvíli nemilují. A třeba jen proto, že mají špatnou náladu nebo jsou unaveni.

Bůh miluje všechny – bez rozdílu. Nejen dobré a krásné, milé a milování hodné. On má důvod k lásce v sobě, protože je Láska. Láska přece nemůže nemilovat. Ale podobně i my, když přijmeme do srdce Boha – Lásku, máme důvod k milování v sobě. Proto nám může Ježíš přikázat: „Milujte!“, dokonce: „Milujte i své nepřátele! a dobře číňte i těm, kteří vám dělají zle!“ Božská láska není jen cit, ale upřímné chtění dobra pro druhého. Ptáme se: Jak ale milovat nepřátele? Předně musíme rozlišit případ, kdy druhý chce dobro, ale nějak jinak než my, od situace, kdy chce skutečné zlo. V prvním případě musím být tolerantní a snad mi pomůže, když se pokusím vidět věc jeho očima.

Foto: Flickr, AlishaV

Předběhl nás! My mu to samozřejmě nemůžeme vrátit, nemůžeme Ho už milovat jako první.

V druhém případě musím jasně odmítnout zlo, ale nezavrhnout přítom člověka. Staří dobře říkali: Hřích je třeba nenávidět, ale hříšníka milovat. Ano, jestli mu chybí dobro, je ubožák, který potřebuje pomoc. A protože láska je vynalézavá, jistě najde cestu, jak zlému darovat dobro, aniž by schvalovala zlo. A co je ještě důležité? Láska umí odpouštět. Snad bych to jinak řekl: láska umí osvobozovat od minulosti. Co Bůh odpustí, to už neexistuje, co odpustí, to už nepřipomíná.

Mons. Jan Graubner
z kázání o svátku svatého Václava v katedrále v Olomouci
28. 9. 2005. Kompletní záznam kázání naleznete
na TV-MIS.cz (titul Sv. Václav v Olomouci 2005
www.tv-mis.cz/titul.php?id=505) ■

Ale můžeme jako první milovat ty, kteří nás nemilují, nebo zrovna v té chvíli nemilují.

Foto: Flickr, amyrod

Bůh jedná jinak!

Vzpomínám si, že jako student jsem byl jednou doslova šokován, když jsem si uvědomil, jak to Pán Bůh v dějinách Izraele dělal. Je to takové úsměvné. Dvanáct Jakubových synů. Bůh měl plán. Založit lid Boží – národ, který by byl společenstvím. Tedy dvanáct kmenů. Dvanáctka znamená společenství. A oni ti bratři mu tento plán kazí. Prostě jednoho prodají. A Bůh? Bůh použije i každou lidskou zlobu, aby svůj plán dotáhl do konce. A ještě tady vlastně používá té zloby, že oni prodali do Egypta toho Josefa, že je samé zachrání. Tak se mi to zdálo tak obrovsky úsměvné. Bůh, který má v rukou čas, dějiny, kroky lidí, záměry..., své plány bezpečně, bezpečně vede k cíli.

A ostatně tento prototyp, mohu-li to tak říci, se naplnil na Kristu Ježíši. Židé

ho měli v určité chvíli dost. A tak použili politických sil a jeho se prostě zbavili. Nechali ho popravit – přibít na kříž. A co Bůh? Právě v tom okamžiku, kdy oni jákali, že se zbavili nevhodného nepohodlného proroka, v tom okamžiku a tím se naplňují Boží plány od stvoření světa. Takhle jedná Bůh! A tak jedná nejen ve velkém, v dějinách izraelského národa, ale také i v malém – v osobním životě každého z nás.

*Kardinál Miloslav Vlk
při mši svaté u příležitosti padesátin
arcibiskupa Jana Graubnera
Kompletní záznam promluvy naleznete
na TV-MIS.cz (titul Arcibiskupské
narozneniny 29. 8. 1998
www.tv-mis.cz/titul.php?id=502) ■*

*Bůh, který má v rukou čas, dějiny,
kroky lidí, záměry..., své plány
bezpečně vede k cíli.*

Co budeš dnes poslouchat ty?

 v nekonečné smyčce v náhodném pořadí'. A list of music tracks is shown, including 'Adventní koncert skupiny P.O.K.R. Live!', 'Historická vářba v Opatovské', 'Hymna WFO 2008 v Sydney', 'Chvála Tabě', 'Jenom Bůh', 'K Jásu', 'Křesťanské zpívání', 'Koncert duchovní hudby', 'Marie jiu', 'Příběh pouť Velehrad 2007 - audio live', 'Petra F: Každý je prázdný', 'Přehrávat', 'S Mami', 'SMM: Vánoční koledy', 'Schola Drahobůl: Těsně před dule', 'Schola Podolí I (Z. pol. 88. let)', 'Schola sv. Bartoloměje v Bělkovických II', 'Schola z Lubeck: Přehráváme jme naš, chem Ti slávat', 'Sasko-čv. traktor LIVE!', 'Wolfgang Amadeus Mozart: Píseň šlema', 'Zpěvy vysokobrodů v šmá LIVE! (1)', 'Zpěvy vysokobrodů v šmá LIVE! (2)', 'Zpěvy vysokobrodů v šmá LIVE! (3)'. At the bottom, it says 'Chceš se učit plavby vln šmá? Kontaktujte!'."/>

<http://jukebox.tv-mis.cz>

K práci či odpočinku patří pro mnohé neodmyslitelné zvukové pozadí, které často obstarává rádio. Internetová křesťanská televize TV-MIS.cz nyní nabízí nejen stovky videotitulů (rozdělených do čtyř programů: MIS 1 zábava, MIS 2 vzdělání, MIS 3 dokumenty a publicistika, MIS 4 lokální), ale také audionahrávky. Z nejlepších hudebních nahrávek, které TV-MIS.cz nabízí, si nyní můžete sestavit svůj vlastní program pro celý den v našem jukeboxu. Jak?

- Potřebujete jen počítač s připojením k internetu.
- Zadejte do prohlížeče adresu <http://jukebox.tv-mis.cz>.
- Ze seznamu nabízených audiokolekcí si sestavte svůj vlastní program.
- Vybrané písničky a skladby se mohou přehrávat i v náhodném pořadí – stačí zatrhnout myši i políčko „náhodné přehrávání“.
- Můžete zvolit i přehrávání v nekonečné smyčce...

Příjemný poslech!

Štěstí

je prostá věc

Mladí manželé čekali první dítě. Ale těhotenství bylo rizikové a budoucí maminka musela do nemocnice. Když odcházela z bytu, kladla manželovi na srdce: „A nezapomeň zalévat kytky.“

Jenomže mladý manžel měl plnou hlavu starostí v práci i doma a na kytky zapomněl.

Žena se mohla koncem týdne vrátit domů s tím, že musí ležet. Přišly ji navštívit přítelkyně, které si všimly, že kytkám chybí voda a zalily je.

Když v sobotu ráno manžel vstal, začal si plánovat, co všechno musí udělat. Ale

žena ho prosila: „Napřed zalej kytky.“ On to však nějak přeslechl, a když se vrátil, udivilo ho, že má manželka slzy v očích.

„Proč pláčeš?“ ptal se překvapeně.

„Protože mě nemáš rád.“

Musíš „žít v jeho nebi“ a vyhovět mu někdy až po hranici hříchu.

Když chceš někoho udělat šťastným, musíš mu splnit jeho představu o štěstí, ne svou.

„Jak si to můžeš myslet?“

„Nezalils kytky.“

Tak šel, květiny zalil a žena se začala usmívat.

Když později tuto historku vypravoval přátelům, dodal: „Tehdy jsem pochopil dvě věci. Ta první je, že když chceš někoho udělat šťastným, musíš mu splnit jeho představu o štěstí, ne svou. Musíš žít v jeho nebi a vyhovět mu někdy až po hranici hříchu.“

A ta druhá je taková obyčejná moudrost: Štěstí je vlastně velice prostá věc. Někdy k němu stačí jen troška vody!“

Jiří Mikulášek: *Stříbrné vteřiny, Cesta 2002* ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jaká je největší touha člověka?

Největší touhou člověka je vidět Boha. Tak volá celé naše bytí: „Chci vidět Boha!“ Člověk uskuteční své opravdové a plné štěstí v patření na toho, který ho stvořil z lásky a přitahuje ho k sobě nekonečnou láskou. Svätý Řehoř z Nyssy řekl: „Kdo vidí Boha, dosáhl všeho dobra, na které je možno pomyslet.“

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.*

KONGREGACE ŠKOLSKÝCH SESTER SVATÉHO FRANTIŠKA

Posláním naší kongregace je šíření Božího království františkánským darem pokoje a obrácení, zvláště službou malým, chudým a jinak potřebným. Věnujeme se křesťanské formaci a výchově pro celkový rozvoj člověka a snažíme se odpovídat na znamení doby a potřeby Církve.

Žijeme důvěrně spojeny s Bohem uprostřed naší apoštolské práce. Z modlitby a života ve společenství čerpáme lásku a radost.

Jsmo mezinárodním společenstvím. V naší zemi působíme v Praze, v Brně, na Vranově u Brna, ve Slatiňanech a v Hoješíně u Seče.

Kontaktní adresa: S. M. Veronika Říhová OSF; e-mail: veronika.osf@volny.cz, mobil: 607 946 488; Radimova 33/2, 169 00 Praha 6

Má Bůh koho povolat?

Foto: sestra Gregoria

Povolání není dnes méně než dříve – vzhledem k počtu dětí.

nedělat to, co od nás Pán očekává? A tak prosím o velkorysost vás všechny, abyste měli otevřené srdce ochotné k oběti...

Oběť v životě křesťana patří k základním hodnotám, protože tou se přibodňujeme Kristu, sjednocujeme se s ním. A tak i když dnešní svět hledá spíš jen příjemnost a pohodlí, chceme-li být Kristu věrnými křesťany, mějme srdce otevřené pro lásku, která se nezastaví ani při oběti. A pak věřím, že v nás poroste naděje a budeme svědky církevního společenství u nás.

Mons. Jan Graubner 28. 6. 2008

katedrála Olomouc – kněžské svěcení ■

Dovolím si připomenout zkušenost jednoho kněze, kterého jsem pohřbíval. Když jsem ho byl navštívit ještě předtím v nemocnici, nechal jsem si ještě jednou vyprávět to, co jsem už předtím slyšel, jak to bylo s jeho povoláním. Jeho maminka byla kdysi na pouti na Velehradě. Slyšela tam kázat arcibiskupa Stojana, který mimo jiné prohlásil nezapomenutelnou větu: „Rodiče, dejte nám své syny a my vám dáme kněze!“ Tehdy po první světové válce bylo kněžství nedostatek. A ta jeho máma, která měla už osm dětí, uměla slyšet a řekla: „Pane, ano!“ A když počala, putovala na Hostýn, aby dítě zasvětila: „Jestli to, Pane, bude syn, vychovám ho pro tebe, aby sis ho mohl povolat, budeš-li chtít, za kněze.“ Svému synovi to maminka ale nikdy neřekla. Pověděla to své známé a ta mu to vyprávěla až po smrti matky.

Dovolují si to připomenout, protože otázka kněží a kněžských povolání není jenom úkolem biskupa a semináře a kněží, ale je to záležitost celého společenství věřícího lidu. Jakou atmosféru vytvoříme v rodinách, takovou atmosféru vytváříme pro diecézi. My se modlíme o kněžská povolání. Ale jak to říká kardinál Špidlík: „Povolání není dnes méně než dříve – vzhledem k počtu dětí.“ Když vezmeme, kolik dětí učíme náboženství a kolik je kněžských povolání dnes, a když vezmeme ten počet dětí v náboženství před padesáti nebo sto léty, tak ten počet odpovídá. Takže kardinál Špidlík říká: „No, to není otázka, že by Pán Bůh nevolal. Ten problém je v tom, že nemá koho volat.“ A tak Bůh sice má moc vzbudit si syny i z kamení, ale nechtěli bychom toho už trochu moc? Prosit o zázrak, a přitom ze své strany

Foto: Flickr, John Carleton

A když počala, putovala na Hostýn, aby dítě zasvětila: „Jestli to, Pane, bude syn, vychovám ho pro tebe, aby sis ho mohl povolat, budeš-li chtít, za kněze.“

Foto: Flickr, la jul

Církev myslí nejen na rozvedené a znovusezdané

Kardinál Christoph Schönborn se narodil v Čechách – na zámku Skalka u Vlastislavi. Nyní je vídeňským arcibiskupem a předsedou rakouské biskupské konference. V roce 2009 při mezinárodních kněžských exerciciích v Arsu mu jeden z kněží položil otázku, jak přistupovat k těm, kteří se rozvedli a znovu uzavřeli civilní sňatek.

Jak k téhle situaci přistupovat? Pro kněze v naší diecézi jsem vypracoval program v pěti bodech, s názvem *Jak duchovně, křesťansky a lidsky doprovázet rozvedené a znovu sezdané páry*. Je to takový hrubý náčrt, základní kroky při putování, jehož prostřednictvím lze dospět ke skutečnému obrácení a obnovení života víry.

1. Pohled na ubohé a maličké – na děti

Ježíšův pohled na ubohé a maličké. Kdo jsou ti uboží v případech oné rodinné skládky? To nejsou ti, kteří znovu uza-

vřeli manželství, ti našli nového partnera, lidově řečeno – mimo církevní příkazání, jsou již v situaci, „kdy se znova chytají“. Prvními oběťmi rozvodů jsou děti. Těm, kteří hlasitě vykřikují: „Ach, Církev je tvrdá k rozvedeným žijícím v nových manželstvích,“ říkám: „Ne!“ Církev soucítí s dětmi. Kde je nějaká lobby, nějaká

*Evangelium je
vždy na straně
těch nejslabších.*

strana, která by vyvíjela tlak ve prospěch dětí z rozvedených rodin? Kde je hlas veřejnosti, který by řekl: „První oběťmi jsou vaše děti?“ Mají maminku a tatínka a z ničeho nic mají „tetu“ a „středju“, tátovu přítelkyni a mámina přítele. A kolikrát při rozvodu nechá pár dopadnout tíhu svého manželského konfliktu na své vlastní děti? Shledávám, že se jedná o závažný hřích, který je třeba připomínat: „Nevkládejte tíhu vlastních konfliktů na své děti. Vaše děti se nesmí stát obětí vašich hádek. Jestliže se jí stanou, pácháte zločin na duších těchto maličkých.“ Když

tato slova pronesu ve farním shromáždění, vždy zavládne hrobové ticho. Kam se podělo slitování s dětmi? Má první otázka na rozvedené, kteří uzavřeli nový sňatek, tedy zní: „Jak jsou na tom vaše děti? Trpěly vašimi konflikty? Jakou újmu jste jim způsobili? Činili jste pokání, poprosili jste Boha a své děti o odpouštění za to, co jste způsobili?“ Většina dětí vědomě nebo podvědomě sní o tom, že se rodina zase spojí – vím, o čem mluvím –, i když už pochopily, že se to nestane.

2. Bývalí partneři

Co je s těmi, kteří zůstávají jaksi „na ocet“, kteří nenacházejí dalšího partnera? Rozvod způsobuje samotu. Když se člověk rozvede, neznamená to automaticky, že si najde nového partnera, pro muže je to možná snazší, ale ženy, ty zůstávají s dětmi. Kolik žen, ale i mužů zůstalo v naší společnosti samo jako kůl v plotě, protože jejich partner je opustil? Jistě už jste někdy mluvili s žebráky, s ženami a muži, kteří žijí na ulici, především jde o muže. Zeptejte se jich, jak se dostali až na ulici, ten životní příběh má vždy stejnou kostru: rozvod, museli opustit svůj domov, nemají kde žít, musí platit alimenty na děti, to se jim nedaří, jsou vykořelejší, protože najednou žijí bez rodiny,

Církev soucítí s dětmi.

začnou pít, pokud už nepili předtím, a to je začátek pádu, který končí životem na ulici. Kolik žen zůstane samo, protože jejich partner, jejich manžel je opustí kvůli nějaké mladší? Naše společnost je plná samoty těch, které někdo nechal na holičkách, obětí rozvodu. A kdo se o to zajímá? Evangelium je vždy na straně těch nejslabších, nepatrných, měli bychom vytvořit lobby, být ochránci těchto ubohých osamělých, kteří už nenaleznou partnera. Církev že nemá slitování s rozvedenými, kteří znovu uzavřou manželství? Velmi často je rozvod tragedií i z ekonomického hlediska. Existují studie o dramatických ekonomických následcích rozvodu. Kolik malých soukromých podniků zkrachovalo zároveň s rozpadem rodiny, která stála v čele... Ne! Církev má slitování s dětmi a partnery, kteří jsou oběťmi. Bylo vyvinuto aspoň nějaké úsilí o usmíření s partnerem, který zůstal sám, „na ocet“? Jaký smysl má přistupovat ke svátostem, když všechno to utrpení zůstalo bez usmíření, bez pouhé snahy o usmíření?

3. Provinění – a smíření

V rozvodových příbězích vždy existuje provinění. Snažili se partneri, aby dospěli ke vzájemnému odpuštění, nebo alespoň k rozhovoru o odpuštění, nebo alespoň o ukončení rozbrojů? Jak vystavět nový vztah, nové sjednocení, na nenávisti, která zbyla z prvního manželství, na nenávisti

Foto: Flickr, Wayne Vota

často zarputilé? My, kteří rozvedené žijící v novém sňatku doprovázíme, s nimi musíme usilovat o nápravu: „Udělal jste po rozvodu aspoň jeden krok ke smíření s partnerem, s vaším manželem, s vaší manželkou?“

4. Ti, kteří se snaží vytrvat

V našich společenstvích máme rodiny, manželské páry, které se statečně drží pohromadě, navzdory vichrům a bouřím, protože si slíbily věnost, protože věří ve svátost manželství. Jaký signál k nim vysíláme my, kněží, pastýři, když neustále mluvíme o „ubohých rozvedených žijících v novém manželství“? Je pravda, že s nimi musíme mít soucit, ale pozor, nezapoemeňme na povzbuzení, uznání a vděčnost

Rozvod způsobuje samotu.

pro ty, jejichž manželství trvá, protože je založeno na víře. Slyšel jsem krásné svědectví jednoho jáhna, který byl biskupem pověřen, aby se ve své diecézi staral o rozvedené žijící v novém manželství a o páry, které procházejí velkou krizí a mají k rozvodu blízko. Tento jáhen vydává svědectví o tom, že Pán skrze cestu doprovázení může manželské páry zachránit. Kdybychom v našich společenstvích věnovali více pozornosti lidem, kteří hrdinsky vytrvávají v manželské věnosti a dávají nám tak příklad Boží věnosti, povzbudilo by to mladé manžele, aby se neopouštěli hned, jak se objeví první problémy, a starší manžele, aby vytrvali. Kolikrát se totiž setkáme s rozvodem po pětadvaceti, nebo dokonce čtyřiceti letech manželství! Nedávno se mi v diecézi rozvedl stálý jáhen, a to téměř přesně v den, kdy měl oslavit pětadvacet let svého manželství! Jakým způsobem oceňujeme ty, kteří zůstávají věrní manželským slibům? A co říkáme těm rozvedeným a znovu vdaným či oženěným, když si stěžují na to, jak je k nim Církev tvrdá? Nemohli bychom je doprovázet slovy: „Podívejte se na ten a ten pár, který žije v našem společenství, v naší farnosti, který vytrvává navzdory všem těžkostem. Vy jste to nevydrželi, bylo to selhání, ale aspoň neobviňujte Církev, že k vám není milosrdná, nejdříve obviňte sami sebe a prostě Ježíše o milosrdenství pro vás i pro všechny, kteří vaším rozvodem a novým sňatkem trpí.“ ▶

Poutníci při každoroční pěší pouti z Prahy do Jeníkova procházejí Vlastislav – rodištěm kardinála Schönborna

Foto: archiv MŠJ

5. Boha neošálíme

Vždy říkám těm, kteří se rozvedli a znovu uzavřeli sňatek: „I kdyby se podařilo dosáhnout anulace vašeho manželství, i kdyby vám farář – sice s váháním, ale přece – povolil přistupovat ke svátostem, protože vaše druhé manželství je novou skutečností, protože si hluboce přejete být svátostně spojeni s Kristem, jak byste se cítili před Bohem v hloubi srdce, ve vašem svědomí? Boha neošálíme, před Ním se nedá přetvařovat.“ Víím, že je těžké si s takovou situací poradit. Je ale třeba, abychom se vyhnuli dvěma následujícím extrémním postojům. V sousední diecézi vyvěsil jeden kněz na svůj kostel transparent: „U mě může jít k svatému přijímání každý.“ Toto není příklad správné pastorace ani přístupu dobrého pastýře. Je to jen falešné milosrdenství, protože ke všemu je třeba dospět, všichni potřebujeme obrácení. Druhým extrémem je prohlásit, že pro ty, kteří po rozvodu žijí v dalším svazku, neexistuje žádné řešení, v žádném případě, nikdy, taková jsou pravidla a ta je třeba dodržovat, tak to prostě je, nedá se nic dělat. Tímto způsobem to

***Zptejte se jich,
jak se dostali
až na ulici, ten
životní příběh
má vždy stejnou
kostru: rozvod...***

Foto: Flickr, MarkyBon

také nejde. Každý případ musíme z pozice pastýře hodnotit pozorně a individuálně. Víím, že je to obtížné, a mnoho kněží mi říká: „Otče biskupe, stanovte nám jasná pravidla!“ Já jim odpovídám, že přesná pravidla není možné stanovit, ale vlastně ano, máme pravidla, která ustanovil Ježíš, evangelium, a to mluvím zcela jasně. Kdysi jsem byl na návštěvě v jedné farnosti a nějaký pán se na mě velice agresivně obořil: „Proč je Církev tak nelitostná? Rozvedeným, kteří žijí v novém sňatku, neprojevuje žádné milosrdenství.“ „Milý příteli,“ povídám mu, „Církev by tak ráda našla řešení tohoto problému. Ale nějaký Ježíš Nazaretský se k tomu jednou vyjádřil, a s tím už nic nenaděláme!“ Jednoduše jsem mu tedy citoval Ježíšova

slova: „Každý muž, jenž zapudí svou ženu a vezme si jinou, cizoloží“ (Lk 16,18; Mk 10,11; Mt 19,9). Muž zbledl a mlčel, protože to slovo přímo zasáhlo jeho srdce: „Ty jsi ten muž, Ježíš to říká tobě, porušil jsi slib věrnosti, který jsi dal.“ Až když se dostanete do podobné situace, přichází správný okamžik pro milosrdenství, nemůže se totiž projevit bez pravdy. Ve lži se milosrdenství neprojevuje. Pokud člověk stále obviňuje ostatní, Ježíšovo milosrdenství na něj nemá vliv.

*Kardinál Christoph Schönborn
(zkráceno, mezititulky redakce)
(podle Christoph Schönborn: Radost
být knězem. Ve stopách sv. Jana Maria
Vianneye. Česká biskupská konference,
2010. Kompletní znění otázky i odpovědi
najdete na www.milujte.se)* ■

Foto: Flickr, B.Tai

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Kdy církev připouští, aby manželé žili odloučeně?

Církev připouští, aby manželé žili odloučeně – třebaže si přeje jejich smíření –, když se společně soužití stalo ze závažných důvodů prakticky nemožným. Manželé však, dokud druhý žije, nemohou uzavřít nový sňatek; to je možné jen v případě, že církevní autorita prohlásí jejich manželství za neplatné.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Foto: Flickr, BruceTurner

Rozvod a potom...

„Znám to na vlastní kůži,“ říká kardinál Schönborn

V Rakousku se o tom ví, a proto s vámi mohu mluvit zcela otevřeně – sám pocházím z rozpadlé rodiny, moji rodiče se rozvedli, když mi bylo třináct let. Poznali se během války, vlastně to trvalo přesně tři dny, můj otec byl na frontě a přirozeně si přál mít někoho, kdo by na něj čekal, až se vrátí ze Stalingradu. Po válce se velmi rychle ukázalo, že manželství nestálo na pevných základech,

rodiče to pak ještě spolu zkoušeli až do roku 1958. Mohu tedy mluvit o této situaci, kterou znám na vlastní kůži, ale která nás také obklopuje všude, kam jdeme, alespoň pokud se jedná o evropské země a Severní Ameriku.

Vybízím vás nejprve k milosrdnému pohledu. Všichni znáte ony nesnadné životní příběhy, tyto *patchwork families* (*patchwork* – látka sešíváná z malých kousků), tyto rozervané a znovu nějak poskládané, sešíváné rodiny.

Mami, dnes jdu za tebe já

Znám rozvedené žijící v novém manželství, kteří přijímají to, že nemohou přistupovat ke svatému přijímání ani se zpovídat, protože jsou věrni Ježíšovu učení. Uvedl jsem tento krásný příklad rodiny, která žije v mé diecézi na venkově, mají osm dětí, a nežijí v prvním manželství. Rodiče ke svátostem nikdy nepřistupují, ale děti, když jdou k přijímání, říkají: „Mami, dnes jdu za tebe já.“ Když jsem se ptal: „Nestýská se vám po svatém přijímání?“ maminka mi odpověděla: „Samo-zřejmě, moc se mi stýská, ale když mi lidé z farnosti říkají, že v dnešní době už je Církev liberálnější a že bych třeba k svatému přijímání mohla chodit, odpovídám jim: Starejte se radši o ty, kteří k přijímání chodit mohou, ale nechodí, a mě nechte na pokoji.“

To jsou příklady hrdinství a myslím, že je důležité je povzbuzovat na jejich cestě, která je pro Církev požehnaním. ▷

Znám rozvedené žijící v novém manželství, kteří přijímají to, že nemohou přistupovat ke svatému přijímání ani se zpovídat, protože jsou věrni Ježíšovu učení.

Foto: P. Karel Jamečka

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Jaký je postoj církve k rozvedeným, kteří uzavřeli nový sňatek?

Církev ve své věrnosti Pánu nemůže nový občanský sňatek rozvedených uznat za platný. „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství“ (Mk 10,11–12).

Církev projevuje o tyto lidi pozornou starostlivost a vybízí je k životu ve víře, k modlitbě, ke skutkům bliženské lásky a křesťanské výchově dětí.

Dokud však trvá situace objektivně odporující Božímu zákonu, nemohou tito lidé dostat svátostné rozřešení, přistupovat k přijímání eucharistie, ani vykonávat některé zodpovědné funkce v církvi.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Tou cestou nemůžeme jít

Ale jsou i tací, kteří nedosáhnou tak hlubokého pochopení. Často velmi trpí tím, že jsou vyloučeni z přijímání svátostí. A proto se ozývají naléhavé prosby, neodbytná volání: Neexistuje nějaký způsob usmíření pro ty, jejichž manželství ztroskotalo? Nabízí se nám „řešení“ pravoslavných církví, které tolerují až tři svazky – rozvod a uzavření nového manželství (i když nová manželství nejsou považována za plně svátostná). Katolická církev s tímto postupem nikdy nesouhlasila, protože věrně chrání jedinečnost a nerozlučitelnost manželství, má totiž tak velkou hodnotu pro svět, pro rodinu, pro děti a pro pár, že je nutné vytrvat v tomto pevném postoji a ve věrnosti Ježíšovým slovům: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuje.“

Nemohu vám dát řešení nebo nějaký recept pro všechny tyto početné případy rozvodů a nových sňatků, ale doporučuji vám těch pět bodů jako cestu k obrácení a usmíření (viz předcházející článek).

Odovídám jim: „Starejte se radši o ty, kteří k přijímání chodit mohou, ale nechodí, a mě nechte na pokoji.“

A toto povolání k obrácení je společné pro nás všechny.

Tváří v tvář těm, jejichž manželství ztroskotalo, musí nás zasáhnout Ježíšovo slovo: „Kdo je mezi vámi bez viny, první hoď kamenem.“ (J 8,7)

*Kardinál Christoph Schönborn
(zkráceno, mezititulky redakce)*

(Svědectví o rozvodu jsou z knihy Christoph Schönborn: Radost být knězem. Ve stopách sv. Jana Maria Vianneye. Česká biskupská konference, 2010. Kompletní znění textu – šlo o položenou otázku a odpověď na ni – najdete na www.milujte.se) ■

KONGREGACE SESTER SVATÉ ALŽBĚTY

„Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40)

Po vzoru sv. Alžběty, která prokazovala účinnou lásku nemocným, chudým a trpícím, jsme poslány pomáhat potřebujícím všude tam, kde je nalézáme. Sloužíme tedy v nemocnicích, domovech pro seniory, v dětských domovech, v zařízeních pro postižené lidi, pečujeme o staré a opuštěné lidi v jejich vlastních domácnostech, v hospicích, školách, školkách, ve farnostech, ale i na misiích...

Kontaktní adresy: Ježník 62, 794 01 Krnov, tel. 554 615 436
Voršilská 12, 110 00 Praha, tel. 224 999 811
Kapitolní 13, 700 30 Ostrava-Zábřeh, tel. 599 527 444
e-mail: alzbetankycz@seznam.cz

Foto: archiv CSSE

Nemoc se může stát dobrou milostí

Nemoc prožívaná s vírou

Jednou z brožurek vydávaných v Tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. je útlá tiskovina nazvaná *Vyřid'te sijónské dceři*. Jejím autorem je otec Leo Zerhau, který se v Brně stará o duchovní službu v nemocnicích. Tuto brožurku musíme pro velký zájem stále znovu dotiskovat. Otec Leo jí dal podtitul *Kázání pro nemocné*. Někdo by si mohl říci, že se tedy kniha týká především starých lidí. S nemocí se však setkávají i mladí. Někdy zakusí nemoc sami na sobě a pocítí tíhu, která je s nemocí spojena. Pocítí nejistotu, jak se v dané situaci stavět k této životní zkušenosti. Možná si kladou otázku, jak v této chvíli nalézat Boha a jak mu sloužit. Jindy stojí mladý člověk u lůžka nemocného, pocítuje velkou bezradnost, jak může být oporou pro nemocného, jakou může nabídnout pomoc, radu a naději k prožívání často bolestného utrpení a pocitu osamocení a zapomenutí Bohem. Otec Leo vychází ze staré zbožné zkušenosti a doporučuje nemocným prožívat každý den v týdnu jako velký dar pro duchovní růst. Tyto rady se hodí samozřejmě nejen pro nemocné.

Jak prožívat s užitekem dny v týdnu

Například pondělí se může stát vždy připomínkou Ducha Svatého. Nemocný potřebuje Ducha Svatého právě proto, že jeho vlastní duch ztrácí sílu. Otec Leo pak nabízí řadu drobných postřehů, jak spolupracovat s Duchem Svatým. Dále se pak

Foto: Flickr, much ado about nothing

Povinností křesťanské lásky je pomáhat nemocným, objevit nemoc jako období, které může být využito k prohloubení života z víry.

zabývá dalšími dny v týdnu a pro každý z nich nabízí podnětné impulsy. Úterý je možné věnovat úctě k andělům strážným, ve středu vzpomínáme na svatého Josefa, čtvrtek lze prožívat jako den, kdy si připomínáme ustanovení Nejsvětější Svátosti, pátek patří úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, sobota je dnem, kdy má vzrůst naše úcta k Panně Marii, a neděle je den radosti ze vzkříšení.

Tento jednoduchý návod může nemoc, která je spojena s utrpením a spoustou prázdného času, učinit dobrou vzácnou, využitou pro duchovní růst a obětovanou i za druhé (tvoříme takzvané společenství svatých). Povinností křesťanské lásky je pomáhat nemocným, objevit nemoc jako období, které může být využito k prohloubení života z víry.

P. Marek Dunda ■

Tento jednoduchý návod může nemoc učinit dobrou využitou pro duchovní růst.

Brožurku Lea Zerhaua

Vyřid'te sijónské dceři

si můžete objednat na adrese

A.M.I.M.S., Náměstí 20,

671 03 Vranov nad Dyjí nebo

e-mailem (apostolat@fatym.com).

Doporučený příspěvek na tisk je

15 Kč + poštovné.

Kompletní text této knihy naleznete

také na www.amims.net.

Praxe na gynekologicko- -porodním oddělení

Foto: Hnutí Pro Život ČR

kala a litovala svého rozhodnutí. Bohužel už bylo pozdě... Nám řekla, že ji podporovali blízcí k tomu, aby šla na potrat. Věděla jsem, že ženy mají po potratu výčitky.

Druhá žena, která ten den byla na potratu, po probuzení řekla: „To jsem se, sestřičko, tak dobře vyspala, a dokonce jsem měla i sen. Zdálo se mi o mém prvním synovi, kterého mám doma, má devět měsíců.“ Říkala jsem si: své první dítě miluje, a druhé zabije?

Veronika ■

„Říkala jsem si: své první dítě miluje, a druhé zabije?“

Jako studentka zdravotní školy jsem se dostala na gynekologicko-porodní oddělení, kde jsem měla několik dní praxi. Sestry nám nabídly, jestli bychom chtěly vidět miniinterupci. Já jsem souhlasila. I když jsem byla vždy zásadně proti potratům... Řekla jsem si, že třeba uvidím něco, co bych mohla předávat dál kamarádkám, které by stály před tímto rozhodnutím, abych je přesvědčila, že potrat je opravdu vražda dítěte, ke kterému dá svolení vlastní matka.

Když jsem přišla na sál, dívka už byla uspaná. Měla jsem pocit beznaděje a chtělo se mi plakat. Po skočení výkonu se dívka probudila a my jsme ji odvezli na pokoj. Ona začala plakat. Velmi pla-

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co zakazuje páté přikázání?

Páté přikázání zakazuje jako těžce odporující mravnímu zákonu:

- **přímé a úmyslné zabití člověka** i spolupráci na něm;
- **přímý potrat**, chťený jako cíl nebo prostředek, a také spolupráci na něm, pod trestem exkomunikace: protože lidská bytost musí být absolutním způsobem respektována a chráněna ve své integritě již od svého početí;

- **přímou eutanazii**, která je ukončením života osob postižených, nemocných nebo již blízkých smrti, aktivním zákrokem nebo opomenutím povinné pomoci;
- **sebevraždu** i úmyslnou spolupráci na ní, neboť těžce uráží spravedlivou lásku k Bohu, sobě a bližnímu: odpovědnost sebevraha může být zvětšena, je-li sebevražda spojena s pohoršením, anebo zmenšena vlivem výjimečných psychických poruch nebo nadměrného strachu.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2006.

Foto: archiv MOP

MNIŠKY KAZATELSKÉHO ŘÁDU (DOMINIKÁNKY)

Jsou kontemplativní větví Kazatelského řádu, jehož posláním je zvěstování Božího Slova a úsilí o spásu všech lidí. Zatímco ostatní sestry a bratři dominikáni hlásají po světě jméno našeho Pána Ježíše Krista, mniškám náleží hledat ho, uvažovat o něm a vzývat ho ve skrytosti, aby se slovo, které vyšlo z Božích úst, nevrátilo bez účinku, ale neslo ovoce u těch, kterým bylo posláno (Iz 55,10).

Jako Mojžíš při bitvě Izraelitů s Amálečany stojí mnišky denně před Bohem s pozdvíženými rukama, zatímco jejich bratři a sestry prožívají své každodenní boje (Ex 17,8 - 13), zpívají Bohu chvály ve slavnostní liturgii a v modlitbě mu přinášejí radosti i starosti, slzy a bolest celého světa. Stejně jako jejich zakladatel sv. Dominik nosí ve "vnitřní svatyni soucitu" svého srdce všechny chudé, ztrápené, nemocné, hříšníky a ty, kdo prahnou po pravdě a smyslu, a se slzami pro ně pro všechny vyprošují Boží milosrdenství.

Další informace na <http://moniales.praha.op.cz>

Kontakt: Dominikánky, Lysolažské údolí 106/21, 165 00 Praha;

e-mail: monialesop@volny.cz; skype: moniales_op_praha; ICQ: 425025309

Prenatální diagnostika

Byla to zřejmě Boží vůle, že mé první těhotenství skončilo předčasně narozením mrtvé holčičky den před mými dvaadvacátými narozeninami. Dva roky poté jsem očekávala další miminko. Byla jsem přísně sledovaná a absolvovala bezpočet ultrazvuků. Snažila jsem se modlit růženec, ale klidná jsem rozhodně nebyla. Na radu tehdejšího kolegy ze zaměstnání jsme s manželem jeli na pouť k Panně Marii do Hlubokých Mašůvek. Důvěřovali jsme Pánu, modlili se k Panně Marii – a narodil se nám zdravý kluk.

O dva roky později jsem opět čekala chlapečka. Bohužel mi špatně dopadl krevní test AFP, což znamená zvýšené riziko narození mongoloidního dítěte (s Downovým syndromem – pozn. redakce). Bylo to těsně před velikonočními svátky... Po špatné zkušenosti z prvního těhotenství jsem podstoupila odběr plodové vody, abych byla případně psychicky připravená i na přijetí dítěte náročného na péči. S důvěrou v Pána a s růžencem v ruce jsme se opět dočkali narození zdravého syna. Naprosto stejné situace jsme absolvovali i při třetím a čtvrtém synovi – podezření, vyšetření, modlitby,

Prostorové znázornění amniocentézy – odběru plodové vody

Foto: about.com

narození zdravých dětí. Syny jsem Panně Marii odevzdala již před jejich narozením. Při dalším těhotenství jsem byla rozhodnutá již na žádný odběr plodové vody nejít a stejně se zachovaly i mé dvě sestry při lékařských doporučeních na toto závažné vyšetření. Díky Bohu mám dva zdravé synovce a dvě zdravé neteře.

Tímto bych chtěla povzbudit všechny rodiče, kteří jsou mnohdy úplně zbytečně vystrašení z verdiktu lékařů, kteří jim na základě sebemenšího podezření standardně doporučují amniocentézu¹.

Jana ■

Na radu tehdejšího kolegy ze zaměstnání jsme s manželem jeli na pouť k Panně Marii do Hlubokých Mašůvek. Důvěřovali jsme Pánu, modlili se k Panně Marii – a narodil se nám zdravý kluk.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus?

Prenatální diagnostika (rozpoznání nemoci před porodem) je mravně dovolená, respektuje-li život a integritu zárodku a lidského plodu a je-li zaměřena na jeho ochranu nebo na jeho individuální uzdravení. Těžce však odporuje mravnímu zákonu, počítá-li, v závislosti na nálezů, s možností vyvolat potrat: diagnóza se nikdy nesmí rovnat rozsudku smrti.

Srov. Katechismus katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří, 2001.

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000

Pokoušení přichází na každého,

Foto: Flickr, greyedino

i na členy Společenství čistých srdcí

Před časem, když jsem se učila na zkoušku z morální teologie, probírala jsem také jednotlivá přikázání. Došla jsem k šestému, kde se mimo jiné mluvilo také o hříších proti tomuto přikázání a bylo to tam podrobně rozvedené, co všechno je hřích. Když jsem nad tím začala víc přemýšlet, najednou se mi v hlavě začaly objevovat různé představy sexuálních poloh, až jsem pocítila potřebu vidět je a napadlo mě, jak snadné je vyhledat jejich obrázky na internetu... Ale řekla jsem si, že to je přece hřích, a tudíž je to špatné. Pokračovala jsem tedy dál v četbě skript a snažila se na tu věc zapomenout... Chvilí se mi to sice dařilo, ale brzy na mě zase začaly dorážet ty nutkavé myšlenky, abych se přece jen šla na ty obrázky podívat. Touha otevřít si internet ve mě opět

začala narůstat, ale na druhou stranu jsem v sobě vnímala i vnitřní hlas svědomí, že to není správné. Znovu jsem se snažila na ty myšlenky zapomenout a zkoušela jsem učit se dál, ale tentokrát to už nebylo tak jednoduché. Nakonec jsem přece jen neodolala... Můj vnitřní hlas mi přitom stále říkal, že to není správné. Jenže já jsem na něj nedala a dívala jsem se na „obrázky“ dál.

Otevřela jsem si ještě několik podobných stránek, když v tom se ve mně najednou zvedl obrovský odpor. Zavřela jsem proto počítač a šla raději dělat nějakou jinou práci. Do mých představ se však stále vracely ony „obrázky“. Najednou jsem začala vnímat, že jsem toho tak plná, že se na nic jiného nedokážu soustředit. Pořád víc ve mě narůstal

*Je vlastní zlému andělovi, který se proměňuje v anděla světla, začít u zbožné duše po jejím a skončit po svém...
(sv. Ignác z Loyoly – pravidla pro rozlišování duchů)*

odpor k sobě samé, že jsem nedokázala poslechnout svůj vnitřní hlas a dívala se na erotické snímky dál. Touhu prohlížet si obrázky se sexem jsem už sice neměla, přesto v mé mysli tyto obrázky i nadále zůstávaly a já jsem nebyla schopna se jich zbavit. Podobně jako jsem před tím pociťovala sílící touhu vidět různé sexuální polohy na vlastní oči, tak nyní ve mě sílilo znechucení ze sebe samé. Nevěděla jsem, jak se toho zbavit. Zkoušela jsem se modlit nějaké střelné modlitby, ale nezabíralo to. Moje představy byly jinde. Opět jsem zkoušela dělat jinou práci, abych na to zapoměla, ale nešlo to. Když už se mě téměř začalo zmocňovat zoufalství, vzala jsem do ruky růženec a začala se modlit. Asi při třetím desátku jsem konečně pocítila trochu klidu a představy se pomalu vytrácely. Domodlila jsem se tedy růženec a šla jsem se opět učit. Po nějaké době se však moje myšlenky začaly zase zabývat těmi „odpornými“ obrázky. Tentokrát už jsem na nic nečekala, vzala jsem hned do ruky růženec a ponořila se do modlitby. Na konec jsem ještě přidala modlitbu Pod ochranou, kterou se modlí členové Společen-

ství čistých srdcí. Musím říct, že v té chvíli jsem byla nesmírně šťastná, protože jsem v sobě zase objevila vnitřní pokoj a byla jsem schopna dělat věci, které byly přede mnou.

Až s odstupem času jsem si uvědomila, jaký ďábel doopravdy je. Nyní, když na mě přijde pokušení jít se zase na něco takového podívat, raději počítač ani nezapnu a jdu se hned modlit, protože vím, že sama bych to nezvládla. A nechat se znovu „spoutat“ už opravdu nechci.

Zpočátku jsem také byla hloupá a pyšná – myslela jsem si, že to zvládnou sama, že se přeci dokážu ovládnout, ale jak jsem později sama poznala, nebylo tomu tak.

Jsem vděčná, že je tu milosrdný Bůh, který je stále připravený nám odpustit, že existuje svátost smíření a že je tu tak velký prostředek záchrany před pokušením, kterým v mém případě byl růženec a modlitba vůbec.

Kája (zkráceno) ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body z tradice Církve k dalšímu studiu

Co říká tradice Církve o „rozlišování duchů“

První pravidlo:

U těch, kteří jdou z jednoho smrtelného hříchu do druhého, má nepřítel obvykle ve zvyku předkládat jim zdánlivě příjemnosti a rozkoše, aby je udržoval v jejich neřestech a hříších a je rozmnožoval.

U těchto osob používá dobrý duch opačného způsobu: totiž bodá a hryže jejich svědomí soudností rozumu.

Druhé pravidlo:

U těch, kteří se usilovně očisťují od svých hříchů a postupují od dobrého k lepšímu ve službě Bohu, našemu Pánu, jde o opačný způsob než bylo uvedeno v prvním pravidle (zlý duch hryže a znepokojuje, dělá smutným, probouzí zoufalství a klade překážky; dobrý duch dodává odvahu a sílu, lítost a útěchu...)

Ingnác z Loyoly: Duchovní cvičení, Křesťanská akademie v Římě, 1990.

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Počet členů překročil tisíc

Společenství čistých srdcí (tedy společenství těch, kteří se veřejně přihlásili k tomu, co by mělo být samozřejmé pro každého křesťana: že chtějí žít čistě do uzavření manželství nebo do rozhodnutí se k duchovnímu povolání, a zároveň usilují o růst k ideálu čistého srdce ve všech směrech), se pomalu rozrůstá. Už překročil počet tisíc členů. Bereme-li v úvahu, že Společenství čistých srdcí se nikde nepodbízí ani nedělá žádný systematický nábor, je to určitě potěšitelné.

V dnešní době je úplně běžné, že reklamy vychvalují i špatné věci a představují je tak, že bez nich nemůžeme žít. Společenství čistých srdcí vám nenabízí žádné laciné věci.

Neklade si za cíl být masovým hnutím, kam vstoupí úplně všichni. Společenství čistých srdcí je tady jako určité znamení. Chce být nadčasové.

Teprve čas ukáže...

Tak jako strom roste pomalu a teprve za spoustu let se dá říci něco o jeho životě,

tak je to často i v životě člověka. Tak jako se teprve po letech projeví, zda jsme se ve škole snažili a něco užitečného se naučili, stejně tak se teprve po letech může projevit, jak jsme prožili svoje dospívání a mládí. Jestli jsme se snažili uchránit svoje srdce od nejrůznějších zranění, pádů a bolestí, a nebo zda jsme všechno, co šlo, vyzkoušeli. Poznává se to především na našem rodinném životě, na našich vztazích s životním partnerem, na našich dětech. Ne každého napadne, že neukázněný, nebo dokonce nezřízený život rodičů před rodičovstvím může ovlivňovat jejich potomky a to, co prožívají a jak to prožívají. Někteří si to ale uvědomují. Je nesmírně krásné, když se najdou takoví lidé, kteří si nejen přejí šťastnou budoucnost, ale jsou ochotni pro ni také něco udělat.

Jsmo tu pro každého

Jedno přísloví říká: „Nikdy není pozdě.“ Ve Společenství čistých srdcí to určitě platí. Vítejte s otevřenou náručí všechny, kteří se rozhodnou, že chtějí změnit svůj život, ať žili předtím jakkoli.

Jsmo tady i pro všechny ty, kteří třeba už šťastní jsou, ale chtějí o svém štěstí a o svém životě svědčit druhým. Je krásné být mladým a nebát se ideálů. Pro někoho je to bláznovství, pro druhého cesta k pravé radosti a štěstí!

P. Vilém M. Štěpán O.Praem. ■

Je krásné být mladým a nebát se ideálů.

*Pro někoho je to bláznovství,
pro druhého
cesta k pravé radosti a štěstí!*

Foto: Pavel Mašek

Svatojakubští poutníci

Foto: Flickr, Xacobeo-2010

Novomanželé v Káně Galilejské

Nevíme ani, jak se jmenovali a jak se odvíjela jejich známost a láska. Víme ale jedno podstatné: pozvali na svou svatbu Krista a Marii. A to byl velmi dobrý počín, protože všude tam, kam je pozván Kristus a Maria, se otevírá cesta a nadějná budoucnost. S Kristem přišli na svatební hostinu i apoštolové, tedy sloupy příští Církve. Zlé jazyky tvrdí, že dost možná takový zástup hostů „navíc“ mohl způsobit, že došlo víno. Ale ať už byla příčina jakákoli, Maria si toho první všimla a upozornila na to Ježíše. I když Ježíš její prosbu odmítl zdánlivě příkrými slovy: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina,“ – Maria klidně řekla služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,4–5). Byla si jistá svou přímluvou u Syna, který byl nejen synem Boha, ale i synem jejím. Jak by mohl něco odmítnout mamince, když chtěla pomoci druhým ve stavu nouze?

A jak víme, šest velkých nádob až po okraj naplněných vodou již za chvíli zašumělo dobrým vínem, o jakém se jim předtím ani nesnilo. Tento první Ježíšův zázrak svědčí jasně o tom, že Ježíš i jeho Matka přejí svým přátelům a Božím dětem vždy to nejlepší, i co se týče darů pozem-

ských. Ba dokonce i těm, kdo na svatbě už „cosi vypili“ (srov. Jan 2,10), dopřeje nové a ještě lepší pití.

Každá svátost manželství vlastně znamená celoživotní svatební hostinu, kam je denně zván Kristus, Maria a také Církev.

Víme jedno podstatné: pozvali na svou svatbu Krista a Marii.

A ve chvílích, kdy původní silný láskyplný vztah prochází krizí, rozčarováním a nepochopením, kdy jakoby mizí ono dobré víno lásky a je tu něco „bez barvy, bez chuti, bez vůně“ (jako v dětské hře, kdy se říkají slova „samá voda, samá voda“), umí Ježíš právě tuto vodu proměnit v nové víno, ještě lepší než to předchozí. Jak víme, nemají-li lidé na hostině co pít, je reálné, že se za chvíli zvednou a rozejdou se. To může platit i v lásce manželů. Ale platí to i opačně: láska manželů roste i tím, co společně překonali, čím se společně probjovali, pro-

trpěli, dokonce i chvílemi, kdy vše chtěli vzdát. – S Kristem a Marií nelze prohrát, pokud je připustíme k slovu, necháme je jednat a neřešíme věci sami v krátkozraké a egoistické optice vlastních názorů.

Příběh také odhaluje jeden detail citlivý pro správné pochopení. Pokud přijde krize ve vztahu lásky ještě dřív, než se lidé obrátí k Bohu s prosbou o pomoc, Maria si jako první všimá stavu nouze. Jedná tiše, diskretně, ne na oddiv. Srdce matky, jak známo, má jemné instinkty, stačí jeden pohled, aby odhadlo situaci. I my se můžeme ve stavu nouze obrátit k Marii jako k „prostřednici všech milostí“. Vše, co od nás směřuje k Bohu, prochází jejím srdcem, stejně jako vše, co od Boha směřuje k nám, ona nejlépe usměrňuje a rozděluje přesně podle potřeb k dobru každého svého dítěte.

Je nazývána „Matkou krásného milování“. Dnes jako vždy je možné právě u ní hledat a nacházet cesty k tomuto „krásnému milování“, a to zejména ve světě, kde pojem milování se už stal spíše pojmem požitkářského pojetí takzvané lásky.

*biskup Josef Hrdlička
(z knihy Silná jako smrt je láska,
Karmelitánské nakladatelství, 2008) ■*

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmýšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šíř to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se